

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Simenon_Georges-Maigret_v_akci.pdb

PDB Name: Maigret v akci
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.6.2007
Modification Date: 12.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Georges SIMENON

MAIGRET V AKCI

Z francouzského originálu Pietr-le-Letton, vydaného nakladatelstvím
Librai-rie Arthème Fayard v Paříži r. 1930, přeložila Jarmila Friedlová.

© Albatros, 1972 (Karavana č. 54)
Translation © Jarmila Friedlová, 1972
Illustrations © Oldřich Jelínek, 1972

I

„PŘIBLIŽNÝ VĚK 32, VÝŠKA 169...“

M. K. K. P. Bezpečnosti v Paříži.

Cvzust Krakot, v vimontra m ghks
trip psot uv Petr Brémy tyz btolem.

Komisař Maigret z první pohotovostní čtyř kriminální policie zvednul hlavu. Zdálo se mu, že hučení litinových kamen stojících uprostřed kanceláře, od nichž vedla ke stropu objemná černá roupa, slábne. Odstrčil telegram, těžce se zvedl, otevřel u kamen dvířka a naložil do nich tři lopatky uhlí.

Potom si vstoje, zády obrácen k ohni, nacípával dýmku a uvolňoval límeček, který ho, i když byl dost nízký, neustále škrtil.

Podíval se na hodinky, ukazovaly čtyři. Sako měl pověšené na věšáčku připevněném na dveřích.

Přistoupil zvolna k psacímu stolu, přečetl si ještě jednou telegram a polohlasitě překládal:

„Mezinárodní komise kriminální policie.

Hlavní správě bezpečnosti v Paříži:

Krakovská policie oznamuje, že tudy projel Petr
a jede směrem na Brémy.“

Mezinárodní komise kriminální policie, M. K. K. P., která má sídlo ve Vídni a řídí z největší části boj proti evropskému banditismu, uskutečňuje především spojení mezi policiemi různých států.

Maigret vztáhl ruku po druhém telegramu stylizovaném rovněž v polcodu, tj. v tajném mezinárodním jazyce, kterého se užívá k dorozumívání mezi policejními centry na celém světě.

Po nahlédnutí do něho překládal:

„Policejní presidium v Brémách Bezpečnosti v Paříži:

Petr jede směrem Amsterdam a Brusel.

Třetí telegram, který přišel z nizozemské centrály v Zake; mezinárodní sdělení nizozemské policie znělo:

„Petr nastoupil v jedenáct hodin dopoledne do vlaku Hvězda Se-veru jedoucího do Paříže. Sedi v oddělení C 263, pátý vagón.“

Poslední depeše v polcodu byla poslána z Bruselu a oznamovala:

„Ověřený Petrův průjezd Bruselem ve dvě hodiny ve vlaku Hvězda

Severu v oddělení, jak oznámili z Amsterdamu.“

Na stěně za psacím stolem visela veliká mapa, před kterou se rozložitý a mohutný Maigret s oběma rukama v kapsách a s lulkou v koutku úst postavil.

Jeho pohled klouzal od bodu, který označoval Krakov, k dalšímu bodu označujícímu brémský přístav, odtud pak k

Amsterdamu a Bruselu.

Podíval se znovu na hodinky. Čtyři hodiny dvacet. Hvězda Severu musí teď pádit stodesetkilometrovou rychlostí mezi Saint Quenti-nem a Compiègne.

Na hranici nemá zdržení. Žádné zpomalení. Ve vagónu číslo 5, v oddělení G 263, se Petr bezpochyby zaměstnává čtením nebo pozo-ruje kolem ubíhající krajinu.

Maigret zamířil ke dveřím do přístěnku, tam si ve smaltovaném umývadle umyl ruce, hřebenem si pročísł své nepoddajné tmavokaš-tanové vlasy, v kterých už prosvítalo kolem spánků několik stříbr-ných nitek. Potom si jakžtakž upravil kravatu, nikdy se mu totiž ne-dařilo správně ji uvázat.

Byl prosinec. Stmívalo se. Oknem bylo vidět rameno Seiny, Sva-tomichalské náměstí, loď, na které perou ženy prádlo, to vše zaha-leno modrým stínem, v němž už sem tam začaly prosvěcovat jedna po druhé plynové lucerny.

Otevřel zásuvku, zrakem přehlédł depeši z mezinárodního byra v Kodani.

Státní bezpečnost v Paříži.

Petr 32 169 01512 0224 0255 02732 03116 03233 03243 03325

03415 03522 04115 04144 04147 0521 . . . atd.

Tentokrát si dal práci a překládal hlasitě, jisté partie dokonce ně-kolikrát opakoval jako žáček který se učí školní úloze:

„Osobní popis Petra: přibližný věk 32 let, výška 169, nos rovný, kořen nosu horizontální, nosní přepážka se ničím zvláštním nevy-značuje, lícní kosti široké, nezvyklý okraj ucha, velký boltec spíš podlouhlý než široký, antitragus vyčnělý, dolní záhyb konvexní, tvar žlábků uzavřený, jejich zvláštnost spočívá v tom, že jsou od sebe oddělené, uložení čelisti normální, obličej podlouhlý, bikon-kávní, velmi světlé řídké obočí, dolní ret masitý, vystouplý, téměř přepislý, krk dlouhý, duhovka slabě nažloutlá, do periférie přechá-zející ve středně zelenou, vlasy výrazně světlé.“

Toto byl popis Petra, pro komisaře stejně výmluvný, jako by před ním ležela Petrova fotografie. V portrétu se zdůrazňovaly především hlavní rysy. Malý, drobný mladý muž s velmi světlými vlasy, s říd-kým obočím, zelenavýma očima, dlouhým krkem. Maigret kromě jiného znal sebemenší podrobnosti ucha, což mu usnadňovalo poznat Petra v davu lidí, i kdyby byl sebelépe maskován.

Sňal s věšáku sako, navlékl si je a přes ně svůj těžký černý svrch-ník. Na hlavu si posadil buřinku.

Ještě jednou se podíval letmo na kamna, v nichž ostošest hučelo.

Na rozšířeném konci dlouhé chodby, která sloužila za předsíň, doporučil ještě důrazně Jeanovi:

„Poslyš, ne abys zapomněl u mne přiložit!“

Na schodišti se do něho opřel vítr, foukalo tu tolik, že když si chtěl zapálit dýmku, musel se uchýlit do výklenku.

Přestože obrovská hala Severního nádraží byla zasklená, proháněla se po nástupištích vichřice. Několik tabulek ze střechy se uvolnilo, s třeskotem se rozbily a teď ležely mezi kolejnicemi. Elektrické osvět-lení bylo nedostatečné. Lidé se choulili do kabátů.

Před jednou pokladnou si cestující mohli přečíst málo potěšující oznámení:

„Nad La Manchem zuří bouře.“

A nějaká žena, jejíž syn odjížděl do Folkestonu, tu stála s usouže-nou tváří a začervenalýma očima. Zahrnovala ho do poslední chvíle radami a rozpačitý mládenec jí musel přede všemi slíbit, že ani na chvíli nevystoupí na lodní palubu.

Maigret stál na nástupišti číslo 11, kde dav lidí čekal na příjezd Hvězdy Severu. Byly tu zastoupeny všechny velké hotely počítaje v to i agenturu Cook.

Stál tu nehybně. Ostatní kolem byli celí znervóznělí. Někjaká mladá žena, zachumlaná do norkového kožichu, ale, v tenkých hedvábných punčochách, tu chodila sem tam, klapajíc vysokými podpatky.

On tu zůstával, mohutný, s rozložitými impozantními rameny, které vrhaly velký stín, a i když do něho strkali, stál tu neochvějně jako zeď.

V dálce se objevilo žluté světélko příjíždějícího vlaku. Hned nato nastala vřava, nosiči vykřikovali, a vtom už první cestující poslušně cupitali k východu.

Přešlo jich kolem něho asi dvě stě, když tu jeho zrak zachytil v zástupu malého muže v zeleném kostkovaném cestovním plášti, je-hož stříh stejně jako barva prozrazovaly vysloveně severský původ.

Muž kráčel, pomalu. Šli za ním, tři nosiči. Zástupce velkého ho-telu z Elysejských polí mu přeuctivě razil cestu.

„Pravděpodobný věk 32, výška 169 ... nos rovný...“

Maigret zůstával klidně stát. Pozoroval jen ucho. To mu stačilo.

Muž v zeleném přešel těsně kolem něho. Jeden z nosičů vrazil do komisaře kufrem.

V té chvíli se jeden vlakový zřízenec rozběhl, vykřikl několik slov na kolegu stojícího na konci nástupiště u řetězu, kterým se uzavíral vstup.

Řetěz byl v mžiku zatažen. Lidé protestovali.

Muž v zeleném cestovním plášti byl však už venku, u východu z nádraží.

Policie! Co se děje?“

„Ve vlaku byla právě odhalena vražda.“

Ve vagóně 5?“

„Myslím...“

Nádraží vřelo obvyklým životem. Jenom nástupiště číslo 11 vyhlí-želo pojednou neobvykle. Zbylo tam ještě asi padesát cestujících, kterým zabraňovali v odchodu. Netrpělivě protestovali.

„Nechte je odejít,“ řekl Maigret.

„Ale vždyť ...“

„Jenom je nechte jít.“

Díval se, jak poslední vlna lidí mizí. Tlampač oznamoval odjezd nějakého vlaku jedoucího na předměstí. Někde někdo utíkal. Před jedním vagónem Hvězdy Severu stál malý hlouček a na něco čekal. Tři z nich byli v nádražních uniformách.

První přikvačil přednosta stanice, tvářil se důležitě, ale byl zjevně, poplašen. Pak vezli halou vozík. Když projížděli kolem davu, cestu-jící, zejména ti, co měli odjíždět, je sledovali zneklidněným zrakem.

Maigret se vydal těžkým krokem podél vlaku, nepřestával kouřit. Vůz č. 1, vůz č. 2... Došel k vagónu č. 5.

Stála tu pod schůdky skupinka lidí. Zde právě se zastavili s vozi-kem. Přednosta stanice naslouchal třem mužům, kteří mu jeden přes druhého něco vykládali.

„Policie! Kde je?“

Přivítali ho se zřejmou úlevou. Vmísil se s bohorovným klidem do skupinky a rázem se stal jejím středem, ostatní byli už jen satelity.

„Na záchodku.“

Maigret se vyšvihl na schůdky a uviděl po pravici dveře otevřené na záchodek. Na zemi tam leželo tělo podivně zkroucené, jakoby složené napůl.

Vlakvedoucí dával z nástupiště rozkazy:

„Ať zavezou vůz na vedlejší kolej. Počkejte! Na kolej číslo 62. A ať to hned oznámí nádražnímu komisaři.“

Zpočátku viděl Maigret jen mužovu šíji. Ale když posunul o kou-sek čapku posazenou šikmo, odkryl levé ucho.

„Veliký boltec spíš podlouhlý než široký, antitragus ...“, bručel si.

Na podlaze záchodku pokryté linoleem bylo několik kapek krve. Rozhlédl se kolem. Nádražní zřízenci se drželi opodál, na peróně a na schůdkách. Přednosta stanice nepřestával mluvit.

Tehdy Maigret zvrátil mužovu hlavu a sevřel v zubech pevněji dýmku.

Kdyby byl neviděl vystoupit cestujícího v zeleném plášti, kdyby ho byl nezahlédl, jak odchází v doprovodu zástupce hotelu Majestic, byl by mohl pochybovat.

Stejně znaky. Tentýž světlý knírek pod nosem, krátce zastřižený, totéž světlé řídké obočí. Stejně šedozelenavé zorničky.

Zkrátka a dobře sledovaný Petr!

Maigret se nemohl na těsném záchodku skoro ani hnout. Z ko-houtku, který zapomněli zavřít, crčela voda a ze špatně utěsněné uzávěrky unikala pára.

Stál nohama těsně u mrtvol. Nadzvedl hrud' mrtvého a spatřil na prsou, na košili i na saku stopy po spálenině pocházející zřejmě od střelné rány vedené z bezprostřední blízkosti.

Utvořila se tam velká černavá skvrna, pomíchaná s fialově rudou krví.

Komisaři byla nápadná jedna podrobnost. Všiml si totiž náhodou jedné nohy. Ležela napříč zkroucená jako ostatně celé tělo, které muselo být na záchodek doslova nacpáno, aby se dveře daly zavřít.

Střevíc byl docela oby-čejný, laciný černý střevíc. Bylo vidět, že byl už jed-nou podražený. Podpatek byl k jedné straně sešlapaný a uprostřed podrážky bylo vidět kulatou prochozenou díru.

Příchazel komisař přidělený, k nádražní službě. Byl oprýmkovaný, sebejistý a už z daleka se vyptával:

„Copak se to tady stalo? Zločin? Sebevražda? Ať se nikdo ničeho, než přijdou od soudu, nedotýká! Rozuměli jste? Tak pozor! Já jsem tu za všechno odpovědný!“

Maigret se těžko dobýval ze záchodku, dalo to dost práce. Zamotal se jaksí do nohou zabitého. Než vyšel, ohmatál mrtvému rychlým, profesionálním pohybem kapsy, přesvědčil se že jsou prázdné, ne-bylo v nich naprosto nic.

Když sestupoval z vagónu, měl klobouk na hlavě šikmo posazený, manžetu potřísněnou krví a dýmka mu mezitím vyhasla,

„I podívejme! To je Maigret. Copak tomu říkáte?“

„Nic! Dejte se do toho.“

„Je to zřejmě sebevražda, vidíte?“

„Když myslíte. Telefonoval jste soudu?“

„Hned jak mi to řekli.“

V tlampači hřmotil nějaký hlas. Několik osob zpozorovalo, že se něco neobvyklého děje, a okouněly tu, prohlížely si z patřičné vzdá-lenosti prázdný vlak, nehybnou skupinku u schůdku vozu č. 5.

Maigret nechal všeho a vyšel z nádraží. Zavolal taxíka. „Do Maje-stiku! ...“

Vichřice zesílila. Ulicemi vanul prudký vítr, opíral se do chodců, takže vypadali jako opilí. Z jedné střechy sletěla na chodník taška. Autobusy jezdily dost obtížně.

Elysejská pole se proměnila v téměř pustou jízdní dráhu. Začalo krápat. Vrátný z Majestiku přispěchal k taxíku s rozevřeným ohrom-ným červeným deštníkem.

„Policie! ... Právě k vám přijel jeden cestující z Hvězdy Severu, vidíte?“

Vrátný v tom okamžiku sklapl deštník. „Ano, jeden přijel!“

„V zeleném kostkovaném plášti ... se světlým knírkem...“

„Ano, obraťte se na recepci.“

Lidé prchali před lijákem. Maigret vešel do hotelu právě včas, aby unikl kapkám, které byly velké jako ořechy a studené jako led.

Za mahagonovým stolem recepcce sedělo několik elegantních úředníků a neméně korektních tlumočnicků.

„Policie! Cestující v zeleném převlečnicku ... s malým světlým knírkem ...“

„V sedmáctce. Právě mu tam vynášejí zavazadla.“

II

PŘÍTEL MILIARDÁŘŮ

Maigretova přítomnost v Majestiku měla do sebe cosi neblaze ne-přátelského. Objevilo se tu pojednou jakési cizí těleso, kterému se hotelová atmosféra bránila, které odmítala přijmout.

Ne snad proto, že by připomínal policisty tak často karikované v novinách. Neměl ani knírek, ani střevíce s tlustou podrážkou. Oblek nosil dobře ušitý, z dost jemné vlněné látky. Také se každý den holil a ruce měl pěstěné.

Z jeho tělesného stavu však vyzařovalo cosi plebejského. Byl mo-hutný a kostnatý. Pod látkou saka se mu rýsovaly tvrdé svaly, kal-hoty, sotva je měl nové, mívával na kolenou hned vytahané.

Především však tu byl ten způsob jen jemu vlastní, jak se vždy po-stavil jakoby na odiv, a to se nelíbilo ani většině jeho kolegů.

Bylo v tom něco víc než jistota, a přece jen v tom nebylo ani kra-pánek pýchy. Když někam přicházel, bylo to, jako by se přivalil bal-van, a tu se v té chvíli zdálo, že všechno se musí o ten balvan rozbít, a to ať šel nebo zůstal stát na místě s nohama vždycky nepatrně roz-kročenýma.

Dýmku držival pevně sevřenou v čelisti. Neodložil ji ani teď, v Majestiku.

Mohlo by se říci, že tato tak zjevně vyjadřovaná sebedůvěra má v sobě něco na odiv vystavované vulgarity, proč ne?

V té prudce osvětlené hotelové hale, kde se pohybovala v záva-nech voňavek elegantní společnost, kde se ozýval chvílemi proni-kavý smích anebo zas šepot, kde personál jako ze škatulky se pře-uctivě choval, tam ho nebylo možno v tom jeho širokém černém svrchníku se sametovým límcem přehlédnout.

O tohle on se nestaral. Byl jaksi mimo to vše. Zvuky jazzové hudby, zaznívající sem z dancingu z podzemí, se o něho odrážely jako o neproniknutelnou zeď.

Ve chvíli, kdy vykročil na první schod, vybídl ho sluha od výtahu, aby nastoupil. On se však po něm ani neohlédl.

V prvním patře ho někdo oslovil:

„Hledáte někoho?“

Zvuk hlasu však jako by k němu ani nedolehl. Rozhlížel se po chodbách pokrytých donekonečna červenými koberci, až z toho do-stával člověk závrať. Stále stoupal.

V druhém patře, s rukama v kapsách, četl čísla na bronzových ta-bulkách. U pokoje číslo 17 byly dveře otevřeny.

Sluhové v pruhova-ných vestách tam snášeli zavazadla.

Cestující, který si mezitím svlékl plášť a který teď, jen v obleku z jemného freska, vypadal ještě drobnější a ještě štíhlejší, kouřil ciga-retu s dlouhou dutinkou a uděloval rozkazy.

Číslo 17 nebyl pouze pokoj, nýbrž celé apartmá skládající se ze salónu, pracovny, ložnice a koupelny. Dveře apartmá se otvíraly právě v ohybu chodby, kde jako lavičku na křižovatce umístili poho-dlnou kulatou pohovku.

Maigret se tam usadil právě proti otevřeným dveřím, natáhl nohy, rozepjal si svrchník.

Petr ho uviděl, neprojevil však sebemenší údiv, nijak se nepohor-šil. Udílel dál rozkazy. Když sluhové uložili všechny kufry a tlu-moky na místo, Petr šel za nimi sám zavřít dveře, nechal je však na okamžik pootevřené a škvírou pozoroval komisaře.

Maigret tam seděl po dobu, než vykouřil tři dýmky, a musel mezi-tím odehnat dva poschoďové poslíčky a jednu pokojskou, kteří se přišli zeptat, na co tam čeká.

Úderem osmé vyšel z pokoje Petr a ve smokingu bezvadného střihu, prozrazujícím nějakou velkou anglickou krejčovskou firmu, vypadal ještě drobnější a ještě rafinovanější.

Byl bez klobouku. Velmi světlé vlasy krátce přistřižené mu zači-naly už řidnout. Tvořily se mu značné kouty, jež odhalovaly dozadu ubíhající čelo, uprostřed lebky mu prosvítala růžová kůže.

Ruce měl dlouhé, bledě. Na levém prsteníku mu zářil těžký plati-nový prsten se žlutým diamantem. Stále kouřil cigaretu s dlouhou dutinkou. Prošel těsně kolem Maigreta, na chvíli se zastavil, podí-val se na něho, jako by byl v pokušení ho oslovit, potom ale, za-brán v myšlenky, zamířil k výtahu.

Za deset minut už seděl v jídelně u stolu pána a paní Mortimero-vých-Levingstonových, kteří byli středem pozornosti. Mrs Mortimerová-Levingstonová měla na hrdle perly v hodnotě jednoho miliónu.

Včera její manžel právě založil jednu z největších francouzských automobilek, jejíž akcie si podržel z největší části pro sebe.

Všichni tři se vesele bavili. Petr hodně mluvil diskrétním hlasem, trochu se přitom nakláníje. Byl v dokonalé formě, byl přirozený, choval se volně, nenuceně. Jaký to rozdíl v přirovnání k Maigretově postavě, kterou bylo možno rozeznat skleněnými dveřmi haly.

Komisař si vyžádal v hotelové kanceláři seznam všech hostů. Pet-rův záznam četl s údivem. Stálo tam: Oswald Oppenheim, rejdař z Brém.

Že měl cestovní doklady v pořádku, o tom nebylo pochyb. Měl jistě všechny papíry na toto jméno a měl kromě nich jistě i jiné.

Nebylo rovněž pochyb o tom, že se s Mortimerovými-Levingsto-novými setkal už jinde, v Berlíně, Varšavě nebo v New Yorku.

Do Paříže přijel pravděpodobně, aby se tu s nimi sešel a uskutečnil nějaký obrovský podvod, na jaké byl odborníkem. Maigret měl v kapse jeho policejní kartu, kde stálo: „Individuum nesmírně obratné a nebezpečné, národnosti neurčité, původu zcela jistě severského. Mluví plynne francouzsky, anglicky a německy.

Velmi vzdělaný, je tu domněnka, že je hlavou nějaké mocné mezi-národní bandy gangsterů provozující odvážné podvody.“

Činnost této bandy byla pozorována postupně v Paříži, v Amsterodamu (případ Van Heuvelův), v Bernu (případ Svazu rejdařů), ve Varšavě (případ Lippmannův) a v různých jiných evropských městech, kde jejich činnost nemohla být tak dopodrobna sledována.

Zdá se, že Petrovi partneři jsou původu zejména anglosaského. Jeden z nich, s kterým byl Petr nejčastěji vídán a který byl dopaden, když ve federální bance v Bernu předkládal nepodložený šek, byl sice okamžitě zatčen, ale krátce po zatčení byl tajemně zabit. Vydá-val se za jistého majora Howarda z americké legie, ale zjistilo se, že to byl bývalý pašerák alkoholu z New Yorku známý pod jménem Tlustý Fred.

Petr byl zatčen dvakrát. Poprvé ve Wiesbadenu pro podvodné vy-lákání půl miliónu marek na jednom mnichovském velkoochodní-kovi, podruhé pro podobnou věc; v druhém případě byla obětí vy-soká osobnost od španělského dvora.

Podvakerát použil stejně taktiky. Podařilo se mu setkat se nakrátko se svou obětí a bezpochyby ji ujistil, že ukradený obnos je tak dobře ukryt, že ani po jeho odsouzení nebude nalezen.

Žaloba byla podvakerát vzata zpět a žalující byl pravděpodobně odškodněn.

Od té doby nebyl při činu už nikdy přistižen.

Je pravděpodobné, že mají spojení s bandou Maronnettiho, s pa-dělateli mincí a bankovek, a s bandou z Kolína nad Rýnem, které se přezdívá Bourači zdí.

Evropské policie vědí jen to, co se povídá, že Petr je šéfem a záro-veň pokladníkem jedné nebo několika takovýchto gangsterských band, že musí mít pod různými jmény a v různých bankách po celém světě uloženo několik miliónů, možná že se účastní i investic v prů-myslu.

Paní Mortimerová-Levingstonová mu právě něco vypravovala, bílou rukou přitom obírala hrozen nádherného vína a on se k tomu jemně a pozorně usmíval.

„Promiňte, pane, mohl byste mi věnovat několik minut?“

Těmito slovy zastavil Maigret v hale hotelu Majestic Mortimera-Levingstona, když Petr i Američanka vyjeli nahoru do svých apartmá.

Mortimer-Levingston nebyl typ amerického sportovce. Patřil spíš k latinské rase.

Byl vysoký, štíhlý. Jeho velmi malá hlava byla pokryta černými vlasy rozdělenými uprostřed pěšinkou.

Vypadal neustále unavený. Měl těžká promodralá víčka, Život, jaký vedl, byl ostatně únavný. Dokázal být hned v Deauvillu, hned na Miami nebo na Lidu, v Paříži, v Cannes nebo v Berlíně, někdy do-stihl svou jachtu, projednal rychle obchodní záležitosti v některém evropském hlavním městě a stačil přitom ještě soudcovat při nejdůle-žitějších boxerských zápasech v New Yorku nebo v Kalifornii.

Maigret si změnil povzneseným pohledem a řekl, aniž přitom téměř otevřel ústa:

„Vy jste kdo?“

„Komisař Maigret od kriminální policie.“

Mortimer-Levingston sraštil nepatrně obočí, zůstal na okamžik nakloněn, jako by se přece jen rozhodl poskytnout mu nějakou vte-řinu.

„Je vám známo, že jste právě večeřel s Petrem?“

„A to je všechno, co jste mi chtěl říci?“

Maigret nehnul ani brvou. Byla to přesně slova, která očekával.

Dýmkou, kterou, když mluvil s miliardářem, musel vyjmout z úst, si zase vstrčil mezi zuby a zabručel:

„To je všechno!“

Vypadal, že je sám se sebou spokojený. Mortimer-Leving-ston se od něho ledově odvrátil a vstoupil do výtahu. Bylo krátce po půl desáté. Symfo-nický orchestr, který hrál při večeři, byl vystřídán jazzem. Začali se trousit hosté zvenčí.

Maigret nevečeřel. Zůstal stát uprostřed haly klidně a trpělivě. Ředitel k němu nepře-stával zpovzdálí vysílat nepřívětivé a znepokojené pohledy. Každý, i ten nejmenší hotelový zaměstnanec, když šel kolem něho, se tvářil nakvašeně, a jak mohli, tak do něho strčili.

Majestic ho zkrátka nemohl strávit. Jenže on tam stál umíněně dál, taková velká černá nehýbající se skvrna uprostřed všeho toho zlata, světél, večerních toalet, koží-čů, navoněných a zářivých mondénních žen.

Nejdřív vystoupila z výtahu paní Mortimerová-Levingstonová. Byla převlečena do jiné toalety. Obnažená ramena měla zahalena do blýskavé pláštěnky podšité hermelínem.

Zatvářila se překvapeně, že nikoho dole nenalézají, začala se pro-cházet sem tam, klapajíc do taktu ztlacenými podpatky. Pojednou se zastavila před mahagonovým pultem recepcie a cosi řekla. Jeden úředník stiskl červený knoflík, sňal telefonní sluchátko. Zatvářil se udiveně, zavolal sluhu a ten už pospíchal k výtahu.

Mrs Mortimerová-Levingstonová byla zřejmě trochu vyděšena. Zasklenými dveřmi bylo vidět u okraje chodníku elegantní linie ame-rické limuzíny.

Sluha se vrátil, říkal něco recepčnímu, ten se obrátil na paní Mortimerovou-Levingstonovou. Ta zjevně protestovala. Zdálo se, že říká:

„To je absolutně nemožné!“

V tom okamžiku se Maigret vzhopil a pustil se vzhůru po scho-dišti, zastavil se před pokojem č. 17 a zaklepal na dveře. Stalo se to, co po tom, čeho byl dole svědkem, očekával. Nedostal žádnou odpo-věď.

Otevřel. Uviděl prázdný salón. V ložnici se povaloval na posteli nedbale odhozený Petrův smoking. Skříňový kufr byl otevřen. La-kové střevíce se válely na koberci, každý v jiném koutě. Přispěchal ředitel, nevrle se ptal:

„Jak to, že jste tu?“

„Tak co tomu říkáte? Ptáček uletěl, co? A Mortimer-Levingston taky! Je to tak?“

„Všechno se nemusí ovšem hned tak dramatizovat. Žádný z nich není sice ve svém pokoji, ale budou pravděpodobně někde v hotelu.“

„Kolik tu máte východů?“

„Celkem tři. Jeden na Elysejská pole, druhý do ulice Pod arkádami a třetí, ten je jen pro personál, do ulice Ponthienské.“

„Je tam vrátný? Zavolejte ho!“

Telefonovalo se. Ředitel zuřil. Rozčílil se na jednoho telefonistu, který, chudák, nevěděl, za co dostává. Na Maigreta se díval velmi ne-laskavě.

„Co má tohle všechno znamenat?“ ptal se, když čekali na vrátného u vchodu pro personál. Vykonával tam službu v malé zasklené budce.

„Nic, nebo skoro nic, jak říkáte ...“

„Doufám, že tu nejde o nějaký ... nějaký ...“

Slovo zločin, postrach všech hoteliérů na celém světě, ať už jde o nepatrné majitele malých penzionů nebo o ředitele palace-hotelů, to slovo bylo pro jeho hrdlo příliš velké k vyslovení.

„Však se to dozvíme.“

Objevila se tu paní Mortimerová-Levingstonová a ptala se:

„Tak co?“

Ředitel se uklonil, něco zakoktal. Na konci chodby se objevila postavička drobného starce se špinavými vousy v obnošeném obleku. Odrážel se svým zjevem od luxusního hotelového prostředí.

Ten měl zůstat samozřejmě v pozadí a nepozorován. Kdyby tomu bylo jinak, byl by i on měl krásnou hotelovou uniformu a taky by ho každého rána holili.

„Viděl jste někoho, že by šel ven?“

„Kdy?“

„Před několika minutami.“

„Ano, myslím, že to byl někdo z kuchyně. Nevšiml jsem si ho po-řádně. Měl čepici.“

„Malý, světlavý?“ ptal se Maigret.

„Ano. Myslím ... Moc jsem si ho neprohlížel. Měl nějak naspěch.“

„A nikoho jiného?“

„Nevím. Zaskočil jsem si za roh pro noviny.“

Paní Mortimerová-Levingstonová začala ztrácet hlavu.

„Tak tedy takhle vy pátráte?“ řekla, obracejíc se na Maigreta.

„Právě mi řekli, že jste od policie. Mého muže možná zavraždili a vy ... Na copak čekáte?“

Podíval se na ni tak, jak to dovedl jen on, pohledem, v němž se odrážel celý Maigret! Klidně! Lhostejně! Jako by kolem něho jen zabzučela moucha! Jako by před ním byl ten nejvšednější předmět.

Nebyla zvyklá, aby se na ni někdo takhle díval. Kousla se do rtů, pod nánosem tělky zrudla, netrpělivě zadupala.

Hleděl na ni stále a upřeně.

A ona, přivedena z míry, nebo možná že jen nevěděla, co jiného udělat, dostala nervový záchvat.

III

PRAMEN VLASŮ

Maigret dorazil na Zlatnické nábřeží k půlnoci. Vichřice v té chvíli zuřila právě nejvíc. Lomcovala prudce stromy na nábřeží a o loď na řece narážely silné vlny.

Prostory budovy kriminální policie byly téměř pusté. Seděl tu jen Jean na svém místě v předsíni, odkud viděl do všech chodeb, z nichž vedly četné dveře do prázdných teď kanceláří.

Ze strážnice bylo slyšet hlasy. Zpod některých dveří prosvítal proužek světla; to některý komisař nebo inspektor tu ještě někoho vyslýchal. Na dvoře rachotilo nějaké auto z prefektury.

„Vrátil se Torrence?“ ptal se Maigret.

„Právě přišel.“

„A co dělají moje kamna?“

„Bylo tam u vás takové horko, že jsem musel otevřít okno. Až se potily stěny.“

„Objednej mi pivo a obložené chleby. Raději víc chřupavé, rozu-měls?“

Strčil do dveří a zvolal:

„Torrenci!“

A inspektor Torrence už za ním vcházel do kanceláře.

Maigret mu totiž, než opustil Severní nádraží, zatelefonoval, aby sledoval postup vyšetřování.

Komisaři bylo pětadvacet. Torrenceovi teprve třicet. V jeho zjevu však už bylo cosi masivního, takže vyhlížel jako jen o málo zmenšená Maigretova napodobenina.

Komisař odložil svrchník i sako, uvolnil si kravatu. Postavil se zády k ohni, a když se trochu zahřál, začal se ptát:

„Tak povídej!“

„Od soudu tam byli za chvíli. Experti udělali snímky, ale žádné otisky nenašli. Kromě otisků zabitého, ovšem. Ty však nesouhlasí se žádnými v našich archívech.“

„Pokud vím, tak Petr nemá u nás kartu, vid?“

„Nemá. Máme jen jeho popis. Žádné otisky, žádné míry.“

„Není tedy důkazů, že by mrtvý nemohl být Petr.“

„Ale nic zároveň, nedokazuje, že by jím byl ...“

Maigret se chopil dýmky a sáhl po pytlíku s tabákem, měl v něm však už jen trochu hnědého prachu. Torrence mu podal balíček své-ho, šedého, nerozřezaného.

Chvíli bylo ticho. Jen tabák šustil. Pak zaslechli za dveřmi kroky a cinkot sklenic.

Vešel číšník z pivnice U delfína a postavil na stůl podnos se šesti půllitry piva a čtyřmi objemnými obloženými chleby.

„Stačí vám to?“ zeptal se, když viděl, že Maigret není sám.

„Stačí.“

Komisař se pustil do jídla a pití, ale nepřestával přitom kouřit. Ne-opomněl přistrčit jeden půllitr inspektorovi.

„A co bylo dál?“

„Vyslechl jsem celý vlakový personál. Vyšlo najevo, že muž ces-toval bez jízdenky. Ať mrtvý nebo vrah. Domnívají se, že nastoupil v Bruselu a že přijel asi směrem od Paříže. V Pullmanových vozech je pro slepého pasažéra větší možnost úkrytu než v jiných vozech, v každém vagóně je totiž dost velký prostor pro zavazadla. Petr mezi Bruselem a hranicí pil čaj, listoval přitom v hromadě anglických a francouzských časopisů; byly mezi nimi i noviny čistě finanční. Mezi Maubeuge a Saint Quentinem odešel do umývárny. Vedoucí restauračního vozu si to dobře pamatuje, protože když šel kolem něho, tak prohodil: „Přineste mi potom jednu whisky.“

„A vrátil se pak na své místo?“

„Za čtvrt hodiny nato už seděl u whisky. Ale vedoucí ho neviděl, když se vracel.“

„Nikdo se pak už nepokoušel jít na záchod?“

„Ale ano! Jedna pasažérka. Prý cloumala dveřmi, ale zámek byl zapadlý. Teprve v Paříži zámek násilím otevřeli a zjistili, že do me-chanismu někdo nasypal, železné piliny.“

„A až do té doby nikdo nezahlédl druhého Petra?“

„Nikdo! Kdyby ho byl někdo viděl, tak by na něho hned upozornil, protože byl tak ošuměle oblečen, že by byl v luxusním pullmanu hned nápadný.“

„A kulka?“

„Byla vypálena z bezprostřední blízkosti. Automatický revolver ráže 6 mm. Střelná rána způsobila takovou popáleninu, že by sama o sobě stačila podle lékaře způsobit smrt.“

„Žádné stopy po zápase?“

„Ani ty nejmenší. Kapsy prázdné.“

„To vím.“

„Počkejte! Přece jen něco. V náprsní kapse, kterou měl zapjatou na knoflík, jsem našel tohle.“

A Torrence vyňal z peněženky průhledný papírový sáček, v kterém prosvítal pramének tmavých vlasů.

„Dej to sem.“

Maigret přitom stále jedl a pil.

„Jsou to ženské, nebo dětské vlasy?“

„Policejní lékař tvrdí, že ženské. Dal jsem mu jich několik a slíbil, že je podrobí důkladné analýze.“

„A co výsledek pitvy?“

„V deset hodin bylo všechno hotovo. Pravděpodobný věk dvaadvacet, výška postavy 169 centimetrů. Žádná dědičná vada, jenom je-dna ledvina byla v prabídném stavu. Dá se z toho soudit, že muž byl těžký alkoholik. V žaludku našli čaj a trochu už značně strávených potravin, které se nedaly na místě zjistit, to udělají až zítra. Po pro-vedené prohlídce bylo tělo uloženo v ústavu soudního lékařství, kde zůstane u ledu.“

Maigret dojedl, utřel si ústa, šel a postavil se na své oblíbené místo u kamen, vztáhl mimoděk ruku k místu, kam Torrence položil tabák.

„Já viděl Petra na vlastní oči,“ začal komisař, „nebo osobu, která se za něho vydává. Viděl jsem, jak se ubytoval v Majestiku a jak tam večerel ve společnosti Mortimerových-Levingstonových; vypadalo to, že tam měl s nimi ujednanou schůzku.“

„S těmi miliardáři?“

„Ano! Po jídle odešel Petr do svých pokojů. Varoval jsem Američana. Mortimer-Levingston pak šel taky nahoru. Měli patrně všichni tři smluveno, že někam půjdou, protože paní Mortimerová-Levingstonová přišla zanedlouho nato dolů v plné parádě, navlečena do ve-černí róby. Za deset minut potom jsme zjistili, že oba muži zmizeli.

Petr se převlékl do méně nápadného obleku, nasadil si čepici, tak-že vrátný ho v tom přestrojení mohl klidně pokládat za pomocnou sílu z kuchyně. Mortimer-Levingston odešel tak, jak byl, ve večer-ním.“

Torrence na to nic neřikal. Nastalo ticho, v němž bylo zřetelně slyšet, jak venku řádí vichřice. Lomcovala okenními tabulkami, v kamnech hučelo.

„A co zavazadla?“ zeptal se konečně Torrence.

„Žádný výsledek! Obleky, prádlo, všechno přepychové cestovní příslušenství. Ale ani jediný papír. Mortimerka tvrdí, že někdo jejího manžela zavraždil.“

Někde zařinčel zvonek. Maigret otevřel zásuvku psacího stolu, kam odpoledne uložil telegramy oznamující, kudy všude se Petr po-hyboval.

Potom pohleděl na mapu. Prstem obkreslil křivku Krakov - Brémy - Amsterdam - Brusel - Paříž.

V okolí Saint Quentin se prst na chvíli zastavil. Tam byl jeden mrtvý. V Paříži čára náhle končí. Zde uprostřed Elysejských polí zmizeli dva muži.

Zůstala tu jen zavazadla v hotelovém apartmá a paní Mortimerová-Levingstonová s hlavou stejně prázdnou jako poloprázdný Petrův skříňový kufr uprostřed pokoje. Maigretova dýmka začala vydávat nepříjemné zvuky, které ho znervózňovaly, a tak vyhledal v jedné zásuvce peroutku, protáhl jí troubel, otevřel kamna a zašpiněné peří tam vhodil. Stály tu čtyři prázdné püllitry, na jejichž skle ještě lpěla zaschlá hustá pěna. Někdo za sebou u některé sousední kanceláře zamykal a bylo slyšet kroky vzdalující se dlouhou chodbou.

„Někdo, kdo skončil,“ poznamenal Torrence. „Asi Lucas. Dnes odpoledne se mu podařilo zatknout, díky synáčkovi z dobré rodiny, který mu spolkl návnadu, dva obchodníky s omamnými jedy.“

Maigret prohrabával oheň, najednou se prudce vztyčil se zrudlou tváří. Uchopil papírový sáček, vytáhl z něho vlasy a prohlížel si ho proti světlu. Potom se zase postavil před mapu, na které neviditelná čára znázorňující Petrovu cestu tvořila křivku, skoro polokruh.

Co ho přinutilo, aby cestou z Krakova do Paříže zajel nahoru, na Brémy?

V rukou držel stále průhledný papírový sáček. Bručel si pro sebe: „V tom musela být nějaká podobizna.“

Byl to skutečně sáček z průhledného silnějšího papíru, jaké užívají fotografové, když odevzdávají zákazníkům snímky. Tenhle však měl formát, jakého se používá snad ještě někde na venkově, na malých venkovských městech. Říkalo se mu kabinetka.

Podobizna uložená kdysi v tomhle sáčku byla velická asi jako polo-vina pohlednice, byl to snímek reprodukováný na tenkém lesklém papíře nažloutlé barvy, který býval přilepen na tvrdé lepence.

„Co myslíš, bude ještě někdo v laboratoři?“ zeptal se pojednou Torrence.

„Myslím, že tam ještě budou, protože pracují na případu z vlaku, vyvolávají snímky.“

Na stole zbyla už jen jedna plná sklenice. Maigret ji vypil jedním rázem, pak si navlékl sako:

„Půjdeš se mnou?... Tyhle podobenky mívají na rubu obvykle ad-resu a jméno fotografa, písmena jsou buď vytlačena do hloubky, anebo vypouklá...“

Torrence pochopil. Vydali se do spletitých chodeb a schodišť jus-tičního paláce a vyšli v podstřeší, kde jsou místnosti kriminalistické laboratoře.

Jeden laborant vzal od nich obálku a bedlivě ji ohmatával, div ji neočichal. Potom si sedl k silnému projektoru a přitáhl k sobě před-potopní přístroj, který byl namontovaný na pojízdném vozíku.

V zásadě to byla docela prostá věc; list čistého papíru, když je po určitý čas v kontaktu s potištěným listem anebo listem popsaným inkoustem, otiskne do sebe písmena z druhého listu. Pouhým okem je to ovšem nepostřehnutelné. Na silné zvětšení se však tyto ob-tisky objeví.

V laboratoři byla kamna a Maigret neodolal a po celou hodinu u nich zůstal stát, kouře dýmku, zatímco Torrence sledoval bedlivě všechny fotografovy úkony.

Dveře temné komory se konečně pootevřely a něčí hlas oznamo-val: „Hotovo!“

„Tak co je?“

„Na fotografii, která byla v obálce, byla adresa: Leon Moutet, umělecký fotograf, Fécamp, Belgické nábřeží.“ K tomu ovšem, aby někdo vůbec dokázal z vyvolaného snímku něco přečíst, bylo třeba zkušeného odborníka. Torrence tam například viděl jen několik roz-mazaných stínů.

„Chcete vidět fotografie mrtvoly?“ ptal se fotograf. Byl ve vý-borné náladě: „Báječně se nám podařily, přestože jsme měli tak málo místa. Věřili byste, že jsme museli připevnit aparát ke stropu?...“

„Jste odtud napojeni na státní?“ zeptal se Maigret, ukazuje na tele-fonní aparát.

„Ano... V centrále už po deváté večer nejsou, a tak nás přepo-jují...“

Komisař zavolal do Majestiku, ozval se úředník z recepcce.

„Už se vrátil pan Mortimer-Levingston?“

„Zeptám se, pane. S kým mám tu čest? „

„Policie!“

„Ne, dosud se nevrátil.“

„A co pan Oswald Oppenheim?“

„Také ne.“

„Co dělá paní Mortimerová-Levingstonová?“

Ticho.

„Ptám se vás, co dělá paní Mortimerová?“

„Ta je, myslím, v baru.“

„Jinak řečeno, je opilá, co?“

„Zdá se. Vypila už několik koktajlů. Prohlásila, že nev kročí na-hoře do pokojů, dokud se nevrátí manžel. Zdalipak...?“

„Cože?“

„Haló! Tady ředitel,“ v telefonu se ozval jiný hlas. „Je něco no-vého? Domníváte se, že se o tom bude psát v novinách?“

Maigret zlomyslně, bez odpovědi, zavěsil. Jen letmo pohlédl na ještě mokré a lesknoucí se fotografické pozitivy rozložené na sušáku. To už mluvil na Torrence:

„Ty se půjdeš, člověče, usadit do Majestiku. A hlavně si nic ne-dělej z ředitele.“

„A co vy, šéfe?“

„Já jdu do kanceláře. V půl šesté jede vlak do Fécampu. Nestojí to už za to, abych chodil domů a budil ženu. Poslyš..., pívnice musí být ještě otevřena, co? Objednej mi tam, až půjdeš kolem, půllitr...“

„Jeden?“ zeptal se Torrence s nevinným výrazem.

„No však ty víš, že číšník tam je už dost mazaný, ten pochopí, že to budou tři nebo čtyři. A ať k tomu přinese pár chlebů se šunkou.“

To už sestupovali jeden za druhým po točitém schodišti, které se zdálo nekonečné.

Fotograf v černém pracovním plášti tam zůstal sám a s obzvlášť-ním zalíbením si prohlížel pozitivy, které právě vyvolal, a začal je číslovat.

Policisté se loučili na ledovém dvoře.

„Kdyby se stalo a musel jsi z jakéhokoli důvodu odejít z hotelu, nech tam za sebe někoho od nás,“ doporučoval komisař. „Budu tam v případě potřeby telefonovat...“

Šel do své kanceláře a prohrabával kamma tak horlivě, že div ne-rozbil rošt.

IV

DRUHÝ DŮSTOJNÍK Z „MOŘSKÉHO ĎÁBLA“

Na nádraží v La Bréauté, kde komisař v půl osmé ráno přestupoval z hlavní tratě Paříž – Le Havre na lokálku do Fécampu, vládla už při-mořská atmosféra.

Byl tu mizerně osvětlený bufet, stěny špinavé a pult, na němž plesnivělo několik vysušených zákusků a kde ze tří banánů a pěti jablek se někdo pokoušel vytvořit neumělou pyramidu.

Počasi tu bylo značně horší. Chtěl-li člověk přejít od jedné ko-lejí k druhým, musel se brodit až po kolena blátem. Z oblohy jen cedilo.

Nehezky vláček sestavený z vyřazených vagónů. Neurčité obrysy statků rysující se v zsinalém svítání clonou padajícího deště.

Fécamp! Pronikavý zápach tresky a sledě. Hromady sudů. Lodní stěžně tyčící se za lokomotivami. Někde houkala

siréna.

„Kde je tu Belgické nábreží?“

Šlo se tam rovně. Člověk se však musel brodit v lepkavých kalu-žích, v kterých se třpytily rybí šupiny a kde zahrávaly rybí vnitřnosti.

Umělecký fotograf měl kromě ateliéru malý obchůdek. Prodával rybářské klobouky, červené námořnické kazajky ušité z plachtoviny, konopná lana a pohlednice s přáním k Novému roku. Měl také prodej novin.

Byl to nedomrlý a bezbarvý človíček, který, jakmile zaslechl slovo policie, volal hned na pomoc ženu. Byla to krásná Normandanka a dívala se Maigretovi vyzývavě do očí.

„Nemohl byste mi říci, jaká fotografie byla v téhle obálce?“

Trvalo věčnost, než odpověděl. Slova se z něho musela páčit, člo-věk aby za něho myslel.

Za prvé, podobizna, která byla kdysi v této obálce, musela být stará nejméně osm let, protože fotograf už osm let tenhle formát ne-dělal, koupil si mezitím nový aparát na modernější a žádanější formát pohlednicový.

Kdo se mohl tak dát u něho před osmi lety fotografovat? Panu Mouteiovi to trvalo hezkou chvíli, než se rozpomněl, že má album a v něm že ukládal od každé fotografie, kterou kdy dělal, po jednom exempláři.

Žena šla pro album. Do krámu se trousili námořníci. Přišlo si ně-kolik dětí za čtyrák pro bonbóny. Venku skřípaly lodní kladkostroje. Bylo slyšet, jak rozbouřené moře převrací podél hráze oblázky.

Maigret listoval v albu, přitom pronesl jen tak náhodou:

„Mohla to být mladá žena s tmavými, velmi jemnými vlasy.“

To stačilo.

„Paní Swaanová!“ zvolal fotograf.

A rázem vyhledal podoběnku. Bylo to jedinkrát, kdy fotografoval někoho, kým se mohl pochlubit.

Na snímku byla hezká žena. Mohlo ji být tak dvacet. Fotografie zapadla přesně do průhledné obálky.

„Kdo je to?“

„Bydlí od nepaměti ve Fécampu. Teď však má vilu. Na skalním úbočí, je to pět minut od kasina.“

„Je vdaná?“

„V té době, kdy jsem dělal tuhle fotografii, ještě nebyla. Tenkrát byla pokladní v hotelu U nádraží.“

„To je naproti nádraží, že?“

„Ano, musel jste jít kolem. Byla sirotek. Pochází z nedaleké ves-nice... z Les Loges. Neznáte to tam? A v hotelu se seznámila s cestu-jícím, který tam jednou bydlel, byl to cizinec. Provádala se za něho. Teď má dvě děti a služebnou, bydlí ve vile.“

„A pan Swaan, ten s nimi ve vile nebydlí?“

Na chvíli se odmlčeli. Tázavě se na sebe podívali. Žena si dodala kuráže a promluvila:

„Protože jste od policie, tak snad bude lepší, když vám řekneme hned všechno, co víme, že? Dozvěděl byste se to tak jako tak. Jsou to ostatně možná jen řeči. Pan Swaan ve Fécampu skoro nikdy nebývá. Když přijede, tak vždycky jen na pár dní. Někdy se dokonce objeví jen na skok. Když sem přijel poprvé, bylo to krátce po válce, tak tu právě organizovali rybolov do Severního moře na ostrov Nová země, který byl po celou válku přerušen. Chtěl, jak tehdy řekl, otázku pro-studovat na místě a hodlal do podniku, který se tu ustavoval, vložit kapitál. Prohlásil, že je Nor. Jeho křestní jméno je Olaf. Rybáři sledů, kteří se někdy octnou až v Norsku, říkají, že tam to je docela běžné jméno.

Přesto se tu povídá, že je to vlastně Němec a že provozuje špionáž. A proto, prý tu drží svou ženu stranou. Potom se zase lidé dozvěděli, že je námořníkem, že jezdí jako druhý důstojník na německé lodi, a proto prý přichází do Fécampu tak zřídka.

Nu a pak se přestali pomalu o celou věc zajímat, ale lidé jako my musí být opatrní.“

„Říkala jste, že mají děti...“

„Dvě. Tříleté děvčátko a několikaměsíční nemluvně.“

Maigret vyňal podobiznu z alba a dal si ukázat vilu. Na to, aby tam šel teď hned, bylo ještě moc brzy. Počkal tedy asi dvě hodiny v při-stavní kavárně, naslouchal, jak rybáři debatují o lovu na sledě, který byl právě v plném proudu. Podél nábreží kotvilo pět tmavých rybář-kých lodí. Vykládali z nich sudy plné ryb a ovzduší kolem, navzdory bouři a větru, bylo tím pachem nasáklé.

Vydal se po opuštěné hrázi k vile, obešel zavřené kasino, jehož zdi byly polepeny plakáty ještě z minulého léta.

Došel konečně k příkře stoupající stezce, jež vedla vzhůru po str-mém útesu. Sem tam zahlédl mřížoví nějaké vily.

Ta, ke které mířil, byla z červených cihel, neveliká, dobře vy-ba-vená. Člověk si domyslel, že v letní sezóně jsou zahradní cestičky posypány bílým pískem, zahrada pečlivě udržována. Výhled z oken musel být nádherný.

Odněkud přiběhla dánská doga a skrz mřížoví ho očuchávala. Za-zvonil. Pes, přestože neštěkal, vypadal hrozivě. Teprve na druhé zvonění se objevila služebná, šla nejdřív zavřít psa a pak se zeptala:

„Co si přejete?“ Mluvila místním nářečím.

„Přál bych si mluvit s panem Swaanem, prosím.“

Bylo vidět, že ji to uvedlo do rozpaků.

„Nevím, je-li přítomen. Jdu se podívat.“

Mřížovou branku mu však neotevřela. Lilo stále jako z konve. Maigret byl zmáčený až na kůži.

Pozoroval služku, jak šla vzhůru po schodech a zmizela. Krátce nato se v jednom okně pohnula záclona. Služka se za chvíli vracela.

„Pán není doma. Vráti se až za několik týdnů. Je v Brémách.“

„V tom případě bych tedy rád mluvil s paní Swaanovou.“

Opět se rozmýšlela, nakonec přece jen otevřela branku.

„Ale paní není ještě oblečena. Budete muset počkat.“

Uvedla ho, celého promočeného, do čistotou zářícího salóňku, kde se parkety jen blýskaly a v oknech byly sněhobílé záclony.

Nábytek tu byl sice nový, ale běžného typu, s jakým se setkáváme skoro v každé maloměstské domácnosti. Solidní nábytek, jakému se v roce 1900 říkalo moderní. Světlý dub. Uprostřed stolu, ve váze z „umělecké“ keramiky, květiny. Ručně vyšívané anglické prostírání.

A jako protiklad tu stál na nízkém stolku nádherný samovar z ci-zelovaného stříbra, jenž sám o sobě měl větší cenu než všechno ostatní zařízení dohromady.

Odněkud z prvního patra zaslechl hluk. Jinde opět, za některou stěnou v přízemí, plakalo dítě a nějaký hlas mu něco tlumeně a jednotvárně povídal, jako by je konejšil.

Konečně se ozvaly na chodbě tiché a lehké kroky. Dveře se otevřely. A komisař Maigret se octl tváří v tvář mladé ženě, která, aby ho mohla přijmout, přes sebe jen tak něco chvatně přehodila.

Byla prostředně velká, spíš baculatá, tvář měla hezkou a vážnou, zračil se však v ní zřejmý neklid.

Přesto se usmála a pronesla: „Copak, že jste si ani nesedl?“

Z Maigretova svrchníku, z jeho kalhot i bot stékaly praménky vody a tvořily na vyleštěné podlaze loužičky. Nemohl si přece sednout v takovémhle stavu do křesel potažených světle zeleným sametem.

„Paní Swaanová, nemýlím-li se?“

„Ano, pane.“

Hleděla na něho s otázkou v očích.

„Promiňte, že vás obtěžuji. Jde jen o malou formalitu. Jsem od policie, kontrolujeme pobyt cizinců. Provádíme jakési sčítání.“

Nic na to neřikala. Zdálo se, že ji to nějak zvlášť nepoplašilo, ale ani neujistilo.

„Domníváme se, že pan Swaan je Švéd, či tomu tak není?“

„Pardon. Je Nor. Pro Francouze to je, jak se zdá, jedno. Já sama zpočátku...“

„Je námořním důstojníkem?“

„Ano, slouží na brémské lodi Mořský ďábel v hodnosti druhého důstojníka.“

„Souhlasí. Je tedy zaměstnán u německé společnosti.“

Nepatrně se začervenala.

„Majitel lodi je Němec, v tom máte pravdu. Přinejmenším alespoň podle papírů.“

„Jak to myslíte?“

„Domnívám se, že před vámi nemusím nic tajit. Jistě víte, že teď po válce existuje v obchodním námořnictvu krize. I tady, ve Fécapu, jsou zámořští kapitáni, kteří jsou nuceni dávat se najímat jako druzi nebo třetí důstojníci. Někteří jezdí na rybolov na Novou zemi a do Severního moře.“

Mluvila jaksí chvatně, ale hlas měla příjemný, vyrovnaný.

„Můj manžel odmítl podepsat smlouvu pro plavbu v Tichém oceánu, tam je sice víc možností, ale byl by mohl přijíždět do Evropy vždycky jen jednou za dva roky. Krátce po našem sňatku vybavili Američané Mořského ďábla, jako majitel figuroval německý rejdař. A Olaf přijel právě v té době do Fécampu, aby se tu poohlédl, zda by tu nebyl na prodej nějaký škuner. Teď jste snad už pochopil, ne? Šlo o pašování lihovin do Spojených států. Utvořily se velké společnosti podporované americkým kapitálem. Mají sídla ve Francii, v Holandsku nebo v Německu.“

Můj manžel pracuje ve skutečnosti pro jednu takovou společnost. Mořský ďábel dělá to, čemu v námořní hantýrce říkají 'rumový most'. S Německem to nemá tedy pranic společného.“

„A v této době je na moři?“ zeptal se Maigret, aniž spustil oči z jejího hezkého obličeje, v kterém se zračilo cosi upřímného, do-jemného.

„Myslím, že není. Musíte si uvědomit, že tyhle cesty nejsou pravi-delné jako cesty poštovních parníků. Ale já se snažím vždycky ales-poň přibližně si vypočítat, kde asi se Mořský ďábel nalézá. V těchto dnech by měl být v Brémách, nebo by tam měl co nevidět dorazit.“

„Byla jste už někdy v Norsku?“

„Nikdy. Abych se vám upřímně přiznala, nevytáhla jsem takřka z Normandie paty. Sotva tak, že jsem dvakrát nebo třikrát byla na skok v Paříži.“

„S manželem?“

„Ano. Jedna z těch cest byla naše svatební.“

„Je blondýn, že?“

„Ano. Proč se na to ptáte?“

„A má světlý, krátce přistřižený knírek?“

„Ano. Mohu vám ostatně ukázat jeho fotografii.“

Vyšla z pokoje. Maigret ji slyšel, jak přechází v sousedním pokoji.

Zůstala tam déle, než bylo třeba. A bylo slyšet, jak se v domě otvírají a zavírají dveře, Maigret postřehl dost těžko mu pochopitelné přecházení.

Konečně se zase objevila, byla trochu rozrušená, rozpačitá.

„Odpusťte,“ řekla. „Nepodařilo se mi tu fotografii nalézt. To víte, když jsou v domě děti, tak není nikdy nic na svém místě.“

„Mám k vám ještě jeden dotaz. Mohla byste mi říci, kolika lidem jste tuhleto fotografii věnovala?“

Ukázal jí snímek, jenž mu dal fotograf. Paní Swaanová zrudla a zakoktala: „Nechápu...“

„Jednu má zcela jistě váš manžel, že?“

„Ano. Byli jsme tenkrát zasnoubeni.“

„A žádný jiný muž tu podobenku nemá?“

Rty se jí chvěly, byla rozčilená, divže se nerozplakala.

„Ne, nikdo jiný.“

„Děkuji vám, paní.“

Když vycházel, mihla se v předsíni malá holčička. Maigret ji za-hlédl jen letmo, ale to stačilo. Byl to živoucí Petrův portrét.

„Olgo!“ hubovala ji matka, strkajíc dítě zpátky do pokoje.

Komisař byl zase venku v dešti a větru.

„Na shledanou, paní.“

Zahlédl ji ještě na okamžik, když za ním zavírala, a bylo mu líto, že musel tak zhurta přepadnout tu ženu v jejím útulném domově, za-hlédl totiž v jejích očích sotva postřehnutelné záchvěvy úzkosti.

V

OPILEC

Takovými věcmi se člověk nechlubí, a kdyby se někdy o nich zmínil, vzbudily by u druhých jen úsměv; a přece k tomu, aby byly vykonány, bylo třeba určitého hrdinství.

Maigret tu noc například nezamhouřil oka. Od půl šesté do osmi ráno se kodrcal ve vlaku, kde na něho ze všech stran táhlo.

Už v La Bréauté byl promoklý na kůži. Teď mu ve střevících při každém kroku čvachtala voda, buřinku měl zdeformovanou. Svrch-ník, dokonce i sako promočené.

Prudký déšť hnáný větrem ho nemilosrdně bičoval. Ulička byla pustá. Byla to jen taková mezi zahradními zdmi prudce se svažující stezka. Jejím středem se valil přival.

Zůstal nějakou chvíli nerozhodně stát. I dýmku měl v kapse pro-vlhrou. A nikde v blízkosti vily žádný kout, kde by se dalo schovat. Jediné, co mohl udělat, bylo přitisknout se, jak to nejlépe šlo, ke zdi a čekat.

Půjde-li tudy někdo, zahlédne ho a bude se po něm ohlížet. A bude tu muset čekat možná celé hodiny. Pro to, že v domě je muž, neměl žádný zjevný důkaz. A i když tam je, což se mu bude chtít v tom ne-čase jít ven?

Přesto tu Maigret zůstával stát, nevrle si nácívaje zvlhlým tabá-kem dýmku, a nořil se do neurčitých úvah. Tak tohleto nebylo roz-hodně místo pro důstojníka od kriminální policie. To byl úkol tak nanejvýš pro začátečníka. Takhle hlídkoval mockrát, když mu bylo dvacet, nejvýš třicet let.

Nedařilo se mu za žádnou cenu rozškrtnout sirku. Smírek na kra-bičce byl sedřený. Byl by snad užuž odešel, kdyby byl ten kousek dřevíčka náhle jako zázrakem nevzplál.

Z místa, kde stál, viděl jen nízkou zeď a zeleně natřenou zahradní mříž vily. Slyšet bylo jen hučení moře, občas se ozvala siréna a ze-zdola zaslechl chvílemi zvuk jedoucího auta.

Uplynula už půlhodina, co tam tak čekal, když tu nějaká žena, která vypadala jako kuchařka, stoupala po strmé cestě s košíkem na-koupených potravin. Maigreta spatřila, teprve když se octlá těsně u něho. Obrovská postava stojící nehybně u zdi v uličce, kudy se pro-háněl vítr, ji tak vyděsila, že se dala do běhu.

Sloužila pravděpodobně v některé z vil nahoře. Uplynulo sotva pár minut a v ohybu cesty nad Maigretem se objevil muž, který si ho z dálky prohlížel, za chvíli se k němu připojila žena, potom oba zase zmizeli.

Byl opravdu v dost směšné situaci. Uvědomoval si, že má pra-malou šanci, že by tohle hlídkování k něčemu vedlo.

A přec jen tu zůstával, nutilo ho k tomu něco, jakýsi slabý pocit tak neurčitý, že se to nedalo nazvat ani tušením.

Byla to spíš taková jeho teorie, kterou ostatně nikdy šířeji neroz-vedl, zůstávala v jeho podvědomí nepřesná, sám pro sebe ji nazýval teorií trhlíny.

V každém zločinci, v každém banditovi je člověk, Ale je v něm také, a to především, hráč, protivník, a právě tohoto hráče se policie snaží odhalit, na toho hlavně útočí.

Je spáchán zločin nebo nějaký jiný přestupek. Boj započne padle víceméně objektivních údajů. Je tu rovnice o jedné nebo více nezná-mých, kterou se rozum pokouší rozřešit.

Maigret jednal, jako jednali druzí. Užíval stejně jako ostatní mi-mořádných prostředků, které pro policii objevili takoví Bertillonové, Reissové, Locardové a které jsou skutečnou vědou.

On však hledal, čekal, pátral především po trhlíně. Jinak řečeno, číhal na okamžik, kdy se za hráčem objeví člověk.

V Majestiku měl před sebou hráče.

Zde, jak tušil, tomu bude jinak. Pokojná a spořádaná vila neměla nic společného s bojem, který vedl Petr. Ta žena především, ty děti, které zahlédl nebo jen zaslechl, ty patřily jaksí k jinému životu, k jinému mravnímu řádu.

A proto tu zůstával, proto tu čekal, ačkoli v pramizerné náladě, protože měl příliš rád svá litinová kamna, svou kancelář a půllitry piva na stole... Byl proto tady v tom nečase celý nešťastný.

Když začal hlídat, bylo něco málo přes deset. A teď bylo půl jedné. Vtom na štěrku cestičky zaskřípaly kroky. Rychlým a přesným pohybem se otevřela branka a asi deset metrů od komisaře se ob-je-vila mužská postava.

Komisař neměl kam couvnout. A tak tu zůstal stát nehybně, téměř strnule, s rozkročenýma nohama v promáčených nohavicích.

Muž, jenž vyšel z vily, měl na sobě obnošený světlý trenčkot pře-pásaný páskem, odřený límec si vyhrnul. Na hlavě měl šedivou če-pici.

Vypadal v tomhle oblečení velmi mladě. Sestupoval po cestě s rukama v kapsách, s pokleslými rameny, bylo vidět, že

se chvěje zimou, protože změna teploty byla pro něho asi moc náhlá.

Musel projít těsně kolem komisaře ve vzdálenosti necelého metru. V té chvíli zpomalil jako naschvál chůzi, vytáhl z kapsy balíček ciga-ret a zapaloval si.

Skoro se zdálo, že v tom okamžiku vystavil tvář plnému světlu, aby si ho mohl policista důkladně prohlédnout. Maigret počkal, až se muž několik kroků vzdálil, potom se za ním se zamračeným obočím vydal. Dýmka mu vyhasla. Bylo vidět, že je nespokojený a zároveň i netrpělivý, odehrávalo se tu totiž něco zcela mu nepochopitelného.

Muž v trenčkotu se podobal Petrovi, a přitom se mu zas nepodobal! Byl stejně vysoký. Vypadal i stejně starý, ačkoli v tom oblečení se zdál o něco mladší.

Mohl to být stejně dobře člověk, na kterého platil popis, který měl Maigret v kapse a jehož znění uměl nazpaměť. A přesto to byl někdo jiný! Například výraz očí byl měkčí, tesklivější, jejich šed' byla jas-nější, jako by mu zřítelnice vybledly deštěm.

Neměl také světlý, krátce přistřížený knírek. Ale nebylo to jenom to, čím se lišil. Maigretovi byly nápadně jiné podrobnosti. Chováním ničím nepřipomínal chování námořního důstojníka. Jeho celý zjev se nehodil jaksi ani k vile, k měšťanskému, blahobytnému životu, který tam vládl.

Měl staré boty, sešlapané podpatky. A když se zastavil, aby si ohr-nul okraje kalhot, aby si je nezablátil, zahlédl Maigret bavněné, oprané šedé a hrubě zalátané ponožky.

Trenčkot měl samou skvrnu. Byl to typ člověka, jaký Maigret do-bře znal, typ mezinárodního vandráka; takoví lidé bydlí v těch nej-lacinějších pařížských hotýlcích nebo přespávají v nádražních čekár-nách, málokdy se odvažují na venkov, cestují vždy jen třetí třídou anebo jako slepi pasažéři na schůdkách vagónů či skryti v nákladních vozech.

Důkazu o tom se mu dostalo za několik málo minut. Ve Fécampu nejsou v pravém slova smyslu putyky, jaké jsou v Paříži. Nicméně však jsou za přístavem dva nebo tři pochybné výčepy, kam nechodí ani námořníci, spíš jen lodní topiči. Necelých deset metrů od těchto podniků je slušná, čistá a světlá kavárna.

Muž v trenčkotu však kolem ní přešel bez zastavení a vpadl do za-padáku ze všech tří nejpochybnějšího, opřel se lokty o zinkový pult, a to způsobem, který nenechal Maigreta na pochybách. Bylo to nej-sprostší a nejvulgárnější gesto, které by komisař nedokázal napodobit i kdyby chtěl.

Vešel tam za ním. Muž si objednal imitaci absintu a stál tam mlčky s prázdným pohledem upřeným do neurčita.

Maigreta, stojícího vedle, si ani za mák nevšímal. Komisař zahlédl pod rozepjatým sakem prádlo pochybné čistoty.

Tohle se tedy také nedá napodobit! Košile s pomačkaným límcem musela být nošena několik dní, možná týdny. A snad se v ní i spalo, a to všelikde! Muž ji nosil za vedra a teď opět v dešti.

Oblek se vyznačoval sice jakousi elegancí, ale byl stejně pozna-menán jako košile, svědčil o stejném lajdáctví.

„Ještě jednu!“

Sklenice byla prázdná. Hostinský mu nalil. Maigretovi předložil také sklenku kořalky.

„Tak jste zase tady?“

Muž neodpověděl, zvrátil do sebe jedním rázem i druhý absint, a odstrkuje sklenku na zinkový pult, naznačil, aby mu znovu nalili.

„Nechcete něco jíst? Mám čerstvě naložené slanečky.“

Maigret šilhal po malých kamnech, nastavoval k nim svá na nit promoklá záda. Hostinský se nedával odradit. Obrátil se opět k hostu v trenčkotu a pomrkával přitom líšácky na komisaře.

„Abych nezapomněl! Minulý týden tu byl jeden váš krajan. Plavil se na švédském trojstěžníku, který se musel kvůli bouři uchýlit do přístavu. Ten ale neměl, namouduši, ani čas se opít! Měl čertovsky práce. Roztrhané plachty, dvě přeražená ráhna a vím já, co všechno.“

Muž dopíjel čtvrtý absint. Hostinský mu znovu nalil, kdykoli měl sklenici prázdnou, a přitom nepřestával spiklenecky mrkat na Maigreta.

„A co kapitán Swaan? Ten tu nebyl od té doby, co jste tu byl na-posledy.“

Komisař zpozorněl. Muž v trenčkotu, jenž právě vypil jedním rá-zem nezřetěný obsah páté sklenice, přistoupil vratkým krokem ke kammům, vrazil přitom do komisaře a vztáhl ruce k teplu.

„Tak mi dejte přece jen jednoho slanečka,“ řekl.

Měl dost zřetelný cizí přízvuk.

Stáli tu teď doslova těsně proti sobě. Muž si přejel několikrát ru-kou tvář, zrak se mu stále víc a víc kalil.

„Kde mám sklenici?“ zvolal netrpělivě.

Museli mu ji vložit do ruky. Při pití se díval upřeně na Maigreta, zkřivená tvář vyjadřovala odpor.

Ten výraz nemohl rozhodně nikoho mýlit! Ostatně k utvrzení své-ho pocitu mrštil sklenicí o zem, zachytil se opěradla židle a pronesl něco neznámým jazykem.

Hostinský zřejmě poplašený přistoupil k Maigretovi a šeptal mu; myslel, že mluví tiše, ale říkal to tak hlasitě, že opilec musel všechno slyšet:

„Nedělejte si z toho nic! Je vždycky takový.“

Muž se na to zasmál zmateným smíchem opilce, svalil se na židli, vložil si hlavu do dlaní a zůstal tak sedět nehybně až do okamžiku, kdy mu mezi lokty přistrčili talíř s nakládaným slanečkem.

Hostinský mu zatřásl ramenem.

„Jezte!... To vám udělá dobře...“

Muž, se znovu zasmál. Bylo to však spíš jen takové zatrpklé uchechtnutí. Otočil se, vyhledal zrakem Maigreta, drze a důkladně si ho prohlédl a shodil talíř se slanečkem na zem.

„Pití!“

Hostinský zvedl k nebi ruce a zamumlal jako na omluvu:

„Tihle lidi jsou přece jen...“
A ukazovákem naznačil na čele kroužek.

Maigret si posunul buřinku do týlu. Ze šatů se mu kouřilo. Pil teprve druhou sklenku té silné kořalky.

„Dejte mi taky slanečka!“ řekl.

A právě když si na něm s kouskem chleba pochutnával, opilec se, na nejistých nohou zvedl, rozhlédl se kolem, jako by se rozhodoval, co udělat, a s pohledem na Maigreta se potřetí uchechtl.

Potom zamířil k pultu, vzal z police sklenici a z cínového dřezu, kde se ve studené vodě chladily nápoje, vytáhl jednu láhev. Bylo mu jedno kterou, sám si nalil a vypil obsah sklenice jedním rázem po-mlaskáváje jazykem.

Nakonec vytáhl z kapsy stotankovou bankovku, vyhodil ji do vzduchu, takže ji musel hostinský lovit ze škopku.

„Stačí to, ty mamlase jeden?“ zeptal se.

Odcházel, ale nedařilo se mu otevřít dveře, marně cloumal klikou. Hostinský mu přiskočil na pomoc, ale skoro se proto pohádali, pro-tože muž ho lokty surově odstrkoval.

Světlý trenčkot se pomalu ztrácel v mlze a dešti, vzdaloval se po-dél nábřeží směrem k nádraží.

„To je ale číslo, co?“ povzdechl si hostinský, když Maigret platil útratu.

„Bývá tu často?“

„Občas. Jednou tu strávil celou noc, právě tady, na téhle lavici, co na ní sedíte. Zdá se, že má školy. Všiml jste si jeho rukou?“

„A nikdy vás nenapadlo, že je podobný kapitánovi Swaanovi?“

„Bože, aby ne! Toho vy taky znáte? To víte, že mi to napadlo. Nejsou si však podobní natolik, aby si je člověk pletl. Věřil jsem ostatně dlouho, že jsou bratři.“

Postava muže v trenčkotu se ztratila v zatáčce. Maigret přidal do kroku. Dostihl ho v nádražní čekárně třetí třídy, kde onen muž těžce dopadl na lavici. Zase si podepřel hlavu oběma dlaněmi.

A za hodinu seděli už oba ve vlaku, ve stejném oddělení, kde s ni-mi jel jediný cestující, nějaký obchodník s dobyt看em z Yvetoty, a ten hned začal Maigretovi vykládat v normanském nářečí všelijaké historky, přitom do něho občas šťouchl loktem, aby ho upozornil na souseda.

Opilý stále víc a víc klouzal ke straně, nakonec se celý složil na lavici a tak tu napůl ležel se zsinanou tváří, s hlavou skloněnou k ra-meni, pootvřenými ústy, z nichž vycházel pach alkoholu.

VI

U KRÁLE SICILSKÉHO

V La Bréauté se muž probudil a od toho okamžiku už nezamhouřil oka. Rychlík z Le Havru do Paříže byl přeplněný. Maigret a jeho společník stáli v uličce, každý před jedním okénkem, a pozorovali kolem míjející deštěm rozmazanou krajinu, nad kterou se stále víc a víc šelo.

Muž v trenčkotu si policisty nevšímal. Ani pak, když dojeli do Paříže, se nepokusil využít tlačence na Svatolazarském nádraží, aby se mu ztratil. Právě naopak, když sestupoval velmi pomalu po širo-kém schodišti, se dokonce zdálo, že to dělá naschvál. Zjistil, že se mu cigarety v kapse zmáčely, a zašel si do nádražní trafiky pro jiné. Bylo vidět, jak bojuje s pokušením vejít do bufetu a něco vypít. V poslední chvíli však úmysl změnil a dal se pěšky po chodníku, loudal se. Byla to dost trapná podívaná na toho muže odevzdaného osudu, tak zakřiknutého a tak lhostejného ke všemu, co se kolem dělo.

Od Svatolazarského nádraží k radnici je daleko. Musí se projít středem města a večer mezi šestou a sedmou hodinou se valí po chodnicích zástupy chodců v rytmu tak pravidelném, že to připomíná pulsující krev v žilách lidského těla.

Skleslá ramena, špinavý nepromokavý plášť stažený pásem a celý zastříkaný blátem, sešlapané podpatky. Prodíral se davem, strkali do něho, on se však ani jednou nezastavil, ani jednou neohlédl.

Dal se tou nejkratší cestou, prošel hlavní tržnicí, to znamenalo, že cestu nedělá poprvé.

Dorazil konečně do pařížského ghetta, jehož jádrem je ulice Růžo-vých keřů, prošel kolem krámků s nápisy v židovském jazyce, kolem židovských řeznictví, kde prodávali maso košer, kolem pekařství s vyloženými nekvašenými chleby, macesy.

Na rohu jedné ulice ve stínu u dlouhého, tmavého tunelu podob-nému průchodu se nějaká žena pokusila vzít ho za ruku. Nepronesl ani slovo, jen se na ni podíval a žena poděšeně couvla.

Došel do ulice U krále sicilského, je to nepravdělná, velmi křivo-laká ulice, plná slepých uliček, tmavých průchodů a dvorků, obývaná z poloviny Židy, z poloviny Poláky.

Asi po dvou stech metrech vešel do chodby nějakého hotelu.

Na domovním štítě byl nápis z porcelánových písmen: U krále sicilského. Vedle toho tam byl nápis v hebrejštině, v polštině a ještě v nějakých jazycích, jímž Maigret nerozuměl. Vedle hotelu byl polo-zbořený dům podepřený trámy, kde na zpola zbouraných zdích se ještě vyznačovaly zbytky obytných místností.

Stále přšelo. V těchhle úzkých točitých uličkách však vítr tolik ne-foukal.

Maigret zaslechl, jak se ve třetím patře hotelu prudce přibouchlo okno. Bez dlouhého rozmýšlení vešel. V chodbě dole

nebyly žádné dveře. Jen schodiště. V mezipatře byla jakási zasklená lóže, bylo vidět, jak tam večeří židovská rodina. Komisař zaklepal, ale místo aby otevřeli dveře, pootevřelo se jen okénko, odkud zavanul pronikavý pach. Vyklonil se z něho drobný Žid s kulatou černou čepičkou na hlavě. Jeho tlustá žena se ne-vyru-šila a pokračovala v jídle.

„Co je?“

„Policie! Chci vědět, jak se jmenuje nájemník, který právě vešel.“

Muž zavrčel něco v neznámém jazyce, vyndal ze zásuvky špina-vou knihu a mlčky ji podal okénkem Maigretovi.

V té chvíli komisař ucítil, že jsou na něho upřeny z neosvětleného schodiště něčí oči. Prudce se ohlédl a asi z dvanáctého schodu nad sebou zahlédl blýskající se zrak.

„Číslo pokoje?“

„Třicet dva.“

Zalistoval v knize, četl:

„Fedor Jurovič, 28 let, narozený ve Vilně, pomocný dělník a Anna Gorskinová, 25 let, narozená v Oděse, bez zaměstnání.“

Žid se mezitím zase usadil u stolu a dal se do jídla. Choval se, jako by měl to nejčistší svědomí. Maigret zabubnoval na okénko. Hoteliér se zvedal pomalu a jen nerad.

„Odkdy bydlí tady v hotelu?“

„Asi tři roky.“

„A Anna Gorskinová?“

„Ta tu bydlela už předtím. Možná tak půl pátá roku.“

„Z čeho žijí?“

„Však jste četl, ne? Je dělníkem.“

„Podívejte se!“ pronesl Maigret s takovým důrazem, že to stačilo, aby se Židovo chování změnilo.

„Mě se to ostatně netýká, nemyslíte?“ tohle řekl však už mnohem pokorněji. „Nájemné platí pravidelně. Odchází a zas přichází, já tu nejsem přece od toho, abych za ním chodil a hlídal ho.“

„Chodí za ním návštěvy?“

„Někdy taky. Mám tu šedesát nájemníků, nemohu je všechny kontrolovat. Když nic špatného nedělají! Vy jste přece od policie, a tak musíte můj hotel znát. Knihy jsem měl vždycky v pořádku. In-spektor Vermouillet vám to může dosvědčit. Ten sem přichází na kontrolu pravidelně každý týden.“

Vtom se Maigret znenadání otočil a řekl: „Jen pojdte dolů, Anno Gorskinová!“

Na schodech něco zašustilo, pak se ozvaly kroky. Ve světle dopa-dajícího z okénka se objevila žena.

Vypadala starší než na pětadvacet let, jak bylo zapsáno v knize. Bylo to asi tím, že byla jiné rasy. Byla, jako většina Židovek v jejím věku, obtloustlá, ale přitom svým způsobem krásná. Měla pozoruhodné, velmi temné a zářivé oči s neobyčejně bílými rohovkami.

Všechno ostatní však v jejím zjevu jevílo známky zanedbanosti a zastiňovalo její krásu. Bohaté černé neupravené vlasy byly mastné a spadaly jí v hustých pramenech na šíji. Na sobě měla ošoupaný žu-pan, který se rozvíral, takže bylo pod ním vidět prádlo.

Punčochy měla nedbale shrnuty nad silnými koleny.

„Copak tu děláte, tady na schodech?“

„Bydlím tu snad, či ne?“

Maigret hned věděl, s kým má tu čest. Vášnivá, drzá a ráda se há-dající žena. Pro sebemenší záminku je schopna vyvolat skandál, vzbouřila by celý dům, pronikavě by ječela, vykřikovala bezpochyby ta nejnesmyslnější obvinění. Možná že byla přesvědčena, že se jí nemůže nikdy nic stát. Na protivníka se dívala v každém případě, jako by ho vyzývala k boji.

„Kdybyste se raději postarala o svého opilého miláčka.“

„Do toho vám nic není.“

Majitel hotelu za okénkem s posmutnělým a nesouhlasícím výra-zem kýval hlavou zleva napravo a zprava nalevo, v očkách však mu to šibalsky hrálo.

„Kdy odtud Fedor Jurovič odešel?“

„Včera večer. V jedenáct hodin.“

Bylo mu jasné, že lže! Udeřit na ni násilím by však k ničemu ne-vedlo. Pak by už nezbývalo než ji sebrat a odvést rovnou do vězení.

„Kde pracuje?“

„Kde se mu líbí.“

Pod nedopnutým županem se jí třásla ňadra. Tvářila se zle a pohr-davě.

„Copak mu policie chce, Fedorovi?“

Maigret jí raději tiše řekl:

„Koukejte zmizet.“

„Až se mi bude chtít! Vy mi nemáte co poroučet.“

Nestálo opravdu za to jí odpovídat. Vznikla by jen groteskní situ-ace, která by celému vyšetřování jen uškodila.

Maigret zavřel hotelovou knihu a vrátil ji majiteli.

„Všechno je v pořádku, vidíte?“ řekl mu tento a dával přitom mladé ženě znamení, aby už mlčela.

Ona tu však zůstávala stát s rukama opřenýma v bok, půl postavy ve světle padajícím z okénka, druhou polovinou ve stínu.

Komisař na ni ještě jednou pohleděl. Vydržela jeho pohled, jen za-vrčela:

„Z vás mám tak pro strach uděláno.“

Pokrčil rameny a sestupoval ze schodů, musel se přidržovat oběma rukama špinavého zábradlí.

Dole v chodbě se srazil s dvěma muži. Byli bez límečků a při set-kání odvrátili hlavy. Ulice byla mokrá, dláždění se lesklo.

Ve všech koutech, v každičkém stínu, ve slepých uličkách, ve všech těch temných chodbách cítil člověk, jak se to tu hemží lidmi, kteří tu žijí nedůstojným životem. Podél zdi se plížily stíny. V krám-cích tu prodávali zboží, jehož jméno Francouzi ani neznali.

A necelých sto kroků odtud byla ulice Rivoli, živá ulice Svatoan-tonínská, obě široké, osvětlené, s tramvajemi a zářícími výklady, s městskými strážníky...

Kolem utíkal chlapec s odstálými ušima. Maigret ho uchopil za rameno:

„Doskoč na Svatopavelské náměstí a pošli mi sem strážníka...“

Kluk se na něho díval vyděšenými očima, odpověděl něco ne-sro-zumitelného. Neuměl francouzsky.

Komisař uviděl žebráka.

„Tady máš pět franků. Doneseš tenhle lístek strážníkovi na Svato-havelské náměstí.“

Tulák pochopil. Za deset minut přišel uniformovaný strážník.

„Zatelefonojte na kriminálku, aby mi sem poslali okamžitě jed-noho inspektora. Pokud je to možné, tak nejraději Dufoura.“

Přecházel tu pak ještě dobrou půlhodinu. Do hotelu vcházeli lidé, jiní vycházeli. Ale v druhém okně nalevo ve třetím patře se pořád svítilo.

Na prahu se objevila Anna Gorskinová. Měla jen přes župan pře-hozený zelenavý kabát, a ačkoli přšelo, byla bez klobouku. Na nohou měla červené aksamitové lodičky.

Přeběhla ulici klapajíc podpatky. Maigret se ukrýl ve stínu.

Vstoupila do krámků, odkud za několik minut vyšla obtížena spoustou malých bílých balíčků a v náruči nesla dvě láhve. Zmizela v domě.

Konečně se dostavil inspektor Dufour. Bylo mu pětatřicet a mluvil obstojně třemi jazyky. Byl proto dost nepostradatelný, ačkoli trpěl mánii zkomplikovat každý, i ten nejjednodušší případ.

Z obyčejného vloupání anebo jen z kapesní krádeže dokázal udělat tragédii a nakonec z toho sám ztrácel hlavu. Ale když šlo o přesné poslán, jako třeba hlídkování nebo sledování, vždycky se výborně osvědčil, protože byl neobvykle houževnatý.

Maigret mu podrobně popsal Fedora Juroviče a jeho milenkou.

„Pošli ti sem ještě někoho, abyste byli dva, kdyby jeden z nich někam šel a tys ho musel sledovat. Rozuměls?“

„Jde pořád o ten případ z Hvězdy Severu? Byla to mafie, co?“

Komisař raději odešel. Za čtvrt hodiny už byl na Zlatnickém ná-břeží, poslal Dufourovi posilu a už se skláněl nad kamny, hubuje přitom na Jeana, že se mu nepodařilo rozpálit je do červena.

Jeho promočený svrchník visel ztuhlý na věšáku, zachovával tvar postavy. „Netelefonovala má žena?“

„Ano, dopoledne. Řekli jí, že jste odjel služebně.“

Věděl, že na to byla zvyklá. Věděl, že může přijít domů a ona mu dá beze slova hubičku a hned začne stavět rendlíky na plotnu a bude za chvíli dávat na stůl nějakou voňavou pečení. Nanejvýš že se od-váží zeptat, ale to až budou sedět u stolu, pozorujíc ho s bradou v dlaních:

Tak co?

Věděl, že ať přijde domů v poledne nebo v pět odpoledne, že vždycky najde prostřený stůl a připravené jídlo.

„Co je s Torrencem?“ zeptal se Jeana.

„Telefonoval v sedm ráno.“

„Z Majestiku?“

„To nevím. Ptal se jen, jste-li pryč.“

„A pak?“

„Pak telefonoval zase deset minut po páté. Požádal mne, abych vám řekl, že vás čeká.“

Maigret snědl od rána jen toho slanečka. Nějakou chvíli zůstal stát před kamny, v kterých začalo hučet, protože jemu se vždycky po-dařilo kamna rozpálit, ať bylo uhlí sebehorší.

Nakonec zamířil unaveným krokem k výklenku, kde byl vodovod, smaltované umývadlo, ručník, zrcadlo a kufr. Vytáhl kufr doprostřed kanceláře, svlékl se, převlékl do čistého prádla, suchých šatů a vá-havě si rukou přejel neoholenou tvář.

I co...

Pohleděl ještě jednou žádostivě na oheň, přistavil do jeho nejbližší blízkosti dvě židle, na které rozložil promoklé šatstvo. Na psacím stole zůstal od včerejška jeden obložený chléb, zhltl jej vstoje a už na odchodu. Nebylo tam však žádné pivo a on měl sucho v hrdle.

„Jestli sem přijde pro mne jakýkoli vzkaz, jsem v Majestiku,“ řekl Jeanovi. „Ať mi tam telefonují.“

A klesl konečně na sedadlo v taxíku.

VII

TŘETÍ PŘESTÁVKA

Maigret nenašel Torrence v hale, byl v pokoji v prvním patře, kde byla na stole prostřena znamenitá večeře: Torrence se na něho šibal-sky podíval.

„To ředitel!“ vysvětloval. „Má mne raději tady než dole. Div mne neprosil na kolenou, abych se přestěhoval sem, do toho pokoje, a hned mi sem dal přinést všechna tahle fajnová jídla.“

Mluvil tiše. Ukázal na dveře.

„Mortimerovi-Levingstonovi bydlí vedle.“

„Mortimer se vrátil?“

„Asi v šest ráno, promoklý a zablácený, celý vzteklý. Šaty měl umazané od křídý nebo od vápna.“

„Co říkal?“

„Nic. Koukal se dostat nepozorovaně nahoru. Ale dole mu řekli, že jeho paní na něho čeká v baru. Čekala tam opravdu. Nakonec hostila nějaký párek Brazilců. Bar musel zůstat otevřený jen kvůli nim. Strašně se opila.“

„A co bylo dál?“

„Mortimer-Levingston zesinal, hrozivě se zašklebil. Brazilcům za-štkl něco na pozdrav a vzal ženu za rámě a beze slova ji odtamtud odtáhl. Myslím, že vyspávala až do čtyř odpoledne. Do té doby totiž se z jejich apartmá nic neozvalo. Potom jsem zaslechl šepot. Mor-timer-Levingston telefonoval, aby mu poslali noviny.“

„Snad v nich ještě není nic o vraždě ve vlaku?“

„Není! Poslechli nás. Je tam jen pár řádků mluvících o tom, že ve Hvězdě Severu byl nalezen mrtvý a že policie se přiklání k názoru, že jde o sebevraždu.“

„A co bylo pak?“

„Objednali si citrónovou šťávu. V šest večer se prošel Mortimer-Levingston několikrát halou. Šel kolem mne. Vypadal ustaraně. Po-slal bance do New Yorku a svému tajemníkovi, který je už několik dní v Londýně, šifrované kabelogramy.“

„To je všechno?“

„V této chvíli právě dokončují večeři. Ústřice, pečené kuře, salát. Číšník mi sem chodí všechno říkat. Ředitel je nadšen tím, že jsem tady, že mne má zavřeného, rozkrájel by se teď samou ochotou. Byl tu před chvílí a řekl mi, že Mortimerovi-Levingstonovi jdou dnes večer do divadla. V Gymnase dávají nějakou hru, jmenuje se Epos. Je to hra o čtyřech jednáních, nevím už od koho.“

„A co se děje. v Petrových pokojích?“

„Nic! Zavřel jsem dveře na klíč a vstrčil jsem do zámku kuličku vosku, takže tam nemůže nikdo bez mého vědomí vejít.“ Maigret beze všech cavyků popadl se stolu kuřecí stehno a dal se do něho. Marně se však rozhlížel kolem, kamna tu nebyla. Sedl si tedy na radiátor ústředního topení a zeptal se:

„Nemáš tu něco k pití?“

Torrence mu nalil sklenku výtečného bílého vína značky Mâcon, kterou Maigret lačně vypil. V té chvíli někdo zaškrábal na dveře; vešel hotelový sluha a tvářil se spiklenecky.

„Mám vám vyřídit od ředitele, že paní a pan Mortimerovi-Leving-stonovi poručili, aby předjelo jejich auto.“

Maigret se podíval na všechna ta vybraná jídla na stole s tak smut-ným pohledem, jako když musel opustit svá kamna v úřadě.

„Jdu tam,“ řekl lítostivě. „Ty tu zůstaň!“

Trochu se před zrcadlem upravil, otřel si ústa a bradu. A za chvíli už seděl v taxíku před hotelem a čekal, až se Mortimerovi-Levings-tonovi usadí ve své limuzíně.

Netrvalo dlouho a objevili se. On v černém svrchníku, pod nímž měl večerní úbor, ona zahalena jako včera do kožešin. Podle toho, jak ji manžel nenápadně podpíral, musela být ještě malátná.

Auto se hladce rozjelo.

Maigret nevěděl, že je v divadle Gymnase toho večera premiéra, a byl by se tam málem nedostal.

Pod stříškou u vchodu hlídkovala městská stráž. Přestože přšelo, bylo tam dost zevlounů, kteří si zvědavě prohlíželi návštěvníky vy-stupující z aut.

Komisař si musel dát předvolat ředitele divadla, přešlapoval, če-kaje na něho v kuloárech, kde se od ostatních lišil, protože byl je-diný, kdo měl na sobě vycházkový oblek. Ředitel přišel celý rozči-lený. Rozkládal rukama.

„Milerád bych vám vyhověl, kdyby to záleželo jen na mně. Ale jste dnes večer už dvacátý, kdo po mně chce jediné místočko. Ale žádná už nejsou!... A vy nejste dokonce ani ve večerním!“

Kdekdo se na něho obracel.

„Tady vidíte, jak to chodí. Jenom se, prosím vás, vžijte do mé ků-že!“

Maigret musel nakonec zůstat stát u vchodu do sálu mezi uvaděč-karni a prodavači programů.

Mortimerovi-Levingstonovi měli lóži. Bylo v ní šest osob, mezi nimi jedna kněžna a nějaký ministr. Lidé tam vcházeli a vycházeli. Líbali dámám ruce. Vyměňovaly se úsměvy.

Zvedla se opona a na scéně se objevila zahrada ozářená sluncem. Šepot. Přecházení. Sedící diváci napomínali: „Pst!“ Hercův hlas zprvu nejistý nabýval pomalu pevnosti, rozezněl se, začal vytvářet atmosféru.

Přicházeli však stále opozdilci: A znovu se ozývalo: „Pst!“ Někde vyprskl ženský smích. Mortimer-Levingston se dnes tvářil vznešeněji než jindy. Uměl nosit večerní úbor. Sněhobílá náprsenka dávala vy-niknout slonovinovému tónu jeho pleti.

Viděl Maigreta? Nebo si ho nevšiml? Uvaděčka přinesla komisaři židličku, na které se musel stěsnat s korpulentní dámou v černém hedvábí. Byla to matka jedné herečky.

První přestávka. Pak druhá. V lóžích se opět střídali návštěvníci. Vládlo uměle vyvolané premiérové vzrušení. Z křesel do lóží se vy-měňovaly pozdravy.

Ve foyeru, v kuloárech, ba i venku pod arkádami u vchodu, všude panoval ruch jako v rozdrážděném včelím úlu. Šeptala se jména, upozorňovalo se na známé osobnosti. Lidé si ukazovali mahárádži, známé finančníky, státníky, umělce.

Mortimer-Levingston vyšel třikrát z lóže, objevil se nejdřív v or-chestru, potom v přízemí, hovořil s bývalým předsedou státní rady, jehož hlučný smích se daleko rozléhal.

Konec třetího jednání. Na jevišti se objevily květiny. Potlesk. Vy-volávali jakousi vychrtlou herečku. Hluk sklápěných sedadel, dupot kročejů na parketách.

Když se Maigret podíval do lóže Američanů, Mortimer-Levings-ton tam nebyl.

Přestávka mezi třetím a čtvrtým jednáním. To byla chvíle, kdy všichni, kdo mohli, se tlačili pod jakoukoli záminkou do zákulisí nebo do hereckých šaten. Druzí zas si vyzvedávali předem kabáty ze šaten, sháněli se po autech nebo objednávali taxíky.

Maigret ztratil dobrých deset minut tím, že pátral uvnitř divadla. Poté, prostovlasý a bez kabátu, se musel jít poohlédnout ven, vyptá-val se strážníka, divadelního sluhy i strážců před vchodem.

Nakonec vypátral, že olivově zelená Mortimerova limuzína právě odjela. Ukázali mu místo, kde stála, bylo to před bistrem, kam cho-dili prodáváci kontrolních divadelních vstupenek vydávaných pro návštěvníky, kteří opouštěli sál.

Auto odjelo směrem k Svatomartinské bráně. Američan si ne-vy-zvedl v šatně kabát.

Venku před divadlem pod arkádami a všude, kde se mohly ukrýt před deštěm, postávaly na čerstvém vzduchu skupinky návštěvníků.

Komisař kouřil dýmku s rukama v kapsách, tvářil se naštvaně. Ozvalo se zvonění. Lidé se hrnuli dovnitř. I členové městské stráže před vchodem zmizeli, šli se podívat na poslední jednání.

Bulváry byly pusté, jako bývají v jedenáct hodin v noci. Děšť po-zorovaný proti světlou pouličních luceren už nebyl tak hustý. Z jed-noho kina se vyhrnuli lidé, pak zhasla světa, vtáhli dovnitř reklamní poutače a zavřeli.

Pod zeleně natřenou lucernou čekal dav lidí na autobus. Když při-jel, vznikla hádka, došla totiž vyvěšená pořadová čísla. Zasáhl měst-ský strážník, zapletl se do toho a ještě dlouho potom, co autobus od-jel, se domlouval s tlustým uraženým mužem.

Konečně přišustěla tise po asfaltu limuzína. V okamžiku, kdy zpomalovala, otevřela se dvířka a z nich vyskočil Mortimer-Leving-ston, prostovlasý ve smokingu. Vyběhl mrštně po vstupních scho-dech a vešel do ozářených kuloárů.

Maigret si prohlížel šoféra. Byl to stoprocentní Američan s tvrdý-mi rysy, vystouplou bradou. Seděl za volantem nehybně jako ztuhlý ve své uniformě.

Komisařovi stačilo pootevřít jedny čalouněné dveře do sálu. Spat-řil Mortimera-Levingstona, který zůstal stát v pozadí lóže. Herec na jevišti pronášel jakési nesouvislé věty jízlivého obsahu. Opona spadla. Květiny. Zaburácel potlesk.

Všichni se hrnou k východu. A zase zaznělo: „Pst!“ To herec z jeviště oznamoval jméno autora, došel pro něho do hlediště a přivedl ho na scénu.

Mortimer-Levingston líbal ruce, jiné jen tiskl, uvaděčce, která mu přinesla kabát, dal sto franků spropitného. Jeho žena byla bledá, měla fialové kruhy pod očima.

Když se oba usadili ve voze, byli chvíli nerozhodní. Dohadovali se. Paní Mortimerová-Levingstonová něco nervózně namítala. Man-žel si zapaloval cigaretu, uhasil vzteklym pohybem oheň zapalovače.

Posléze promluvil do naslouchací trubky a auto sledované Maig-retovým taxikářem se rozjelo.

Bylo půl hodiny po půlnoci. Lafayettova ulice. Bělavé sloupy kostela svaté Trojice byly zamřížované lešením. Ulice Clichy.

Limuzína zastavila ve Fontainově ulici před barem Pickwick. Vrátný v modré uniformě, bohatě zdobené zlatem, poodhrnul čer-vený sametový závěs, ozvala se melodie tanga.

Maigret vešel za nimi, ale zůstal u dveří. Sedl si tam u stolu, který býval asi vždycky neobsazen, protože tam táhlo.

Mortimerovi-Levingstonovi se usadili nedaleko jazzové hudby. Američan studoval jídelní lístek, sestavoval menu. K paní Mortime-rové-Levingstonové přistoupil profesionální tanečník, uklonil se a vyzval ji k tanci.

Povstala a šla tančit. Mortimer-Levingston z nich nespustil oči. Vyměnila se svým partnerem sotva pár slov, ale k místu, kde seděl Maigret, se ani jednou neotočila.

Bylo zde mezi večerními úbory i několik cizinců ve vycházkových šatech.

Komisař odehnal rázným pohybem animírku, která si chtěla při-sednout. Postavili před něho bez ptaní láhev šampaňského.

Odevšad visely barevné serpentiny. Sálem poletovaly papírové balónky. Dostal jedním do nosu, hodila ho po něm nějaká stará dáma, po které se zlostně podíval.

Paní Mortimerová-Levingstonová se vrátila ke stolu. Její tanečník, který bloumal chvíli po sále, zamířil ke vchodu. Zapaloval si ciga-retu.

Odhrnul znenadáni čer-vený sametový závěs a zmizel. Trvalo asi tři mi-nuty, než Maigreta na-padlo, že by se měl jít za ním podívat.

Tanečník však už venku nebyl.

Nálada v podniku začala být úmorná. Mortimerovi-Levingstonovi bohatě veče-řeli: kaviár, lanýže na šam-paňském, humra po ameri-cku a sýr.

Paní Mortimerová-Le-vingstonová už netančila. Maigret šampaňské nenáviděl, popíjel je malými doušky, jen aby uhasil žízeň. Na stole byly pražené slané mandle, které z dlouhé chvíle chroupal; dostal po nich neuhasitelnou žízeň.

Podíval se na hodinky. Byly dvě hodiny.

Sál se prázdnil. Nějaká tanečnice předváděla své číslo lhostejně a nedbale. Jeden opilý cizinec sedící u stolu s třemi ženami dělal velký rámus.

Tanečník, jenž zůstal venku pouhou čtvrthodinku, vyzval k tanci ještě několik žen. Ale teď už vše končilo. Bylo cítit všeobecnou únavu.

Tvář paní Mortimerové-Levingstonové byla únavou šedá, víčka měla zamodralá.

Manžel kývl na sluhu. Přinesli jim kožich, kabát, cylindr.

Maigret zpozoroval, že tanečník stojící vedle saxofonisty na ně ně-jak úzkostlivě hledí.

Maigret volal vrchního, ale ten ho nechal čekat, takže ztratil ně-kolik minut.

Když mohl konečně vyjit, zahlédl limuzínu, jak zahýbá za roh do ulice Panny Marie lore-tánské. Podél chodníku stálo asi šest volných taxíků.

Zamířil k jednomu z nich.

Vzduchem zasvištěla střelná rána a Maigret se chytil za prsa. Roz-hlédl se, nikoho neviděl, slyšel jen rychle se vzdalující kroky do ulice Pigalle.

Ušel ještě několik metrů, jakoby puzen setrvačnou silou. Přiběhl vrátný a podepřel ho. Z baru vybíhali lidé, aby se podívali, co se děje. A Maigret znovu zahlédl úzkostí staženou tanečnickovu tvář.

VIII

MAIGRET ODCHÁZÍ ZE HRY

I když se šoférům, kteří mají na Montmartru noční šichtu, nic ne-řekne nebo jen napoví napůl, tak hned pochopí, co mají dělat.

A tak ve chvíli, kdy se ozvala střelná rána, jeden z nich přiskočil a otevřel dvířka taxíku, aby tam mohl Maigret vklouznout. Nevěděl, o koho jde. Možná že to později podle Maigretova vystupování uhádl. Přiběhli také klienti z protějšího malého bistra. Za malou chvíli by se byl kolem zraněného shromáždil celý zástup.

Vrátný, který Maigreta podpíral, nevěděl, co si má počít, ale vtom už se k nim přitočil šofér a oba spojenými silami

vstrčili komisaře do taxíku. Ani ne za půl minuty taxík už odjížděl.

Maigret ležel na sedadle.

Jeli tak asi patnáct minut. Zastavili v opuštěné ulici. Tam se šofér zvedl od volantu, otevřel dvířka a k svému údivu spatřil, jak zákazník sedí téměř normálně, jednu ruku si držel na prsou pod sakem.

„Jak vidím, tak to nebylo nic vážného. Hned jsem si to myslel. Kam vás mám zavézt?“

Maigretova tvář byla přece jen trochu rozrušena, stažena bolestí, protože zranění, ačkoli povrchní, mu roztrhlo na prsou maso. Kulka zasáhla jedno žebro, vyšla lopatkou.

„Na policejní prefekturu.“

Šofér na to něco nesrozumitelného zabručel. Cestou si to komisař rozmyslel.

„Ne, jedte raději do Majestiku. Zavezte mne do Ponthienské ulice k zadnímu vchodu pro personál.“

Na ránu si přiložil srolovaný kapesník, pozoroval, že zranění přestává pomalu krváčet.

A jak se blížili ke středu města, výraz jeho tváře se měnil. Nevyjadřoval už tak bolest, jako spíš nejistotu a neklid.

Šofér mu chtěl při vystupování pomoci, ale on ho odstrčil a pevným krokem přešel chodník. V úzké chodbě našel za okénkem po-dřímujícího vrátného.

„Nestalo se tu nic?“

„Co by se mělo stát?“

Bylo zima. Maigret se vrátil, aby zaplatil taxikáři, ten nespokojeně bručel, protože za všechno, co pro zákazníka udělal, dostal jen sto franků.

Maigret, i když zraněný, působil stále silným dojmem. Ruku, v níž svíral kapesník, měl stále položenou pod košili na prsou. Jedno rameno držel výše než druhé. Aby šetřil silami, pohyboval se pomalu a opatrně. Byl jen trochu malátný. Občas měl dojem, že pluje a musel se přemáhat, aby se vzchopil, aby ovládl své pohyby, aby soustředil myšlenky.

Stoupal po železném schodišti vedoucím k poschodím, otevřel jedny dveře, octl se na nějaké chodbě, zabloudil v labyrintu, došel k jinému, přesně stejnému schodišti, mělo jen jiné číslo.

Bloudil v hotelovém zákulisí. Potkal naštěstí na jednom místě ku-chaře v bílé čepici a ten se, když se k němu přiblížil, vyděsil.

„Dovedte mě do prvního patra... k pokojům pana Mortimera-Le-vingstona.“

Ale kuchař neznal jména hostů, zapůsobily na něho také krvavé šmouhy na Maigretově tváři, které si komisař udělal, když si zkrva-venou rukou přejel tvář.

Kuchaře tenhle obr, s kterým se setkal v bludišti úzkých chodeb pro personál, s kabátem jen přehozeným přes ramena, s rukou stále položenou na prsou, takže vznikla pod sakem jakási boule, vyděsil.

„Police!“ řekl mu netrpělivě Maigret.

Cítil, jak se o něho pokouší závrať. Rána ho páčila, jako by mu ji někdo probodával dlouhými jehlami.

Kuchař se nakonec přece jen vzpamatoval a vedl ho, takže za-ne-dlouho se Maigretovy nohy už bořily do kobereců.

Poznal, že přešli z části budovy určené pro personál do vlastního hotelu. Četl čísla po-kojů. Byli v křídle lichých čísel.

Potkali hotelového podomka, ten se také poplašil.

„Pokoje pana Mortimera-Levingstona?“

„Ty jsou pod námi. Ale... Vy...“

Sestupoval po schodech a mezi personálem zatím už letěla zpráva, že hotelem bloudí nějaký podivný muž, že je zraněn a vyhlíží strašidelně.

Musel se na chvíli opřít o zeď, zanechal na ní krvavou skvrnu a také na koberec skanuly tři temně červené kapky.

Konečně našel Mortimerovo-Levingstonovo apartmá, vedle byly dveře do pokoje, kde hlídal Torrence. Došel k nim už selhávajícím krokem a strčil do nich...

„Torrenci!“

V pokoji bylo rozsvíceno. Na stole bylo stále ještě jídlo a láhve.

Maigretovo husté obočí se svažovalo. Nikde svého kolegu neviděl. Ve vzduchu cítil nemocniční zápach.

Udělal několik kroků stále jako ve snu. Pojednou ustrnul. Před pohovkou.

Vyčuhovala zpod ní noha obutá do černého střevíce. Musel se vzchopit natříkrát, aby se jakžtakž vzpamatoval. Jakmile sňal s rány ruku, začala nebezpečně krváčet.

Nakonec vzal se stolu ubrousek a nacpal si ho pod košili a přes to si pevně zapjal vestu na všechny knoflíky. V pokoji to něčím proni-kavě čpělo, dělalo se mu špatně.

Vysíleným pohybem nadzvedl jednu stranu pohovky a ta se, stojíc teď jen na dvou nohách, stočila k jedné straně.

Tušil, co uvidí: ležel tam Torrence skrčený a s pokroucenou rukou; vypadalo to, jako by mu byli museli polámat všechny údy, aby se jim do toho malého prostoru vešel.

Na dolní části obličeje měl přiložený obvaz, který nebyl upevněný. Maigret poklekl.

Všechno, co dělal, bylo klidné, uvážené, dokonce pomalé, asi pro-to, že byl sám vyčerpaný. Než se odvážil ohmatat Torrenceovu hrud', zaváhal. A když se dotkl místa, kde mělo tlouci srdce, strnul, zůstal tu klečící a nehybný s očima upřenýma na svého druha.

Torrence byl mrtev. Maigret sevřel pevně ústa, zaťal pěst. A me-zitím, co se mu zakalovaly oči, strašně do ticha pokoje zaklel.

Možná že někomu by se to mohlo zdát směšné. Ne! Bylo to hrozné! Bylo to tragické!

Bylo to hrůzyplné!

Tvář mu ztvrdla. Nezaplakal. To nedovedl. Ale zaplavila ho ta-ková bolest, pocítil takový vztek, že údiv odrážející se v jeho tváři se zdál hraničit až s tupostí.

Torrenceovi bylo třicet let. Už pět let nepracoval s nikým jiným než s komisařem.

Teď tu před ním ležel s ústy otevřenými, jako by se zoufale po-koušel nadechnout doušek vzduchu.

Nějaký host v patře nad nimi si zouval boty, právě nad mrtvým.

Maigret se rozhlížel kolem, jako by hledal nepřítele. Hlasitě dýchal.

Uplynulo takhle několik minut, a když povstal, cítil, jak to v něm vře.

Zamířil k oknu, otevřel je, viděl liduprázdnou jízdní dráhu Ely-sejských polí. Vystavil na chvíli čelo osvěžujícímu vánku, potom šel a sňal s Torrenceovy tváře obvaz.

Byl to damaškový stolní ubrousek s vyšitými iniciálami hotelu Majestic v rohu. Ještě teď z něho bylo cítit těžký pach chloroformu. Maigret tu stál s tupou hlavou, honilo se mu v ní několik nejasných myšlenek, které v té prázdnotě na sebe narážely s bolestnou ozvěnou.

Opřel se znovu, tak jak to udělal předtím na chodbě ramenem o zeď a pocítil, jak mu všechny svaly v obličeji prudce ochably. Vypadal pojednou zestárlý a sklíčený. Možná, že v té chvíli mnoho ne-scházelo, aby propukl v pláč... Na to však byl moc velký, moc silný, udělán z příliš pevné hmoty.

Pohovka byla odsunuta, dotýkala se stolu, na němž bylo stále ještě jídlo, v jednom talíři mezi kuřecími kostičkami se povalovaly špačky od cigaret.

Maigret vztáhl ruku po telefonu. Nezvedl však sluchátko, zaluskl zlostně prsty, vrátil se k mrtvému a upřeně ho pozoroval.

S ironickým a zatrpklým úšklebkem pomyslně na předpisy, před-stavil si soud, všechny potřebné formality, i to jak by musel jednat opatrně.

K čemu to všechno? Tady přece šlo o Torrence! A to bylo, jako by šlo o něho samotného, tak co?

O Torrence, který byl od nich, který...

Rozpínal mu vestu, dělal to zdánlivě klidně, ale přesto mu urval dva knoflíky, jak byl nervózní. A v té chvíli cosi zahlédl a zesinal.

Na košili, v místě, kde bylo srdce, uviděl malý hnědý bod. Sotva tak velký jako zrnko máku! Tkvěla tam jediná kapka sedlé krve, ve-liká jako špendlíková hlavička.

Maigretovi se zarosily oči a tvář se mu zkrivila tak hlubokým po-hrdáním, že nebyl s to je vyjádřit.

Bylo to odporné a dokazovalo to zároveň vrcholnou zločineckou zručnost. Dál už nemusel hledat! Věděl, jak se to dělá, studoval ne-dávno tento postup v jednom kriminologickém časopise.

Nejdřív se přiloží ubrousek napuštěný chloroformem a ten způ-sobí, že je oběť ve dvaceti, nejvýš třiceti vteřinách bezmocná. Potom se vezme dlouhá jehla, kterou vrah vpíchne pomalu mezi dvě žebra, do míst, kde nalézá srdce, oběť zemře nehluchně, nejsou zjevné stopy.

Přesně tentýž zločin se stal před šesti měsíci v Hamburku.

Kulka z revolveru se může minout cíle nebo jen zraní, jako se to stalo jemu. Působí hluk, zanechává stopy.

Jehla vpíchnutá do srdce člověka v bezvědomí ho zabije vědecky a neomylně.

Komisařovi se vybavila jedna podrobnost. Dnes večer, kdy jim ředitel vzkázal, že Mortimerovi-Levingstonovi odjíždějí, seděl na radiátoru ústředního topení a okusoval kuřecí stehno. Bylo mu v té chvíli dobře, pocítil takovou pohodu, že mu v jednom okamžiku na-padlo, aby tu zůstal v hotelu a do divadla poslal Torrence.

Ta myšlenka ho rozrušila. Díval se teď na mrtvého druhá zahan-beně, udělalo se mu nevolno, nevěděl, bylo-li to od zranění, nebo do-jetím, anebo to snad způsobil chloroform, jenž tady ještě čpěl.

Ani ho nenapadlo, že by měl teď, jak se podle předpisů patřilo, zahájit vyšetřování.

Ležel tady před ním Torrence! Torrence, s kterým poslední léta tak často pracoval. Torrence, kterému stačilo naznačit věc jediným slo-víčkem, dát mu znamení a který hned věděl, o co jde!

Torrence, který tady teď před ním ležel s otevřenými ústy, jako by se pokoušel ještě vdechnout trochu kyslíku, nadechnout život. A Maigret, jenž nedokázal plakat, pojednou cítil, že na něho doléhá ne-moc, nervozita, na ramenou mu ležela tíha. Doslova se dusil hnusem.

Šel znovu k telefonu, mluvil tiše, musel proto svou žádost dvakrát opakovat.

„Ano. Prefekturu. Haló! Prefektura? Kdo je v aparátu? Co? Tar-raud? Poslouchejte mě dobře, člověče. Doběhněte k šéfovi. Ano, k němu. A řekněte mu... Řekněte mu, aby za mnou přišel do Majestiku, a to hned. Do pokoje. Ne, číslo nevím, ale dovedou ho sem. Co? Ne, nic víc. Haló! Co říkáte? Ne, nic mi není.“

Zavěsil, protože inspektor se chtěl vyptávat, bylo mu divné, že Maigret tak záhadně mluví, a to, co měl udělat, bylo ještě podivnější.

Zůstal chvíli stát se spuštěnými rukama. Pohledu do kouta, kde leželo nataženo Torrenceovo tělo, se vyhýbal.

Zahleděl se na sebe do zrcadla a uviděl, že ubrouskem prosakuje krev. S velkými obtížemi se mu podařilo svléci sako.

Když ředitel pátrací kriminální služby za hodinu nato klepal v do-provodu hotelového zřízení na dveře, zahlédl Maigreta jen nepatr-nou škvírou pootevřených dveří.

„Můžete jít,“ řekl komisař zřizenci dutým hlasem. Otevřel, až když muž zmizel, a teď teprve ředitel uviděl, že Maigret je do půl těla nahý. Dveře do koupelny byly dokořán. Za nimi byly louže čer-venavé vody.

„Zavřete rychle!“ zvolal komisař nedbaje, že mluví se svým nad-řízeným.

Na pravé straně prsou měl dlouhou zduřelou ránu. Podél stehén mu visely šle.

Pohybem hlavy naznačil místo, kde leželo Torrenceovo tělo, a po-ložil prst na ústa.

„Pst! Tiše!“

Ředitel se náhlým rozčilením celý roztřásl, zeptal se:

„Je mrtvý?“

Maigret svěsil těžce hlavu.

„Mohl byste mi trochu pomoci, šéfe?“ zabručel ponuře.

„Ale... Vy... Je to vážné?“

„Ne tak nahlas! Kulka vyšla a to je hlavní! Pomozte mi stáhnout se tímhle ubrusem.“

Nádobí se stolu naskládal na zem, stáhl ubrus a roztrhl jej vedví.

„Petrova banda,“ vysvětloval. „Mne netrefili, ale Torrence tuhle neminuli...“

„Vydezinfikoval jste si ránu?“

„Ano, mýdlem a jódovou tinkturou.“

„Vy myslíte, že...“

„Takhle to prozatím stačí. Byla to jehla, šéfe! Zabili ho jehlou, dřív ho uspali.“

Teď už to nebyl týž člověk. Jako by najednou stál a mluvil za ja-kousi tylovou záclonou, která obrysy předmětů i zvuky tlumí.

„Podejte mi košili.“

Lhostejný hlas. Odměřené, trochu nejisté pohyby. Tvář ztratila výraz.

„Chtěl jsem, abyste sem přišel. Ve chvíli, kdy jde o jednoho z nás.. Nechtěl bych taky, aby se kolem toho nadělalo moc hluku. Zařídte, aby ho co nejdřív odvezli. A novinám ani muk! Snad mi důvěřujete, šéfe, či ne?“

Přece jen cítil, že se mu hlas nepatrně chvěje. Na ředitele to za-působilo, uchopil ho za ruku.

„Poslyšte, Maigrete! Copak vám je?“

„Nic. Jsem klidný, přísahám vám. Myslím, že jsem nebyl nikdy klidnější. Ale od tohoto okamžiku je to záležitost už jen mezi nimi a mnou. Chápete?“

Ředitel mu pomohl obléci vestu a sako. Maigret tu pojednou stál obvazem znetvořený. Ubrus obtočený kolem těla mu zkrusloval po-stavu, vypadal, jako by ztloustl.

Podíval se do zrcadla a ironicky se ušklíbl. Velmi dobře cítil, jak je jeho postavení vratké. Nestál tu teď už tvrdý, jednolitý kvádr, který uměl vždy hrozivě čelit protivníkům.

Bledý obličej s červenými skvrnami vypadal opuchle, pod očima se začaly tvořit váčky.

„Děkuji, šéfe. Myslíte, že to, o co jsem vás žádal, bude možné?“

„Tak prozatím nic nezveřejňovat, že? Ano, uvědomím o tom soud. Zajdu osobně za prokurátorem.“

„Dobrá! A teď se dám do práce já.“

Říkal to a přihlazoval si přitom trochu rozčuchané vlasy. Pak při-stoupil k Torrenceovu tělu, chvíli váhal, pak se zeptal:

„Mohu mu zatlačit oči? Myslím, že by byl chtěl, abych to udělal já...“

Prsty se mu chvěly. Nechal je dost dlouho položeny na víčkách mrtvého. Jako by je hladil. Ředitel byl nervóznější víc než on, nalé-havě prosil:

„Maigrete!“

Komisař povstal, naposledy se kolem rozhlédl.

„Na shledanou, šéfe. Ať nikdo mé ženě neříká, že jsem zraněn.“

Jeho postava zastínila na okamžik dveře. Ředitel pátracího od-dě-lení kriminální služby byl v pokušení zavolat, aby se vrátil, byl jeho chováním znepokojený.

Když byl ve válce, tak se s ním jeho kamarádi taky takhle loučili, když šli do útoku. Se stejným klidem, se stejně neuvěřitelnou mír-ností. A pak se většina z nich už nikdy nevrátila!

IX

ZABIJÁK

Mezinárodní bandy, které jsou specializované na velké podvody, zřídka kdy zabíjejí.

Je téměř možno stanovit takovou zásadu; nezabíjejí, alespoň ne ty, o kterých se rozhodly, že je o několik milionů odlehčí. Užívají k okrádání vědecktějších metod a většina členů vystupuje jako džentlmeni, v jejichž kapsách by se nenašly zbraně.

Ale stává se, že zabíjejí, aby se vypořádali účty. Každého roku jsou odněkud hlášeny dvě nebo tři nevysvětlitelné vraždy. Pravé jméno oběti zůstane většinou utajeno, nelze ji identifikovat. Bývá většinou pohřbena pod jménem, o němž se ví, že je falešné.

V takových případech jde buď o zrádce, nebo o někoho kdo pod vlivem alkoholu moc žvanil a dopustil se neopatrnosti, anebo o člena bandy, jehož rostoucí ctižádost ohrožuje postavení druhých.

V Americe, v zemi, kde je vše standardizováno, nejsou nikdy tyto vraždy dílem člena bandy. Povolávají se k tomu specialisté, „zabi-jáci“, jak se jim říká, kteří doslova, jako úřední kati mají své pomoc-níky a přesné tarify.

V Evropě tomu bývalo mnohdy stejně. Známý je případ věhlasné bandy gangsterů, jejichž vůdci skončili na popravišti. Ta také, nechtíc si potřísnit ruce krví, zavolala na pomoc zločince odjinud.

Maigret, když sestupoval po schodech a mířil do hotelové kance-láře, tohle všechno věděl.

„Když si host na pokoji přeje, aby mu přinesli něco k jídlu, koho zavolá?“, vyptával se.

„Zvláštního číšníka, který je pro tuto službu na pokoje zvlášť ur-čen.“

„Taky v noci?“

„Prosím, to ne! Po deváté večer je tu noční zaměstnanec.“

„Kde se ten zdržuje?“

„V podzemí.“

„Dovedte mne tam!“

A sestupoval opět do podzemí tohoto luxusního úlu vybudovaného pro tisíce hostů. Našel tam zaměstnance sedícího před telefonní cent-rálou v místnosti sousedící s kuchyní. Ležel před ním seznam.

Hodina byla klidná.

„Zvonil na vás inspektor Torrence včera mezi devátou večer a druhou hodinou v noci?“

„Torrence?“

„To je ten policista usazený v modrém pokoji vedle trojky,“ vy-světloval služebními termíny úředník.

„Nezvonil.“

„A nikdo nešel nahoru?“

Uvažoval docela jednoduše. Torrence byl přepaden přímo v pokoji někým, kdo tam musel vejít a musel se k němu přiblížit ze zadu. Mu-sel to být někdo, kdo nevzbudil Torrenceovu nedůvěru.

Tyhle podmínky splňoval jedině hotelový číšník, kterého buď za-volal sám inspektor, anebo přišel sám od sebe, aby sklídl se stolu.

Maigret položil klidně otázku jinak.

„Kdo z personálu odcházel ze služby předčasně?“

Telefonista se divil:

„Jak to víte? To byla náhoda. Pepito dostal telefonický vzkaz, že se mu rozstonal bratr.“

„V kolik hodin?“

„Asi kolem desáté.“

„Kde byl v té chvíli?“

„Nahore.“

„Na který aparát dostal tu zprávu?“

Zavolali do ústředny. Odtamtud je ujistili, že nikdo od nich Pepi-tovi žádný vzkaz nevyřizoval.

Šlo to jako na drátku. Maigret přesto zůstal klidný a zachmu-řený.

„Mohu vidět jeho kartu? Vždyť tady musíte mít o něm nějaký zá-znam“

„Není to doslova karta. Pro ty, kterým říkáme personál ze sálu a kteří se často střídají, to nevedeme tak přesně.“

Museli jít do sekretariátu, tam zase v tuhle hodinu nikdo nebyl. Maigret si dal přesto předložit knihy, našel, co hledal.

Pepito Moretto, Hotel Beauséjour, Batignolleská ulice č. 3. Službu nastoupil...

„Dejte mne spojit s hotelem Beauséjour!“

Mezitím vyslychal jiného zaměstnance, dozvěděl se, že byl Pepita do Majestiku doporučen majitelem jednoho italského hotelu tři dny před příjezdem Mortimerových-Levingstonových. Co se služebního výkonu týkalo, nedalo se mu nic vytknout. Zprvu byl určen k službě v sále, potom byl na vlastní žádost přidělen k obsluze na pokojích.

Hlásil se hotel Beauséjour.

„Halo! Mohli byste mi zavolat k telefonu pana Pepita Moretta? Haló! Cože? Se zavazadly? Ve tři ráno? Ještě slovíčko. Dával si po-sílat poštu k vám? Nikdy žádný dopis? Děkuji, to je všechno.“

A Maigret, stále se stejným klidem, zavěsil.

„Kolik je hodin?“ zeptal se.

„Pět hodin deset minut.“

„Zavolejte mi taxi.“

Šoférovi udal adresu baru Pickwick.

„Je vám známo, že ve čtyři zavírají?“

„To je jedno!“

Vůz zastavil před kabaretem, jehož rolety byly spuštěny. Zpod dveří však prosvítal proužek světla.

Maigret věděl, že personál ve většině nočních podniků, a bývá těchto zaměstnanců někde i přes čtyřicet, mívá ve zvyku před odcho-dem společně večeřet.

Jí se v sále, který právě opustili hosté, zatímco uklízečky se dávají do práce, smetají serpentiny.

Přesto však u baru nezazvonil. Otočil se k němu zády; na rohu Fantainovy ulice spatřil výčep, kam mívají ve zvyku zapadnout ti, kdož pracují v nočních podnicích. Setkávají se tam buď během ve-čera o přestávce mezi programem, anebo až potom.

Kavárnička byla ještě otevřena. Když Maigret vstoupil, stáli tam s lokty opřenými o pult tři muži. Pili kávu s rumem a bavili se o svých záležitostech.

„Není tu Pepito?“

„Ten odešel už před hezkou chvílí,“ odpověděl mu majitel.

Komisař si všiml, jak jeden z těch tří, který ho možná poznal, dává kavárníkovi znamení, aby mlčel.

„Měl jsem se s ním tady ve dvě hodiny sejít,“ pokračoval Maigret.

„Byl tady.“

„Já vím! Dal jsem mu vzkázat po jednom tanečnickovi odnaproti.“

„Po Josém?“

„Ano. Měl Pepitovi vyřídit, že nejsem dřív volný.“

„José tady opravdu byl. Myslím, že spolu mluvili.“

Muž, který dával majiteli znamení, poklepal rozčileně konečky prstů o pult. Byl vzteky bledý, protože těch pár vět, které kavárník pronesl, stačilo mnoho prozradit.

V deset hodin večer nebo krátce před desátou zavraždil Pepito Torrence v Majestiku.

Musel být do nejmenších podrobností informován, protože hned nato opustil službu předstíraje, že dostal telefonický vzkaz od bratra, šel do kavárničky na rohu Fontainovy ulice a tam čekal.

Tanečník, o kterém mu před chvílí řekli, že se jmenuje José, přešel v jednu chvíli ulici a vyřídil mu vzkaz, který, jak víme, zněl: vystřelit na Maigreta, jakmile vyjde z Pickwicku.

Zkrátka: dva zločiny v několika hodinách. A dvě osoby, pro Pet-rovu bandu nebezpečné, byly zlikvidovány.

Pepito střelil a prchl. Vykonal, co mu přikázali. Nikdo ho neviděl. Mohl si klidně dojít pro kufr do hotelu Beauséjour...

Maigret zaplatil a vyšel. Když se ohlédl, uviděl, jak tři muži u vý-čepu zahrnují majitele výčitkami.

Zaklepal na dveře baru Pickwick. Otevřela mu uklízečka.

Personál, jak předvídal, večeřel. Seděli všichni u stolů k sobě sra-žených, na nichž byla různá jídla, které hosté nezkonsumovali. Bylo vidět zbytky kuřete, koroptve. Ke komisaři se obrátilo třicet tváří.

„Jak je to dlouho, co odešel José?“

„Samozřejmě hned po...“

Vrchní číšník, který komisaře obsluhoval, ho poznal a šťouchl lok-tem do mluvčího.

S Maigretem dnes nebyly žádné žerty.

„Jeho adresu! A přesnou, slyšeli jste? Jestli ji hned nedostanu, budete v tom lítat všichni,“

„Nevím. To jenom šéf . . .“

„Kde je?“

„V La Varenne, na svém sídle.“

„Dejte mi knihu, seznam personálu.“

„Ale...“

„Mlčte!“ Předstírali, že hledají, hrabali se v zásuvkách malého psacího stolku, který stál za pódiem pro hudebníky.

Maigret je odstr-čil a knihu hned objevil. Našel si tam:

José Latourie, Lepikova ulice 71.

A odcházel, jak přišel, těžkopádně, zatímco číšníci trochu zneklid-nění se dávali znovu do jídla.

Do Lepikovy ulice bylo odtud pár kroků. Ale ulice stoupala a číslo 71 bylo dost vysoko. Docházel mu dech, musel se dvakrát zastavit.

Octl se posléze před hotýlkem, který v mnohém připomínal hotel Beauséjour, byl však špinavější. Zazvonil. Dveře se automaticky otevřely. Zaklepal na malé kulaté okénko.

Podomek, který měl službu, se hrabal z postele.

„José Latourie?“

Podomek se podíval na tabuli nad svým železným lůžkem.

„Není ještě doma, Má tady klíč...“

„Dejte mi ho! Jsem od policie.“

„Ale...“

„Dělejte!“

Bylo faktem, že té noci se nikdo neodvážil mu odporovat. A přece nebyl přísnější a upjatější než jindy, jeho okolí však neurčitě cítilo, že to je mnohem horší.

„Které patro?“

„Čtvrté!“

V dlouhé úzké místnosti to čpělo nevětraným vzduchem. Postel byla rozházená. José, jako většina jemu podobných, zůstával v po-steli až do čtyř hodin odpoledne a to je hodina, po které majitelé ho-telů už odmítají v pokojích uklízet.

Na posteli se válelo staré, u krku a rukávů roztřepené pyžamo. Na zemi byly pohozyeny střevice s rozbitými podrážkami, patrně se jich užívalo místo bačkor.

Na policice nad umývadlem kus mýdla, kalíšek nějakého krému, několik aspirinů a tuba veronalu.

Na zemi ležel kousek do kuličky zmuchlaného papírku. Maigret ji sebral a pečlivě rozbálil. Přičichl k tomu. To stačilo, ihned poznal, že obsahoval heroin.

Komisař všechno pečlivě prohlédl a ve čtvrt hodině objevil v ryp-sovém potahu starého křesla díru. Když do ní vstrčil prst, něco tam nahnatal. Začal vytahovat malé balíčky. Bylo jich jedenáct a v kaž-dém byl jeden gram stejné drogy.

Vložil si je do náprsní tašky a sestupoval po schodech. Na Blan-cheově náměstí potkal policistu, kterému dal příkazy. Číslo 71 bylo od té chvíle nenápadně hlídáno městským strážníkem.

Maigret si dobře zapamatoval černovlasého mladíka. Byl to takový neduživý žigolo s těkavým pohledem. Když se vracel ze schůzky s Morettem a šel kolem Maigretova stolu, byl tak rozčilen, že do něho vrazil.

Nenašel dost odvahy, aby se po činu vrátil do hotelu, zřekl se ra-dějí svých svršků a jedenácti balíčků heroinu a ty měly, prodávány v detailu, cenu dobrých tisíc franků.

Tenhle tedy se dá dříve nebo později nachytat, tomu scházela od-vaha, ten musel mít strachem plné kalhoty. Zato Pepito byl chladno-krevnější. Ten možná v této chvíli čeká někde na nějakém nádraží na odjezd prvního vlaku. Anebo se jen ztratil někde na předměstí, jed-noduše jen změnil čtvrt' a hotel.

Maigret zavolal taxíka, už skoro vyslovil adresu Majestiku. Vypo-čítal si však, že tam není asi ještě vše skončeno. To znamenalo, že Torrence byl ještě v pokoji.

„Zlatnické nábřeží...“

Když míjel Jeana, pochopil, že tady už o tom vědí, a odvrátil hlavu jako provinilec.

Kamen si tentokrát nevšímal. Ani sako si nesvlékl, neuvolnil líme-ček.

Zůstal celé dvě hodiny nehybně sedět s lokty opřenými o stůl a teprve, když začínalo svítat, uvědomil si, že by si měl přechíst lístek, který mu tam asi v noci položili.

„Pro komisaře Maigreta. Nutné. Mezi jedenáctou a půl dvanáctou dnes v noci vnikl do hotelu U krále sicilského muž ve večerním obleku a zůstal tam asi deset minut. Odjel limuzínou. Fedor nevyšel.“

Maigret nehnul ani brvou: Zprávy teď přicházely jedna za druhou. Nejdřív došlo telefonické sdělení z komisařství ve čtvrti Courcelles.

„Jistý José Latourie, tanečník z nočních podniků, byl nalezen u mříže Monceauxkého parku mrtev. Bylo zjištěno, že byl zabit třemi bodnými ranami. Náprsní tašku měl u sebe, nebyla mu ukradena. Kdy a za jakých okolností byl zločin spáchán, policie prozatím neví.“

Jediný on, Maigret, o tom něco věděl! Uměl si živě představit, jak mladý muž odchází vzrušený z baru Pickwick ve stavu, kdy byl schopen věc prozradit, a jak ho sleduje Pepito Moretto, vraždí ho, ne-dá si ani práci, aby mu vzal tašku s penězi a s doklady. Jako by tím říkal:

„Vy jste si mysleli, že se dostanete s jeho pomocí až k nám? Tady ho máte!“

Půl deváté. Z telefonu se ozval hlas ředitele Majestiku.

„Haló! Je tam komisař Maigret?... Stalo se něco neuvěřitelného!... Něco neslýchaného!... Před několika minutami zvonilo číslo 17... Ano, číslo 17... Víte kdo, že?... Ten, co...“

„Ano, Oswald Oppenheim... Tak co je s ním?“

„Poslal jsem tam hned číšníka... Oppenheim leží jakoby nic v po-steli a poroučí si, aby mu přinesli snídani...“

X

NÁVRAT OSWALDA OPPENHEIMA

Maigret se nemohl po celé dvě hodiny ani pohnout. Když se po-koušel vstát, dokázal sotva hnout rukama, a když si chtěl obléci ka-bát, musel zazvonit na Jeana, aby mu pomohl.

„Zavolej mi taxíka.“

Vyhledal v ulici Monsieur-le-Prince doktora Lecoubra. V čekárně čekalo šest osob, on však prošel soukromým bytem, a jakmile byla ordinace volná, byl přijat zadním vchodem.

Odcházel odtamtud za hodinu. Hrud' měl prkenně neohebnou. Pod očima hluboké kruhy, výraz tváře se mu změnil, vypadal teď, jako by byl naličený.

„Do ulice U krále sicilského! Řeknu vám, kde máte zastavit.“

Už z dálky uviděl své dva inspektory, jak přecházejí před hotelem. Vystoupil nedaleko a došel k nim.

„Dosud neodešel?“

„Ne. Jeden z nás tu neustále byl.“

„Kdo všechno z hotelu vyšel?“

„Pouze jeden malý děda, celý shrbený, potom dva mladíci, pak asi třicetiletá žena.“

Maigret si s pokrčením ramen povzdechl:

„Měl ten dědek vousy?“

„Měl.“

Nechal je tam beze slova stát, vystoupil po úzkém schodišti, přešel kolem okénka. Zakrátko už cloumal dveřmi pokoje číslo 32. Odpo-věděl mu ženský hlas nějakým cizím jazykem. Dveře povolily a Maigret uviděl Annu Gorskinovou, jak vstává skoro nahá z postele.

„Kde máš svého miláčka?“ zeptal se.

Cedil slova vztekle mezi zuby, sotva se kolem rozhlédl. Anna Gorskinová začala ječet:

„Jděte odtud! Nemáte právo!“

On však už mezitím klidně sbíral z podlahy známý mu trenčkot. Zdálo se, že hledá ještě něco. U nohou postele spatřil Fedorovy še-davé nohavice.

Nikde v místnosti však nebyly žádné mužské střevíce.

Židovka, která si mezitím oblékala župan, ho probodávala vztek-lými pohledy.

„Vy si myslíte, když jsme cizinci...“

Nedal jí čas, aby vybuchla naplno. Klidně odcházel, zavřel za se-bou, ale ona, sotva sešel jedno patro, zase otevřela. Vyběhla za ním na chodbu, nebyla schopna slova, jen supěla. Naklonila se přes zá-bradlí, dívala se za ním a pojednou se už neovládla, musela přece jen něco udělat, a tak po něm plivla.

Slina hlasitě dopadla nedaleko komisaře.

Inspektor Dufour dole se ptal:

„Tak co bylo?“

„Budeš hlídat tu ženskou. Ta se nebude moci přestrojit za vouse-tého dědka.“

„Chcete snad říct, že...“

Ale ne! Nechtěl nic říct! Neměl náladu rozprávět hovor. Nasedl do taxíku.

„Do Majestiku!“

Pokořený inspektor se za ním zkormouceně díval, jak odjíždí.

„Dělej, co bude v tvých silách!“ volal na něho Maigret. Nechtěl ni-jak kolegu zarmucovat. Copak on také neudělal chybu? Což se také nedal oklamat? Cožpak on sám nedokázal zabránit, aby zabili Tor-rence?

Ředitel ho očekával na prahu. To bylo něco neobvyklého.

„Konečně! Už nevím, co mám dělat. Přijeli pro vašeho... vašeho přítele. Ujistili mne, že v novinách se o tom nebude psát. Ale teď je tu zase ten druhý.“

„Viděl ho někdo, když přišel?“

„Nikdo! Ta je právě to, co... Poslouchejte! Jak už jsem vám říkal do telefonu, zazvonil. Když k němu vstoupil číšník, tak si klidně po-roučel, aby mu přinesli kávu. Ležel v posteli.“

„A co Mortimer?“

„Vy se domníváte, že ti dva, že to spolu nějak souvisí? To je vy-loučeno! To není možné! Mortimer-Levingston, taková známá osob-nost. Chodí za ním ministři, bankéři, někteří za ním přišli až sem.“

„Co dělá Oppenheim?“

„Právě se vykoupal. Myslím, že teď se obléká.“

„A Mortimer?“

„Mortimerovi dosud nezvonili. Asi ještě spí.“

„Popište mi, jak vypadal Pepito Moretto.“

„Ano... Řekli mi... Já osobně ho nikdy neviděl. Možná že viděl, ale nepovšiml jsem si ho. Je tu tolik personálu! Ale informoval jsem se. Je to malý muž s tmavou pletí, černovlasý, takový pořizek, prý toho moc nenamluvil.“

Maigret si to zapsal na vytržený list, vložil, jej do obálky, na kte-rou napsal adresu svého šéfa. S otisky, prstů, které byly zcela nepo-chybně sňaty v pokoji, v němž byl Torrence zavražděn, by to mělo stačit.

„Pošlete to po někom na prefekturu.“

„Ano, pane komisaři.“

Reditel byl pojednou samá ochota, protože cítil, že události na-bývají hrozivých proporcí.

„Co budete dělat?“

Ale komisař od něho poodešel a dost nápadně a neobratně se po-stavil doprostřed haly jako návštěvník historických kostelů, který se pokouší bez kostelníkova výkladu sám uhodnout, co je tam zajíma-vého.

Vnikal sem jen jediný paprsek a hotelová hala jím byla celá pozla-cená.

Ráno v devět byla hala téměř liduprázdná. Snídalo tu u jedno-tlí-vých stolků jen několik málo lidí, většinou byli ponořeni do čtení novin.

Posléze klesl Maigret do rákosového křesla nedaleko vodotrysku, který to ráno z nějakého důvodu nefungoval. Zlaté rybičky v nádržce z keramiky trčely tvrdošijně na jednom místě, jenom jejich tlamičky se naprázdno otvíraly a zavíraly.

Komisařovi to připomnělo otevřená Torrenceova ústa. Asi ho to hluboce dojalo, dlouho sebou vrtěl, než se mu podařilo jaksepatří se usadit.

Občas kolem něho prošel někdo z personálu. Maigret je sledoval očima, byl si vědom, že každou chvíli by mohla odněkud přilétnout kulka.

Ano, došlo to až tak daleko.

To, že Maigret odhalil Oppenheimovu a Petrovu totožnost, to ne-bylo nijak důležité a policista příliš neriskoval. Vždyť se Petr ani při-liš nepokoušel skrývat. Vzдорoval policii, věděl, že nemají proti ně-mu žádné důkazy.

Svědčily o tom všechny ty telegramy, které podávaly přesné zprávy o jeho cestě z Krakova do Brém, z Brém do Amsterdamu, z Amsterdamu do Bruselu a z Bruselu do Paříže.

Byl tady však ten mrtvý z Hvězdy Severu! A bylo tu především to, že Maigret odhalil nepředvídané vztahy mezi Petrem a Mortimerem-Levingstonem.

Právě tohle odhalení bylo to nejdůležitější!

Petr byl gangster a bandita a nepřímo se k tomu přiznával. Jako by všem evropským policiím jednoduše prohlásil:

„Jenom se pěkně pokuste přistihnout mne při činu!“

Mortimer-Levingston však, to byl pro všechny počestný člověk!

Dvěma lidem se podařilo vztahy mezi Petrem a Mortimerem od-halit.

A sotva se tak stalo, byl Torrence zabit! Na Maigreta bylo ve Fontainově ulici vystřeleno!

Třetí navždycky odstraněná osoba, která nebyla do věci bezpo-chyby vůbec zasvěcena, ale od které by se bylo mohlo při zavedeném vyšetřování vycházet, byla rovněž zneškodněna: José Latourie, ta-nečník z nočního podniku.

A tak tedy Mortimer-Levingston a Petr, kteří se pravděpodobně na tyto tři zločiny spolehli, zaujali znovu svá místa. Oba byli teď nahoře ve svých přepychových pokojích, dávali telefonické příkazy hotelo-vému služebnictvu, koupali se, snídali, oblékali.

Maigret docela sám tu na ně čekal, sedělo se mu nepohodlně v proutěném křesle, hrud' měl obvazem ztuhlou, v rance mu škubalo a pravou rukou nemohl bolestí pohnout.

Byl oprávněn k tomu, dát je oba okamžitě zatknout. Zároveň ale věděl, že by to k ničemu nevedlo. V nejlepším by se našly důkazy proti Petrovi, jinak Fedoru Juroviči, jinak Oswaldu Oppenheimovi, snad i Olafu Svaanovi a je možné, že vystupoval ještě pod několika jinými jmény.

Jak však postupovat proti Mortimerovi-Levingstonovi, americké-mu miliardáři? Kdyby ho zatkli, neuplynula by ani hodina a americké velvyslanectví, francouzské banky, všemocné finanční a průmyslové koncerny, v jichž správních radách zasedal, by všechno vzbouřily, začaly by zasahovat mocné politické osobnosti.

Protože, jaké měl vlastně proti němu důkazy? Že se na několik ho-din ztratil a jel za Petrem?

Že večerel v baru Pickwick a tam že jeho žena tančila jednou s Josém Latouriem?

Že ho policejní inspektor zahlédl, jak vstupuje do špinavého ho-týlku U krále sicilského?

Tohle všechno by mu rozdrtili na cucky! A potom by se museli omlouvat, dávat snad dokonce Spojeným státům satisfakce, zaručo-vat se, že se podobné pokusy už nebudou opakovat, byli by přinuceni Maigreta sesadit nebo alespoň předstírat, že ho odstranili.

Torrence byl mrtvý!

Vynášeli ho za ranního rozbřesku mrtvého, nesli ho asi právě touto halou, jestliže ovšem ředitel z obavy, aby nějakému časnému hostu neposkytli trapnou podívanou, nerozkázal, aby byl vynes-en zadním vchodem pro služebnictvo!

Asi tomu bylo spíš takhle! Nesli ho úzkými chodbami, po točitých schodech, kde naráželi nosítky do zábradlí...

Na mahagonovém pultě recepce zazvonil telefon. Nastal shon. Lítaly rozkazy.

K Maigretovi přistoupil ředitel.

„Paní Mortimerová-Levingstonová odjíždí: Teď právě nám to se-shora volali. Máme dát snést zavazadla. Vůz už předjel.“

Maigret se slabě usmál.

„Kterým vlakem?“ zeptal se.

„Letí do Berlína, z letiště Bourget.“

Ještě to ani nedomluvil a už se objevila v šedavém cestovním plášti, s krokodýlí kabelou v ruce. Kráčela spěšně. Když došla k otáčivým dveřím, neodolala a ohlédlá se.

Maigret, aby ho dobře viděla, se s námahou zvedl. Byl pevně pře-svědčen, že se kousala do rtů, zrychlila krok, a když udělovala šofé-roví rozkazy, bylo vidět, jak je nervózní.

Ředitele zavolali jinam. Komisař byl opět sám. Stál vedle vodo-trysku, který začal pojednou stříkat. Spouštěli ho asi v určitém ho-dinu.

Bylo deset hodin.

Dodatečně se usmál pro sebe a zase se těžce, pomalu a opatrně po-sadil.

Zranění bylo čím dál citlivější, bolelo.

„Odstraňují se slaboši...“

Bylo tomu, skutečně tak! Po Josém Latouriem, o kterém asi usou-dili, že není dost pevný a kterého z bitevního pole odstranili třemi bodnými ranami do prsou, vzdalovali teď paní Mortimerovou-Le-vingstonovou, která na sebe dala rovněž snadno působit. Posílali ji do Berlína! K té se zachovali shovívavěji!

Zůstávali jen silní. Petr, který se stále ještě oblékal, Mortimer-Le-vingston, jenž asi neslevil pranic ze svého aristokratického vystupo-vání, a zabiják bandy, Pepito Moretto.

Všichni tři, jeden jako druhý, spojení neviditelnými pouty, se při-pravovali.

Byl tady nepřítel! Byl mezi nimi, stál uprostřed haly, která se začí-nala plnit, seděl tu nehybně v rákosovém křesle s nataženými no-hama, do tváře mu stříkal jemný vodní prach z vodotrysku, jenž vy-luzoval slabý flétnový zvuk.

Dole zastavila klec výtahu.

První se objevil Petr ve výtečně ušitém obleku skořicové barvy, v ústech s doutníkem značky Henry Clay.

Byl tu jako doma. Však za to zaplatil. Choval se nenuceně, sebe-jistě, bloumal halou, tu a tam se zastavil před vitrínami, v nichž velké obchodní firmy vystavují své luxusní zboží, požádal hotelového po-slíčka o oheň studoval vývěsku oznamující poslední kursy cizích valut, zastavil se u vodotrysku necelé tři metry od Maigreta. Upřeně pozoroval zlaté rybky, které vypadaly jako umělé, oklepl posléze popel cigára do nádržky a odcházel do čítárny.

XI

DEN PLNÝ VZRUCHU

V čítárně prolistoval několik časopisů.

Krátce před jedenáctou si zapálil další doutník, prošel se halou a poslal sluhu nahoru pro klobouk.

Venku svítilo slunce a zaplavovalo celou jednu polovinu Elysej-ských polí. Bylo dost teplo.

Petr si vyšel bez svrchníku, s šedivým kloboukem, vystoupil po-malým krokem až k Vítěznému oblouku, procházel se jen tak, jako někdo, kdo si vyšel na čerstvý vzduch.

Maigret ho sledoval dost zblízka, vůbec se nepokoušel nějak se skrý-vat. Obvaz kolem prsou mu vadil, nemohl se dost volně pohybovat. Tahle procházka pro něho nebyla nijak zvláštním potěšením.

Na rohu Berryovy ulice zaslechl pár kroků od sebe slabé za-písk-nutí a zpozorněl. Písknutí se opakovalo. Ohlédl se a spatřil inspek-tora Dufoura, který mu dával roztodivná znamení.

Zřejmě mu chtěl něco sdělit.

Inspektor stál v Berryově ulici před výkladní skříní nějaké lékárny. Pozorně si prohlížel výklad a vypadalo to, jako by jeho gestikulování platilo vystavené tam voskové ženské hlavě, jejíž jedna tvář byla zohyžděna nějakou výrazkou.

„Pojď blíž! Tak rychle, co je?“

Dufoura to rozladilo. Dotklo se ho to, protože se už dobrou hodinu potuloval kolem Majestiku a vymýšlel si všelijaké důmyslné úskoky, jak by nenápadně přivolal komisaře, a teď mu najednou šéf poroučí, aby se k němu neskrývaně hlásil!

„Co se děje?“

„Ta Židovka...“

„Co je s ní? Šla ven?“

„Je tady. A protože jste mi řekl, abych, k vám přistoupil, tak nás v tuhle chvíli vidí.“

Maigret se rozhlédl kolem.

„Kde je?“

„Tamhle v kavárně... Sedí u okna... Jen se podívejte, jak se od-hrnula záclona.“

„Hlídej ji dál.“

„Nemusím se skrý-vat?“

„Ne. Jestli se ti zachce, tak třeba jdi a sedni si k jejímu stolu a dej si ape-ritiv.“

Věc totiž došla už tak daleko, že veškeré skry-váčky byly zbytečné. Maigret pokračoval ve sledování Petra. Našel ho asi po dvou stech met-rech. Nepokusil se ani využít komisařova zdr-žení a ztratit se mu.

A proč by se mu také ztrácel? Podmínky hry se teď změnili. Pro-tivníci se znali, viděli se. Už téměř všechny karty byly vyloženy.

Petr se prošel dvakrát po Elysejských polích až nahoru k Vítěz-nému oblouku a po celou tu dobu ho Maigret pozoroval, mohl si ho do nejmenších podrobností prohlédnout. Mnohé prozrazovalo leccos o jeho povaze.

Postavy byl drobné, choval se nervózně, v jádře byl ušlechtlejší než Mortimer-Levingston, elegantnější, tak jako bývají Seveřané.

Komisař měl někdy příležitost setkat se s jemu podobnými, stu-doval je, byli většinou intelektuálové. S mnohými se také stýkal v době, kdy studoval medicínu, kterou nedokončil, a ti ho jako člověka původu latinského mátlí.

Pamatoval se dobře na jednoho z nich, na takového hubeného a světlavého Němce, měl už ve dvaadvaceti letech prořídle vlasy, jeho matka tam u nich posluhovala a on chodil po celých sedm let na přednášky na Sorbonně naboso, bez ponožek, denně jídal všechno všude kousek chleba a jedno vejce. Neměl na skripta a musel chodit studovat do veřejných knihoven.

Z Paříže nepoznal nic, neznal ženy ani povahu francouzského ná-roda. Ale sotva svá studia dokončil, byla mu nabídnuta významná stolice na varšavské universitě.

Maigret ho zase uviděl o pět let později, byl stejně suchopárný, stejně chladný, do Paříže přijel s delegací cizích učenců a tehdy obědval v Elysejském paláci.

Komisař znal mnoho mu podobných. Všichni však nebyli stejně vědecky fundovaní. Všichni však byli obdivuhodní tím, jak pilně studovali, co všechno a jak mnoho se toho chtěli naučit a nakonec se to naučili.

Bylo to učení pro učení! Jako ten jistý profesor jedné belgické university, který znal všechny dialekty Dalekého orientu, bylo jich asi čtyřicet, ale přitom nikdy do Asie ani nevskočil a o národy, je-jichž jazyk do nejmenších podrobností rozebíral, se ani trochu neza-jímal.

V šedozelených Petrových očích se odrážela také taková vůle. Nicméně však v okamžiku, kdy se už domníval, že ho bude moci do této skupiny intelektuálů zařadit, objevily se tu náhle jiné prvky, které to všechno učinily sporným.

Maigretem jasně viděná osobnost hosta z Majestiku se znenadání zamlžila, padl na ni stín Fedora Juroviče, tuláka v trenčkotu.

Že to byla jedna a táž osoba, tím si byl jist, pro to měl nesporné, téměř absolutní důkazy.

Týž večer, kdy Petr, přijel do Paříže, zmizel. Nazítří ráno ho Maig-ret našel ve Fécampu, a to v podobě Fedora Juroviče. Ten se odebral do hotýlku U sicilského krále, kam za několik ho-din poté přijel Mortimer-Levingston. Potom odtamtud vyšlo ně-ko-lik, osob, mezi nimi vousatý stařec. A ráno byl Petr opět ve svém pokoji v Majestiku.

Na celé věci bylo nejpodivuhodnější, že kromě nápadné fyzické podoby neměly ty dvě střídavě se přetvářející osobnosti žádný jiný společný znak.

Fedor Jurovič byl vyloženě typ nostalgického tuláka, vykořeněný a trochu šílený vyděděnec. Všechno tomu přesně odpovídalo. Když se například opřel lokty o pult v krčmě ve Fécampu, nikdo by o tom ne-pochyboval.

A zase naopak, ani jediný náznak toho všeho v osobnosti Petrově, který byl každým coulem, od hlavy až k patě, rafinovaným intelektu-álem. už ve způsobu, jakým žádal sluhu o oheň nebo jak si nasazoval svůj šedý plstěný klobouk od prvotřídního londýnského kloboučníka, jak se nenuceně procházel a vdechoval sluncem ozářený vzduch na Elysejských polích a jak si znalecky prohlížel vystavené zboží ve výkladech.

V té perfektnosti nebylo naprosto nic povrchního! Maigret sám také hrál různé role. Policisté se ve skutečnosti přestrojují méně často, než se veřejnost domnívá, někdy však je to nutné.

Ale Maigret, i když přestrojený a nalíčený, zůstával v jistých ry-sech, ať v pohledu nebo v nějakém jiném návyku, stále Maigretem.

Jednou například se stalo, že se musel přestrojit za bohatého hand-líře dobyt看em a měl při tom úspěch. Jenže on hrál obchodníka s do-bytkem Ale nebyl jím. Osobnost byla čistě vnější.

Kdežto Petr byl buď Petrem nebo Fedorem jaksi i vnitřně.

Komisařův dojem se mohl shrnout následovně: byl zároveň jedním i druhým, nejenom oblečením, ale podstatou.

Žil střídavě tyto dva tak rozdílné životy bezpochyby už dlouho, možná že odžďdycky.

Takovéto letmé a nesouvislé myšlenky se honily Maigretovi hla-vou, když kráčel pomalým krokem mezi lehkomyšlným pařížským, pomalu se procházejícím, davem.

A tu se náhle stalo, jako by se mu přece jen Petrova osobnost vy-loupila.

Okolnost, která událost přivodila, byla dost příznačná. Petr se za-stavil v místě, kde byl elegantní bar U Fouqueta a už skoro vykročil přes ulici se zřejmým úmyslem, že si tam zajde na aperitiv. Pak se ale zarazil, pokračoval dál rovně po chodníku, zrychlil krok a zahrnul spěšně do Washingtonovy ulice.

Je tam takové malé bistro, jaké můžeme nalézt uprostřed nejbohat-ších čtvrtí, chodí tam šoféři taxíků a prostí lidé z nejbližšího okolí.

Sem Petr vešel a komisař za ním zaslechl, jak si objednáva imitaci absintu.

Postavil se před barovým pultem ve tvaru podkovy který číšník občas utřel špinavou utěrkou. Nalevo od něho stála skupina zapráše-ných zedníků. Napravo výběrčí od plynu.

Petr tu svým zjevem, rafinovaným a do nejmenších podrobností promyšleným oblečením, vzbudil pozornost.

Jeho příliš světlý knírek pod nosem se mu leskl. Neřídili se na sebe přímo, viděli se v zrcadle.

Komisař postřehl, jak se mu zachvěly rty a nepatrně stáhlo čhřípí. Petr si toho musel povšimnout. Zprvu pil pomalu, ale pojednou jed-ním rázem vyzunkl všechno, co ve sklenici zůstalo, a pohybem prstu naznačil:

„Nalejte mi ...“

Maigret si objednal vermut. V tom těsném skromném baru vypadal ještě větší a mohutnější. Nespouštěl Petra z očí. Prožíval jaksi současně dvě scény. Obrazy se začaly prolínat tak jako před chvílí. Špinavá krčma se Fécampu vklouzla do dnešního dekoru. Petr se zdvojnásobil. Maigret ho viděl zároveň v tabákově hnědém obleku i v obnošeném trenčkotu. „A já ti říkám, že se už víckrát nedám takhle oblafnout,“ mluvil rozhorleně jeden ze zedníků, klepaje sklenkou o pult. Petr pil třetí aperitiv opálové barvy vonící po anýzu. Výběrčí od plynu poodstoupil a naši dva muži se octli vedle sebe, dotýkali se lok-ty.

Maigret byl o celé dvě hlavy vyšší než jeho společník. Oba stáli před zrcadlem a dívali se na sebe.

Petrova tvář se počala zamlžovat, měnit. Nejdříve oči. Luskal svými suchými a bílými prsty, ukazuje na sklenku, rukou si přešel čelo.

A ponenáhlu jako by rysy jeho tváře začaly spolu svádět boj, stří-davě se měnily. Maigretovi se v zrcadle zjevovala každou chvíli jiná tvář. Brzy to byl obličej hosta z Majesiku a hned nato usouzený obli-čej milence Anny Gorskinové. Ta druhá tvář však nevyplynula napovrch nikdy úplně. Bylo vidět, jak svaly v obličejí zoufale bojují, aby ji potlačily. Jenom oči, to byly oči Fedora Juroviče.

Levou rukou se křečovitě přidržoval zinkového pultu. Tělo se mu chvělo, kymácelo.

Maigret se rozhodl, že udělá pokus. Měl v kapse podobenku paní Swaanové, kterou si vzal z alba ve Fécampu.

„Kolik platím?“ zeptal se číšníka.

„Dva franky dvacet.“

Hrabal se v náprsní tašce a nechal úmyslně vypadnout fotografii. Zapadla do mokrého žlábků kolem zinkového pultu. Dělal, že si toho nepovšiml, a podával číšníkovi pěti frank. Díval se však pozorně do zrcadla.

Číšník celý nešťastný podobenku sebral a osoušel ji zástěrou.

Petrovi ztvrdl pohled, rysy mu ustrnuly, chopil se sklenice. Ozval se náhle sice nepatrný, ale přece jen dost, pronikavý zvuk, takže ka-várník, jenž obsluhoval pokladnu, se prudce otočil.

Petr otevřel ruku a vysypaly se z ní střepiny. Pomalu je drtil.

Na ukazováku mu kr-vácela rána.

Potom hodil na pult stofrankovku a bez po-hledu na Maigreta odešel.

Teď si to však nenamí-řil rovnou do Majestiku. Nic neprozrazovalo, že by byl opilý. Šel stejně jistě, jako když sem při-šel.

Maigret ho neústupně sledoval. Když přišli na dohled hotelu, uvi-děl, jak odtamtud právě odjíždí vůz, který rozpoznal. Bylo to auto kriminální policie, které odváželo aparáty na fotografování a zjišť-o-vání otisků.

Tahle podívaná jako by ho zbavila všeho elánu. Ztratil náhle sebe-důvěru, měl pocit, že se nemá čeho zachytit, o co opřít.

Když šel kolem sousední kavárny, dával mu inspektor Dufour ok-nem znamení. Mělo být nenápadné, ale pro všechny kolem bylo zjevné, že ukazuje na Židovčin stůl.

Maigret se zastavil v hotelové kanceláři.

„Co je s Mortimerém?“ zeptal se.

„Odjel právě na americké velvyslanectví, obědvá tam.“

Petr si sedal ke stolu v prázdné jídelně.

„Budete zde také obědvat?“ ptal se ředitel Maigreta.

„Dejte pro mne prostřít u jeho stolu, ano?“

Řediteli to vzalo dech.

„U jeho stolu? Ale to přece nejde! Celá jídelna je prázdná a...“

„Řekl jsem u jeho stolu.“

Ředitel se nechtěl podrobit, běžel za policistou.

„Poslyšte! To vyvolá určitě skandál. Mohu vás posadit někde vedle, tak blízko, že ho stejně uvidíte.“

„Řekl jsem u jeho stolu.“

A nyní, když bloumal halou, pocítil jak je unavený.

Byla to taková mírná únava, která zachvátila všechno jeho svalstvo, celou jeho bytost, tělo i duši.

Zabořil se do proutěného křesla, v kterém seděl ráno. Nějaký pá-rek, dáma pokročilého věku a mladý floutek, se vzápětí zvedl a že-na, pohrávající si nervózně s lorňonem, pronesla tak, aby to bylo sly-šet:

„Tyhle velké hotely se teď stávají nemožnými. Jen se podívejte na tohleto...“

„Tohleto“, to měl být Maigret, ten se však nad tím ani neusmál.

XII

ŽIDOVKA S REVOLVEREM

„Haló! To jste vy, že?“

„Ano, tady Maigret!“ odpověděl unaveně. Poznal hlas inspektora Dufoura.

„Musím mluvit tiše. Jenom pár slov, šéfe. Odešla na záchod a ne-chala na stole kabelku. Přiblížil jsem se... Je v ní revolver.“

„A je tam pořád?“

„Ano, teď jí.“

Dufour se asi tvářil v telefonní kabině spiklenecky, choval se ne-přirozeně, až sem bylo cítit, jak je vystrašený.

Maigret beze slova zavěsil. Neměl chuť odpovídat. Tyhle malé příhody, jimž se obvykle usmíval, se mu dnes z duše protivily.

Ředitel se nakonec podřídil a dal prostřít u stolu naproti už tam sedícímu Petrovi, který se udiveně zeptal:

„Pro koho to je?“

„Nevím, pane. Bylo mi poručeno...“

Víc nenaléhal. Do jídelny se vhrnula pětičlenná anglická rodina a vnesla tam trochu života.

Maigret odložil klobouk a těžký svrchník v šatně, prošel sálem a dřív než se posadil, chvilinku postál, naznačil dokonce slabým úklo-nem jakýsi pozdrav.

Zdálo se však, že to Petr nepostřehl. Nebylo na něm ani za mák vidět, že přednedávnem vypil čtyři nebo pět aperitivů.

Ani na okamžik neprojevil sebemenší nervozitu, díval se do neur-čita, vypadal teď jako inženýr, který v duchu řeší nějaký technický problém.

Pil málo. Ale zato si vybral jedno z nejlepších burgundských, roč-ník starý dvacet let.

Jedl jen lehce. Vaječnou omeletu, přírodní řízek a šlehačku.

Než ho mezi jednotlivými jídly obsloužili, trpělivě čekal s rukama položenýma před sebou na stole, naprosto si nevšímal ničeho, co se kolem děje. Jídelna se plnila.

„Pozor, odlepuje se vám knírek,“ řekl náhle Maigret. Petr na to ne-hnul ani brvou; za několik okamžiků si pouze přejel lehce dvěma prsty horní ret. Bylo tomu opravdu tak, ale nebylo to skoro ani vidět.

Komisaři, který byl na prefektuře věhlasný svým klidem, dalo nyní práci, aby zachoval chladnokrevnost.

A v dalším průběhu odpoledne měl být podroben těžké zkoušce.

V žádném případě nečekal, že by se takhle hlídáný Petr dopustil nějakého podezřelého kroku.

Cožpak se na něm neprojevil dnes dopoledne už začátek rozkladu?

Nebyla tu naděje, že bude nakonec přece jen zatlačen ke zdi?

Kávu pil Petr v hale, pak si dal přinést klobouk a lehký plášť, se-stoupil dolů po Elysejských polích a asi po dvou hodinách vešel do biografu.

Vyšel odtud teprve v šest hodin, na nikoho mezitím nepromluvil, nic nenapsal, neudělal jediné podezřelé gesto.

Pohodlně zabořen v křesle pozorně sledoval, jak dopadne celkem dětinský příběh filmu.

A kdyby se byl ohlédl, když potom scházel k Opeře, kde zašel na aperitiv, byl by možná zpozoroval, že Maigretovi už vypovídají nervy.

A byl by třeba i vycítil, že nastal okamžik, kdy komisař o sobě začíná pochybovat.

Bylo tomu opravdu tak, protože během těch několika hodin strá-vených ve tmě kina, před plátnem, na němž se míhaly obrázky, kte-rým nevěnoval pozornost, nepřestával Maigret uvažovat o možnosti rychlého zatčení.

Předobře však věděl, co by ho v takovém případě čekalo! Neměl v rukou žádné konkrétní důkazy! Zdvihla by se proti tomu celá záplava mocných vlivů, které by zaútočily na vyšetřujícího soudce, na soud, snad i na ministerstvo zahraničních záležitostí, ba snad i na samo ministerstvo spravedlnosti!

Šel trochu nahrben: Zranění ho bolelo a pravá paže mu stále víc mrtvěla. Lékař mu přece důtklivě nakázal:

„Jestli rána začne bolet, neváhejte a ihned přijďte! Bude to zname-nat, že se do rány dostala infekce.“

Ale on nedbal. Copak byl čas na to teď myslet?

„Jen se podívejte na tohleto...“, řekla ráno jedna dáma v Majestiku.

Můj bože, ano!

„Tohleto“, to měl být jeden policista, který všemožně usiloval, aby překazil zločiny a pikle široce rozvětvené zločinecké sítě a který si vzal do hlavy, že za každou cenu pomstí kolegu, kterého zavraždili právě v tomhle hotelu!

„Tohleto“, to byl muž, který nenosil obleky sítě u anglického krej-čího, který neměl čas chodit každého rána na manikúru a jehož žena, pokorně odevzdána osudu, mu už po tři dny marně připravovala jídlo a přitom neměla tušení,

kde je a co se s ním děje.

„Tohleto“, to byl vynikající policejní komisař s měsíčním platem dva tisíce dvě stě franků, který, až případ bude uzavřen, až budou vrazi pod zámek, bude muset usednout před čistým archem papíru a bude muset vyčíslit všechny výdaje, přispědlit ke každé cifře po-tvrzení nebo účet a potom se o tom dohadovat s účetním.

Maigret neměl auto ani milióny, neměl ani nějaký, velký počet spolupracovníků k dispozici. A když si dovolil a použil jednoho nebo dva inspektory, musel dodatečně zdůvodnit, že je opravdu nutně po-třeboval.

Petr tři kroky od něho platil aperitiv padesátifrankovou bankovkou a nevzal si ani zpátky drobné. Vytahoval se tak, anebo to bylo šílen-ství? Vešel pojednou do obchodu s pánským prádlem a bezpochyby jen tak z rozmaru a dlouhé chvíle tam strávil půl hodiny. Vybral si asi tucet kravat a tři župany, položil na pult navštívenku a odcházel, prodavač oblečený jako ze škatulky kolem něho horlivě poklonkoval.

Do Maigretovy rány zřejmě vnikla infekce. Ramenem mu občas projela prudká řezavá bolest a na prsou ho bolelo, bylo mu špatně i od žaludku.

Ulice Míru, Vendômské náměstí, Elysejská pole! Petr se prochá-ze-l...

Konečně tu byl Majestic, hotelová poslíčková přiběhla a o překot před ním otvírali létací dveře.

V blízkosti Maigreta někdo zasykl:

„Šéfe...“

„To jsi zase ty?“

Ze stínu se vynořil rozpačitý inspektor Dufour, s úzkostí ve zraku.

„Poslyšte, ona zmizela...“

„Co to vykládáš?“

„Já dělal, co jsem mohl, přísahám! Vyšla z kavárny a za chvíli za-šla do domu číslo 52, kde je krejčovský salón. Čekal jsem venku celou hodinu a potom jsem se šel zeptat vrátného. V salóně v prvním patře ji nikdo neviděl. Ale dům má dvojí vchod, prošla jednoduše druhým vchodem do Berryovy ulice...“

„Nu dobrá!“

„Co mám udělat?“

„Odpočiň si!“

Dufour se podíval komisařovi do očí a prudce odvrátil hlavu.

„Přísahám vám, že...“

Maigret ho k jeho velkému údivu poklepal na rameno.

„Jsi hodný hoch, Dufoure! Nic si z toho, člověče, nedělej!“

A vešel do Majestiku. Ředitel se na něho zaškaredil. On mu oplatil úsměvem.

„Co je s Petrem?“

„Právě vyjel do svých pokojů.“

Maigret přivolal výtah.

„Druhé patro.“

Nacpával si dýmku a vtom si náhle uvědomil, opět s úsměvem, ale tentokrát trochu trpčím, že už několik hodin nekouřil.

Přede dveřmi pokoje číslo 17 ani okamžik nezaváhal a zaklepal.

Nějaký hlas ho vyzval, aby vstoupil. Učinil tak a zavřel za sebou.

V salóně, přestože tam bylo ústřední topení, plápolala v krbu po-lena čistě z důvodů dekoračních. Petr stál opřen o krb a nohou po-strkával nějaký hořící papír, aby shořel rychleji.

Maigret na první pohled postřehl, že není už tak klidný jako před-tím, ale opanoval se a nedal na sobě znát, že z toho má radost.

Svou velkou rukou uchopil opěradlo malé pozlacené židle a pře-nesl ji asi na jeden metr od krbu. Tam ji postavil na křehké nožky a rozkročmo se na ni posadil.

Bylo to snad tím, že zase držel v zubech svou dýmku? Anebo snad že po hodinách skleslosti a kolísání, které právě prožil, reagovala celá jeho bytost tím, že se zase vzchopil?

Zkrátka cítil v této chvíli, že je zas pevný a rozhodný, dokonce víc než kdy jindy. Mohlo by se říci, že je pojednou dvakrát Maigretem. Byl opět jakoby špalkem ze starého dubu, balvanem z jednolitého křemene.

Oběma lokty se opřel o opěradlo židle. Bylo zjevné, že je schopen, bude-li k tomu donucen, uchopit jednou svou širokou rukou tady to-ho člověka za krk a otlouci mu hlavu o zeď.

„Mortimer se vrátil?“ zeptal se důrazně.

Petr, jenž pozoroval hořící papír, zvedl pomalu hlavu.

„Nevím.“

Maigretovi neušlo, že měl prsty křečovitě sevřeny. Také mu neu-niklo, že u dveří vedoucích do ložnice stál kufr, který tam předtím nebyl.

Byl to obyčejný, velmi laciný cestovní kufřík, mohl stát nanejvýš tak sto franků a tady v tom luxusním prostředí se vyjímal jako pěst na oko.

„Copak je v něm?“

Žádná odpověď. Jenom nervózní pohyb, škubnutí ve tváři. Ko-nečně otázka:

„Zatknete mne?“

A v té větě jako by v mužově hlase zazněla vedle úzkosti i jistá úleva.

„Ještě ne.“

Maigret povstal, došel pro kufřík, nohou jej dostrkal až ke krbu, kde ho otevřel.

Byl v něm úplně nový konfekční šedivý pánský oblek, z něhož za-pomněli dokonce odstranit cedulku s označením velikosti a ceny. Komisař zvedl telefon.

„Haló!... Mortimer se vrátil?... Ještě ne?... A nikdo nechtěl mluvit s číslem sedmáct?... Haló!... Ano... Krabice se zbožím z obchodu s pánským prádlem na Velkých bulvárech?... Je docela zbytečné posí-lat ji nahoru.“

Zavěsil a nevrle se zeptal.

„Kde je Anna Gorskinová?“

Ted' už to vypadalo, že se věc konečně hnula kupředu.

„Hledejte.“

„To tedy znamená, že tady v bytě není. Ale byla tu. Přinesla tenhle kufřík a taky dopis.“

Petr rychle rozdupal popel po spáleném papíru, zbyla po něm jen malá hromádka prachu.

Komisař si uvědomoval, že ted' není chvíle říkat cokoli jen tak do vzduchu, že ted' drží věc za správný konec, ale kdyby se stalo a udě-lal sebemenší chybný krůček, že by mohl ještě všechno prohrát.

Zvedl se a přistoupil ke krbu, povstal tak prudce, až se Petr za-chvěl a zvedl ruku k obraně, ale pohyb nedokončil, dokonce se za něj začervenal, protože Maigret přistoupil ke krbu, jen aby si ohřál záda. Bafal z dýmky malými rychlými tahy.

A od toho okamžiku na ně padlo ticho tak tíživé a dlouhé, tak na-bité napětím, že z toho až bolely nervy. Přestože se Petr pokoušel zachovat zdánlivý klid, byl jako na řevavém uhlí. Udělal totéž co komisař, zapálil si doutník.

Policista vstal a začal chodit sem tam po pokoji a v jednu chvíli, když se opřel o malý stolek, na kterém stál telefon, ho div nerozbil.

Petr ovšem nezahlédl, že přitom nepozorovaně stiskl knoflík u telefonu, ale nezvedl aparát. Krátce nato se ozvalo zazvonění.

Z recepcce se ptali:

„Haló!... Vy jste volal?“

„Haló!... Ano... Co říkáte?“

„Haló!... Tady je recepcce.“

A Maigret nato s neochvějným klidem:

„Haló!... Ano... Mortimer?... Děkuji!... Uvidím za chvíli...“

„Haló! Haló!“

Sotva sluchátka položil, zvonek se znovu rozdrnčel. Ředitelův hlas se naléhavě dotazoval:

„Co se děje? Nechápu...“

„Tak dost!“ zahřměl Maigret.

Podíval se upřeně na Petra, který ještě víc zbledl, a bylo vidět, že krátkou chvíli bojoval s úmyslem vrhnout se ke dveřím a upláchnout.

„To nic nebylo!“ řekl komisař. „To se jen vrátil Mortimer-Leving-ston. Požádal jsem je, aby mne upozornili.“

Zahlédl, jak se na Petrově čele zaperlily kapky potu.

„Mluvili jsme o kufříku a o dopise, který byl u něho. Anna Goski-nová...“

„O Anně se vůbec nemluvilo.“

„Prosím, já myslel... Copak ten dopis nebyl od ní?“

„Poslyšte...“

Petr se celý chvěl. Projevoval nezvyklou nervozitu. Pojednou jeho tvář, celé tělo byly zachváceny třesem. Dostatečně ho to usvědč-o-valo.

„Poslyšte...“

„Poslouchám!“ utrousil Maigret zády opřen o krb. Rukou vklouzl do kapsy, kde měl revolver. K jeho odjištění mu stačila vteřina. Usmíval se, ale za tím úsměvem člověk cítil, jak je až k nejvyššímu vypětí soustředěný.

„Tak co? Řekl jsem vám, že poslouchám.“

Petr uchopil láhev whisky a sevřenými zuby procedil:

„A co... Ted' už na ničem nezáleží...“

A naplnil až po okraj sklenici, vypil ji naráz, díval se přitom na svého společníka zakalenýma očima Fedora Juroviče, po bradě mu stékala lesknoucí se kapka alkoholu.

XIII

DVA PETROVÉ

Nikdy v životě neviděl Maigret někoho tak otřesně opilého. Nikdy ovšem také neviděl, že by někdo dokázal vypít velkou sklenici na vodu plnou whisky naráz, pak znovu ji naplnit, opět vypít, naplnit potřetí, pak zatřást lahví a dopít šedesátiprocentní alkohol až do poslední kapky.

Výsledek byl ohromující. Petr zrudl, hned potom strašlivě zbledl, takže by se mu krve nedořežal. Na tvářích mu zaplály nepravidelné rudé skvrny. Rty měl bezbarvé. Opřel se o stolek, udělal několik ko-lisavých kroků a zablábolil opile a odevzdaně:

„Tak tohle jste chtěl, že?“

Zmateně a rozpačitě se zasmál. A z toho smíchu zaznělo vše; strach, ironie, hořkost i beznaděj, všechno dohromady. Chtěl se opřít o židli, převrhl ji, stíral si zvlhlé čelo.

„Uvědomte si, že sám byste tomu na kloub nepřišel. Byla to ná-hoda.“

Maigret se nehýbal. Bylo mu špatně z té podívané, cítil, že by to měl nějak ukončit, dát tomu člověku něčeho se napít, nějaký lék.

Opět se před jeho očima odehrávala stejná přeměna jako ráno, ale tentokrát desetkrát, stokrát intenzivnější.

Ještě před chvílí jednal s mužem pronikavé inteligence, nezvykle silné vůle, obdivuhodně se ovládajícím. S mužem společenským a vzdělaným, krajně korektním.

A teď tu byla před ním hromádka nervů, jakási pimprlová loutka, které se zamotaly nitky, šklebíci se a matná tvář s kalnými očima barvy mořských vln.

Smál se! Při tom smíchu se však celý nepochopitelně pohyboval, napínal uši, nahýbal se, jako by dole, pod nohama, něco sledoval.

Dole pod ním bylo apartná Mortimera-Levingstona.

„Bylo to náramně dobře narařičeno, co?“ zvolal hrozně chrapti-vým hlasem. „A vy jste nebyl s to to rozmotat! Pomohla vám jen náhoda, souhra čirých náhod!“

Vrazil do stěny, zůstal tam stát opřen zády, tělo zkroucené a tvář zešklebenou, vždyť ho musela z tohoto tak násilně vyvolaného opil-ství, které hraničilo s otravou, strašlivě bolet hlava.

„Tak tedy... Pokuste se mi říct, dokud je čas, který Petr vlastně jsem!“

Bylo to odporné a zároveň smutné, komické i hnusné. A jeho opi-lost se každou vteřinu stupňovala.

„Je divné, že nejdou! Však oni přijdou! A pak... Tak tedy hádejte! Který Petr?“

Změnil pojednou postoj, oběma rukama se chytil za hlavu a v tváři se mu zračilo strašné fyzické utrpení.

„Tomu vy nikdy nebudete moci porozumět. Příběh dvou Petřů... To je něco jako příběh Kaina a Ábela. Jste přece katolík, ne? U nás, v naší zemi, jsme protestanti, čteme hodně bibli. Ale ať to jakkoli vy-kládají, já pro svou osobu jsem přesvědčen, že Kain byl důvěřivý dobrák. Ale zato Ábel...“

Na chodbě se ozvaly kroky. Otevřely se dveře. Maigret musel pře-kvapením sevřít pevněji dýmku mezi zuby.

Vcházel Mortimer-Levingston, v kožichu, se spokojenou tváří člověka, jenž právě dobře povečeřel ve společnosti.

Vanula z něho slabá vůně likéru a doutníků.

Sotva však do salónu vkročil, výraz jeho tváře se změnil. Z obli-čeje mu zmizela barva. Maigret pojednou zpozoroval, že má tvář nesouměrnou, rysy neurčité, ve výrazu bylo nyní něco rušivého, zmateného.

Bylo cítit, že přichází zvenčí. Ze záhybů jeho šatů zavanulo trochu čerstvého vzduchu.

Byla na ty dva teď zajímavá, podívaná. Komisař se ovšem nemohl dívat na oba, a nemohl tak vidět vše. Pozoroval spíš Petra, kterému se podařilo překonat počáteční zmatek a snažil se nabýt jasnějších myšlenek. Bylo však už pozdě. Dávka alkoholu, kterou vypil, byla příliš silná. Cítil to sám, beznadějně sbíral všechnu vůli.

Obličej měl zkřivený, osoby a předměty musel vidět znetvořené závojem alkoholového obluzení. Pustil se stolu, udělal krok, zakolí-sal, ale jako zázrakem, po neobyčejně hlubokém předklonu, zase vyrovnal rovnováhu.

„Můj drahý Mor...“ začal.

Vtom se jeho pohled zkřížil s pohledem komisařovým, a tak do-cela jiným hlasem pokračoval:

„Čert všechno vem...“

Vrzly dveře. Bylo slyšet spěšné vzdalující se kroky. To Mortimer-Levingston se dal na rychlý ústup. V té chvíli se Petr svezl těžce do křesla.

Maigret byl jediným skokem u dveří a tam, dřív než se vyřítit, chvíli naslouchal.

Ale mezi všemi těmi různými hotelovými zvuky už nebylo možno rozeznat Američanovy kroky.

„Řekl jsem vám, že jste tomu chtěli!“ blábolil Petr těžkým jazykem a brumlal k tomu něco v cizí řeči. Komisař za sebou zamkl dveře, proběhl chodbou až ke schodišti, po kterém se běhl, a ve chvíli, kdy vkročil na chodbu prvního patra, podařilo se mu zachytit nějakou prchající ženu. Ucítil zápach střelného prachu.

Uchopil levou rukou ženu za šaty, pravou jí vyrazil z ruky revol-ver; vyšla z něho rána, rozbila jedno sklo ve výtahu. Žena se mu pokoušela vši mocí vymknout. Měla neobyčejnou sílu. Aby ji zneškodnil, nezbylo komisaři, než aby ji zkroutil zápěstí. Klesla na kolena a zasípala:

„Zbabělče!“

V hotelu to začínalo vřít. Ze všech chodeb, ze všech dveří bylo slyšet nezvyklý ruch.

První se objevila pokojská v černém a bílém, zvedla ruce k nebi a zděšeně prchala.

„Ani se nehněte!“ poroučel Maigret, neplatilo to pokojské, nýbrž ženě klečící na zemi.

Obě ustrnuly. Pokojská začala ječet:

„Milost! Já nic neudělala...“

Zmatek od té chvíle vzrůstal. Ze všech stran se sem hrnuli lidé. Uprostřed hloučku lamentoval ředitel. Bylo vidět ženy ve večerních toaletách, odevšad se ozývaly zmatené hlasy.

Maigret se sehnul k ženě. Nebyl to nikdo jiný než Anna Gorski-nová. Nasadil jí pouta. Bránila se. Při zápase si roztřhla šaty, takže tu byla jako obvykle napůl vyslečena, jinak však nádherná, s očima, z nichž šlehalo blesky, se rty zlostí zkřivenými.

„Rychle do Mortimerova pokoje,“ volal Maigret na ředitele.

Ten však nevěděl, kde mu hlava stojí. Maigret zase jako by tu byl sám uprostřed strkajících se a zpanikařených lidí, obklopen ženami, které ke všemu ještě křičely, plakaly, některé dokonce dupaly.

Do Američanova apartmá bylo odtud jen pár kroků. Nemuseli ani otvírat dveře, byly dokořán. Spatřil tam na zemi v tratlišti krve le-žící a ještě se hýbající tělo.

Vtom ho něco napadlo a rozběhl se do hořejšího patra, zacloumal dveřmi, které sám před chvílí zamkl na klíč, a když nic nezaslechl, odemkl.

Petrovy pokoje byly prázdné. Kufík tam ležel na zemi u krbu jako dřív, přes něj byl přehozen konfekční oblek. Otevřeným oknem sem vanul chladný vzduch. Okno vedlo na dvůr ne širší než komín. Dole bylo vidět tři tmavé obdélníky dveří.

Když Maigret zamyšleně a váhavě sestupoval do prvního patra, zpozoroval, že dav lidí se už uklidnil. Mezi hotelovými hosty byl lékař. Ženy, avšak ani muži se ani za mák nestarali o zraněného Mortimera-Levingstona, nad nímž se skláněl lékař.

Zraky všech se upíraly na Židovku sedící zhrouceně na chodbě s rukama spoutanými železky, s nenávistně zkroucenými ústy, z nichž na ty, kdož ji pozorovali, chrlila kletby a vyhrůžky.

Klobouk se jí sesmekl, přes tvář jí spadly prameny lesknoucích se vlasů.

Z výtahu s rozbitým sklem vystoupil recepční v doprovodu měst-ského strážníka.

„Zařídte, aby všichni odešli!“ poroučel Maigret.

Slyšel za zády nejasné protesty. A zase se zdálo, že je tu jen on sám, že sám vyplňuje celou chodbu.

Váhavě a jaksi proti své vůli přistoupil a naklonil se nad Mortime-rovým tělem.

„Tak co?“

Lékař byl Němec, neuměl mnoho francouzsky a pustil se do dlou-hého výkladu, pletl oba jazyky dohromady.

Spodní část miliardářova obličeje doslova zmizela. Byla tu jen rudá a začernalá široká rána.

Přesto se však ústa otvírala, ústa, která už nebyla ústy a odkud zároveň s krví vycházelo jakési blábolení.

Nikdo tomu nerozuměl, ani Maigret, ani lékař, který byl, jak se později ukázalo, universitním profesorem z Bonnu.

Nerozuměly ani dvě nebo tři osoby stojící nejbliž.

Kožich byl poprášen doutníkovým popelem. Jedna ruka zůstala široce rozevřena s roztaženými prsty.

„Je mrtvý?“ ptal se komisař.

Doktor zakroutil záporně hlavou a oba se odmlčeli. Hluk v chodbě se pomalu vzdaloval, to jak strážník krok za krokem zatlačoval vzpouzející se zvědavce.

Mortimerovy rty se semkly, pak opět rozevřely. Lékař na několik vteřin znehybněl. Potom vstávaje pronesl, jako by mu z ramen spadla veliká tíže:

„Zemřel. Měl to těžké.“

Někdo přišlápl šos kožichu, značila se tam stopa po zaprášené po-drážce.

V otevřených dveřích stál městský strážník se stříbrnými prýmký, zachoval chvíli ticha.

„Copak mám teď udělat?“

„Zařídte, aby všichni bez výjimky odešli,“ poručil mu Maigret.

„Ta ženská křičí.“

„Nechte ji křičet.“

Šel a postavil se před krbem, v kterém neplápolal oheň.

XIV

SPOLEK UGALA

V pokoji Anny Gorskinové v hotelu U krále sicilského byl téměř hmatatelný zápach. Všude se tam válely zbytky jídel. Salámy odpor-ně růžové barvy rozplizlé a čpící česnekem, na jedné míse tam pla-valy v kyselé omáče pečené ryby. Všude špačky od cigaret. Asi v půl tuctu šálků byly na dně zbytky čaje.

I lůžkoviny páchly, prádlo, které vypadalo jakoby zvlhlé, kyselý zápach nikdy nevětrané ložnice.

Tenhle pytlík ze šedivého plátna odkryl Maigret v žíněnce, kterou rozpáral.

Vypadly z něho nějaké fotografie a diplom.

Na jedné fotografii byla svažující se ulice, vydlážděná špičatými kameny, vroubená dvěma řadami starých domů se štíty, jaké vidá-váme v Holandsku, natřenými syrově bílou barvou, od které se ostře odrážely černé linie oken, dveří a říms.

Dům v popředí nesl nápis, který byl napsán písmeny připomínající-cími písmo gotické:

6

RUTSEP

MAXJOHANSSON

krejčí

Budova byla prostorná. Ze štítu vyčníval trám, na němž byla při-pevněna kladka, zařízení, které kdysi sloužilo k ukládání obilí na půdu. V přízemí byl vyvýšený chodník ohraničený železným zábrad-lím, k němuž vedlo z ulice šest schodů.

Na tom chodníčku stála skupinka. Rodina semknuta kolem asi pětáctýřicetiletého muže. Muž byl malý, prošedivělý a bezvýrazný, byl to bezesporu krejčí, tvářil se vážně a předstíral lhostejnost.

Na vyřezávané židli seděla jeho žena, oděná v aksamitových ša-tech napjatých na ní až k prasknutí. Usmívala se na fotografa dobro-srdečně, ale zároveň strojeně, svírala nepatrně rty, aby vypadala dů-stojně.

Před nimi stály dvě děti dr-žící se za ruce. Byli to dva chlapci, šesti až osmiletí, s kal-hotkami, které jim šly až do poloviny lýtek, v černých pun-čochách, s námořnickými bíle vyšívanými límci a s výlož-kami na manžetách.

Stejně staří! Stejně velcí! Neuvěřitelně si podobní.

A přece jen nebylo možno si nepovšimnout frapantního roz-dílu v tom, jak se každý z nich tvářil.

Jeden chlapec vyhlížel sebe-vědomě, díval se do aparátu bojovně, s jistou dávkou vyzý-vavosti.

Druhý se díval na bratra po-tají, hleděl na něho s obdivem a pln důvěry.

Na podobizně bylo vyraženo jméno fotografa: K. Akel.

Druhý snímek byl větší a zřejmě význačnější. Byl vzat asi na nějakém banketu. Na třech dlouhých stolech, táhnou-cích se do pozadí, bylo plno talířů a lahví, vza-du byl opřen o šedivou stěnu vějířek šesti vlaječek, štítek s těžko čitel-ným nápisem, dva zkřížené meče a lovecký lesní roh.

Členové spolku byli studenti sedmnácti až dvacetiletí s čapkami s úzkým stříbrně olemovaným štítkem ze sametu, který byl pravděpo-dobně té modrozelené barvy, v jaké si libují Němci a jejich severští sousedé.

Vlasy měli všichni krátce přistřížené. Většina tváří se vyznačovala velmi výraznými rysy.

Někteří se usmívali do objektivu dost dobrosrdečně. Jiní zas zve-dali ze dřeva vyřezané korbele roztodivných tvarů s pivem. A ně-kteří, oslnění vzplanuvším magnéziem, měli zavřené oči.

Uprostřed stolu na viditelném místě stála břídlícová tabulka, na níž bylo napsáno:

SPOLEKUGALA

Byl to jeden z těch spolků, jaké zakládají studenti skoro na všech universitách po celém světě.

Poblíž vystavených zbraní stál mladík, jenž se od všech ostatních lišil. Byl především prostovlasý, s lebkou oholenou dohola, což mu dodávalo zvláštního výrazu.

A zatímco většina jeho kamarádů byla ve vycházkových šatech, on měl na sobě černý večerní oblek, který, protože měl ještě úzká ra-mena, na něm vypadal trošku neobvykle. Přes bílou vestu měl širo-kou stuhu jako řád čestné legie.

Byly to předsednické odznaky.

Bylo dost zvláštní, že zatímco většina přítomných byla obrácena k fotografovi, ti méně směli hleděli instinktivně na mladého vůdce.

Jeden z nich ho však sledoval nejúporněji, byl to jeho dvojník se-dící vedle něho, jenž si div krk nevykroutil, aby na něho dobře viděl.

Student se širokou stuhou a student, který ho hlta očima, byli be-zesporu synové krejčího Johannsona.

Diplom byl napsán v latině na pergamenu, napodoboval staré lis-tiny. Jistý Hans Johannson, student filosofie, byl jím přijímán za člena spolku Ugala.

A jako podpis se tam četlo:

Velmistr spolku, Petr Johannson.

V téže plátěné obálce byl další, provázkem ovázaný balíček obsa-hující také fotografie a kromě toho dopisy. Fotografie nesly firmu nějakého obchodníka z Vilna.

Na jedné z nich byla asi padesátiletá Židovka, tlustá a nepřívětivá, ověšená šperky jako nějaká svatá v kostele. Na první pohled tu byla zřejmá rodinná podobnost s Annou Gorskinovou. Ostatně na další podobence tu byla ona sama asi šestnáctiletá s hermelínovou čapkou na hlavě.

V záhlaví dopisů byly vytištěny obchodní hlavičky ve třech jazy-cích.

E P H R A I M G O R S K I N E

velkoobchod kožešinami

specializovaný na královské kožešiny

ze Sibíře

Maigret nebyl schopen přeložit si text dopisů. Všiml si jenom, že v několika z nich se opakovala vždycky jedna věta, energicky pod-tr-žená.

Nastrkal si to všechno do kapes a ještě jednou, ze svědomitosti, prohledal celou místnost.

Pokoj byl obýván příliš dlouho jedinou osobou, takže už ztratil ne-osobnost hotelového pokoje. Ze všech i těch nejmenších předmětů, ze skvrn na tapetách, dokonce i z prádla tu mohl člověk vyčíst celý příběh Anny Gorskinové.

Všude a na všem lpěly vlasy, silné a mastné.

Všude kolem desítky špačků od cigaret, krabice se sušenkami a kousky rozdrobených sušenek na podlaze. Nádobka se zázvorem. Velká plechovka s polskou značkou a v ní konzervovaná husa. Ka-viár.

Vodka, whisky, malá nádobka. Když k ní přičichl, poznal, že ob-sahuje zbytky lisovaného, dosud nepřipraveného opia.

Za půl hodiny mu na prefektuře předložili překlady dopisů, z nichž si letmo zapamatoval věty jako:

„Matce stále víc otékají nohy...“

„Matka by chtěla vědět, jestli ti, když mnoho chodíš, neotékají kotníky, protože se domnívá, že budeš trpět stejným neduhem jako ona...“

„...Chtěla bys mi sehnat informace o panu Levasserovi, bydlí v Hautevilleské ulici 65, objednal si u mne kůže, ale nepřiložil ban-kovní záruky...“

„...Až dokončíš studia, budeš se muset vdát a budete se muset ujmout obchodu. Matka už není k ničemu...“

„...Matka už jen pořád sedí v křesle...Je stále protivnější...Měla by ses vrátit...“

„Před čtrnácti dny se z Paříže vrátil mladý Goldstein a říkal, že nejsi vůbec zapsaná na pařížské universitě. Řekl jsem mu rovnou, že to je lež a...“

„...Matce museli dávat punkce...“

„...Viděti tě v Paříži ve společnosti nějakých divných lidí. Chtěl bych vědět, co je na tom pravdy...“

„...Zase se mi donesly o tobě klepy. Jakmile mi to obchody dovolí, přijedu se o tom přesvědčit na vlastní oči...“

„...Kdyby matka, o které lékař prohlásil, že tu už dlouho nebude, mohla a chtěla zůstat načas sama, hned bych se za tebou rozjel. Roz-kazuju ti, aby ses vrátila...“

„...Posílám ti na cestu pět set zlotých...“

„Jestli se nevrátíš do měsíce, prokleju tě...“

A potom opět o matčiných nohou. Pak zase, co říkal o dceřině životě v Paříži židovský student, který se vrátil do Vilna.

„Jestli hned nepřijedeš, je mezi námi konec...“

Konečně poslední dopis.

„...Jak můžeš žít a z čeho, když ti už celý rok neposíláme peníze? Matka je moc nešťastná. Vyčítá mi, že za to všechno, co se s tebou stalo, můžu jen já...“

Komisář se při čtení těch dopisů ani jednou neusmál. Uložil do-kumenty do zásuvky, uzamkl je, napsal několik telegramů a odebral se do věznice.

Noc strávila Anna Gorskinová na společném sále. Ale ráno komi-sář přikázal, aby ji dali do zvláštní cely. Nejdřív tam nahlédl špehýr-kou. Anna Gorskinová seděla na nízké stoličce, a když vcházel, ani se nezachvěla. Otočila jen pomalu hlavu ke dveřím a zahleděla se na návštěvníka upřeně a s pohrdáním.

Vstoupil a hezkou chvíli ji upřeně pozoroval. Věděl, že na tuhle neplatí žádné úskoky, žádná lest, že by k ničemu nevedlo, kdyby jí kladl zálučné otázky, kterými se často dociluje bezděčného doznání.

Na to byla příliš chladnokrevná, takovým způsobem by se dala těžko nachytat, na to by doplatil on sám svou prestiží.

Spokojil se tedy jen, že zabručel:

„Přiznáváš se?“

„Nepřiznávám se k ničemu!“
„Popíráš, žeš zabila Mortimera-Levingstona?“
„Popíráám!“
„Popíráš, žeš koupila pro svého spoluviníka šedý oblek?“
„Popíráám!“
„Popíráš, žeš mu ho poslala do Majestiku současně s dopisem, v kterém mu píšeš, že hodláš zabít Mortimera, a dáváš si s ním venku schůzku?“
„Popíráám!“
„Cos dělala v Majestiku?“
„Hledala jsem pokoj paní Goldsteinové.“
„V hotelu žádná paní Goldsteinová nebydlí.“
„To já nevěděla...“
„A jak to, že jsem tě načapal, jak prcháš s revolverem v ruce?“
„Uviděla jsem v prvním patře nějakého muže, střílel po někom a hned potom hodil zbraň na zem. Já ji sebrala ze strachu, aby ji nepo-užil proti mně. Utíkala jsem pro pomoc...“
„Tys nikdy v životě Mortimera-Levingstona neviděla?“
„Nikdy.“
„Byl přece v hotelu U sicilského krále.“
„V hotelu je šedesát nájemníků.“
„Ty tedy neznáš Petra ani Oppenheima, co?“
„Ne.“
„Tohle ti tedy nikdo neuvěří!“
„To je mi jedno.“
„Najdeme prodavače, který ti prodával oblek.“
„Jen ho přivedte!“
„Napsal jsem o tom tvému otci.“
Poprvé se zachvěla. Hned nato se však ušklíbala:
„Když budete chtít, aby se sem obtěžoval, tak mu hned pošlete peníze na cestu, jinak...“
Maigret neztrácel nervy, hleděl na ni zvědavě, dokonce s jistými sympatiemi. Ta měla ale kuráž!
Všechny její výpovědi byly na první pohled vratké. To, co se stalo, mluvilo dostatečně proti ní.
Ale právě v takovýchto případech bývá policie často bezmocná, není schopna sebrat proti výpovědím vyslýchaného dostatečně pádné důkazy.
V tomhle případě je také neměla! Žádný z obchodníků zbraněmi v Paříži revolver nepoznal. Nebylo důkazů, že Anně Gorskinové patřil.
A že byla v době vraždy právě v hotelu? Do takového hotelu se vchází a vychází jako na ulici. Tvrdí, že někoho hledala? To nebylo ostatně tak nemožné.
Nikdo ji neviděl, jak vystřelila. A z dopisu, který Petr spálil, nic nezbylo.
Domněnky? Těch tu bylo, kolik kdo chtěl. Porota však neodsuzuje na základě domněnek. Bývá nedůvěřivá i k těm nejpádnějším důka-zům ze strachu před strašidlem justičního omylu, kterým se obhajoba vždycky ohání.
Maigret vsadil všechno na poslední kartu.
„Máme zjištěno, že Petr je právě teď ve Fécampu...“
Tohle jí tedy otrásl. Anna Gorskinová se zachvěla. Řekla si však, aby se přinutila ke klidu, že asi lže, a jen utrousila:
„A co má být?“
„Dostali jsme anonymní dopis. Tvrdí se v něm, že se skrývá v jedné vile u jistého Swaana. Věrohodnost toho tvrzení se právě ově-řuje.“
Pozvedla k němu smutné tmavé a vážné, téměř tragické oči.
Maigret pozoroval kotníky Anny Gorskinové a bezděky zjistil, že má skutečné sklony, jak se domnívá její matka, k vodnatelnosti.
Rozcuchanými vlasy jí prosvítala pokožka. Černé šaty měla ušpi-něné.
Nad horním rtem ležel dost výrazný stín tmavého chmýří.
Přes tohle všechno byla krásná, krásná takovou přisprostlou živo-čišnou krásou. Tmavé zorničky upřeny na komisaře, kolem rtů pohl-davý výraz. Tělo neznatelně přikrčené, jako by stále čelilo nějakému nebezpečí. Reptala:
„Když to všechno víte, tak nač mne vyslýcháte?“
V očích jí zablýsklo a s urážlivým smíchem dodala:
„Jestli to ovšem neděláte z obavy, abyste ji nekompromitovali, ji! To je ono, co? Ha! Ha! Na holce jako já houby záleží. Cizinka, která žije v ghettu. Ona však, to je něco jiného, že?“
Tušil, že teď, nesena vášní, bude mluvit. Začal se tvářit lhotejně, díval se jinam, cítil, že by ji přílišná pozornost mohla odradit.
„Tak co? Nic na to neříkáte? Slyšel jste?“ začala křičet. „Táhněte odtud! Slyšíte? A dejte mi pokoj. Nic vám neřeknu! Táhněte!“
Praštila, sebou o zem prudce a vášnivě. A ačkoli měl s takovým druhem žen dostatečné zkušenosti, tohle nečekal.
Hysterický záchvat! Oblíčeji se jí zkrivil, údy zkroutily a celé tělo sebou začalo mocně škubat.
Ještě před krátkou dobou byla skoro krásná, teď najednou byla odporná. Rvala si z hlavy chuchvalce vlasů, nedbala, že to bolí.

Maigret stál nad ní nehybně. Viděl už mnoho takových záchvatů. Klidně šel a zvedl džbán. Byl prázdný. Zavolal na strážného. „Rychle mi do něho natočte vodu!“
Za malou chvíli vchrstl do ženina obličej studenou vodu. Sotva popadala dech, žádostivě otvírala ústa, dívala se na něho a nepoznala ho, nakonec upadla do těžkého polospánku.
Občas ji celým tělem proběhlo chvění.
Maigret rozložil lůžko, které bylo podle předpisů přistaveno ke zdi, ustlal na ně tenké matrace a s velikou námahou zvedl Annu Gor-skinovou.
Všechno to dělal bez zloby, jemně a něžně, jak by to nikdo od něho nečekal. Stáhl nešťastnici přes kolena šaty, ohmatal jí puls a stoje nad lůžkem dlouze ji pozoroval.
Zjistil, že má unavenou tvář pětatřicetileté ženy. Čelo měla zbrázděno nesčetnými drobnými vráskami, kterých si člověk jindy nepo-všiml.
Hezké baculaté ruce, s nehty natřenými laciným lakem, byly na-proti tomu velmi jemně vymodelovány.
Nacpával si drobnými pomalými pohyby ukazováku dýmku jako někdo, kdo dost dobře neví, co teď udělá. Chvilí se procházel po cele, jejíž dveře byly po celou dobu otevřeny.
Pojednou se udiveně otočil, nevěřil svým očím. Pokrývka byla přetažena přes Annin obličej. Teď už to byla jen neforemná hro-mádka čehosi pod nehezky šedou bavlněnou erární dekou.
A tahle hromádka sebou trhaně škubala, a když nastavil uši, roz-poznal dušený vzlykot.
Tiše vyšel, zavřel za sebou dveře, přešel kolem strážného a potom, asi po deseti metrech, se vrátil.
„Dáte jí přinést jídlo z restaurace U delfína,“ řekl stroze nabruče-ným hlasem.

XV

DVA TELEGRAMY

Maigret je hlasitě předčítal vyšetřujícímu soudci Coméliauovi, který se tvářil mrzutě.
První byl odpověď paní Mortimerové-Levingstonové na telegram, kterým jí bylo oznámeno, že byl její manžel zavražděn.
Berlín, Hotel Modern. Nemocná, vysoká horečka, nemožnost ces-tování. Stones zařídí potřebné.
Maigret se trpce usmíval.
„Pochopil jste, že? A tady je k tomu dodatek, telegram z Wil-helmstrasse. Je to v policejním kódu. Překládám... Paní Mortime-rová-Levingstonová přicestovala letadlem, ubytovala se v hotelu Modern v Berlíně, kde našla po návratu z

divadla zprávu. Ihned ulehla a dala si zavolat amerického lékaře Pelgrada. Doktor se kryje lékařským tajemstvím. Máme zařídít, aby byla prohlédnuta naším odborníkem? Hotelový personál žádné příznaky nějaké nemoci nepozoroval!

Jak vidíte, pane Coméliau, tahle dáma o to nijak nestojí, aby byla vyšetřována francouzskou policií. Upozorňuji vás, že já se nijak nedomnívám, že by byla spoluvinicí svého manžela. Naopak. Jsem pře-svědčen, že před ní devětadevadesát procent svých rejdů tajil. Mor-timer-Levingston nebyl člověk, který by se svěřoval ženě, obzvlášť své vlastní. Ale přinejmenším jednou večer v baru Pickwick, vědomě nebo nevědomě, spolupracovala, a to když vyřizovala vzkaz jednomu profesionálnímu tanečníkovi, kterého si necháváme v ústavu pro soudní lékařství u ledu... Možná, že to bylo jen jednou a že, Mor-timer ji použil jen proto, že byl momentálně v úzkých..."

„A co Stones?“ ptal se soudce.

„Hlavní Mortimerův tajemník zajišťoval spojení mezi šéfem a různými obchodními transakcemi, které Mortimer podnikal. V době, kdy se vražda stala, byl už týden v Londýně. Ubytoval se v hotelu Viktoria. Zařídil jsem, aby nebyl vyrozuměn, co se děje. Zatelefono-val jsem však do Scotland Yardu, aby na něho dohlédli. Poznamená-vám, že když se dostavila anglická policie do hotelu Viktoria, nebylo v Anglii ještě o Mortimerově smrti nic známo, ledaže o tom vědělo několik redakcí novin. To však nezabránilo tomu, aby ptáček frnk-nul. Krátce a dobře před příchodem inspektorů zmizel..."

Soudcův zachmuřený pohled bloudil po hromadách dopisů a tele-gramů nakupených, na psacím stole. Smrt miliardáře je událost, která vzruší tisíce lidí. A to, že Mortimer-Levingston zahynul násilnou smrtí, vyplašilo všechny ty, kteří s ním měli obchodně co dělat.

„Myslíte, že, budeme moci dát rozhlásit, že šlo o vraždu ze žárlivosti?“ zeptal se Coméliau dost nepřesvědčivě.

„Domnívám se, že bychom to měli z opatrnosti tak nazvat. Když to neuděláme, bude to mít za následek především paniku na burze a zruinuje to pár početných firem, především firem francouzských, které Mortimer přednedávnem založil.“

„Samozřejmě, ale..."

„Počkejte! Americké velvyslanectví bude po vás chtít důkazy. A ty vy nemáte. Já rovněž ne.“

Soudce si čistil brýle.

„Takže..."

„Prozatím nic! Čekám zprávy od Dufoura, kterého jsem poslal včera do Fécampu. Jenom je nechte, ať jen vystrojí Mortimerovi krásný pohřeb. To není nijak důležité. Bude se tam řečnit, dostaví se oficiální delegace.“

Soudce už delší dobu Maigreta soustředěně pozoroval.

„Vy dnes nějak divně vypadáte,“ poznamenal náhle.

Komisař se pousmál, zatvářil se důvěrně.

„Morfium!“ řekl.

„Cože?“

„Žádné strachy! To u mne není ještě neřest! Píchli mi prostě do hrudi pár injekcí. Doktoři se chystají, že mi vyoperují dvě žebra, ří-kají, že to je naprosto nutné. Ale chce to čas! Budu si muset jít leh-nout na kliniku a zůstat tam buňhvíkolik neděl. Uprosil jsem je a po-volili mi šedesátihodinový odklad. Zdá se, že při tom riskuju jen třetí žebro. O dvě víc, než vzali Adamovi! To je krámů! Vy se na to kou-káte taky tragicky? Je vidět, že jste o tom nedeбатoval jako já s pro-fesorem Cochetem, to je doktor, který se už hrabal skoro ve všech tělech králů a mocných tohoto světa... Řekl by vám, jako to řekl mně, že po světě chodí tisíce lidí a nemají v těle řadu věcí. Ukazoval mi všechno možné, plíce, žaludky... A majitelé těch vnitřností se toulají dál světem za svými záležitostmi.“

Podíval se na hodinky a zabručel si pro sebe:

„Setskramentský Dufour..."

Tvář mu zvažněla. Soudcova pracovna byla od kouře jeho dýmky modrá. Maigret se tam pohyboval jako doma. Usadil se na rohu stolu.

„Myslím, že udělám nejlíp, když se rozježu do Fécampu sám!“ po-vzdechl. „Za hodinu jede jeden vlak.“

„Zapeklitý případ!“ uzavřel pan Coméliau, odsouvaje listiny.

Komisař byl zabrán do pozorování kouře, kterým byl zahalen. Ti-cho bylo rušeno jen pravidelným praskáním dýmky.

„Podívejte se na tuhle fotografii!“ řekl Maigret znenadání.

Byla to ta, na níž byl zobrazen bílý štít krejčíkova domu, trám s kladkou pod střechou, chodníček, šest schodů, sedící matka, důležité se tvářící otec a dva chlapi s vyšívanými námořnickými límci.

„Je to v Lotyšsku! Díval jsem se do atlasu. Nedaleko Baltského moře! Žije tam několik národností, hranice je nerozděluje... Dvě sou-sedící vesnice například, a v každé se mluví jinak. A navíc jsou tam všude roztroušeni Židé a ti tvoří zase národ pro sebe.“

Soudce si prohlížel fotografii bez velikého zájmu. Maigret mu ji vzal z rukou,

„Jsou to zvláštní chlapi,“ poznamenal soudce.

A komisař, podáváje ji znovu soudci, se zeptal:

„Mohl byste mi říct, kterého z těch dvou hledám?“

Do odjezdu vlaku zbývalo ještě skoro tři čtvrtě hodiny. Pan Co-méliau si obzvlášť pozorně prohlížel hochy, který se díval vyzývavě do objektivu, méně jeho bratra, jenž se k němu obracel, jako by se ho ptal na radu.

„Takovéhle fotografie jsou nadmíru výmluvné,“ začal opět Maig-ret. „Člověk se diví, jak to, že rodiče, učitelé, profesori, kteří je znali, na první pohled neuhádnou, jaký osud je čeká. Prohlédněte si dobře otce. Ten byl jednoho dne při pouliční bitce zabit. Nebyl při těch, ani při oněch. Šel jen koupit chleba. Tohle jsem se dozvěděl jen čirou náhodou od majitele hotelu U krále sicilského, ten totiž taky pochází ze Pskova... Matka, ta dosud žije, bydlí dál v tom domě. V neděli se navlékne do národního kroje, nasadí si vysoký čepce. Hoši..."

Vtom se zarazil a změněným hlasem pokračoval:

„Mortimer-Levingston, ten se zas narodil na jedné farmě v Ohiu a začal tím, že prodával v San Francisku na ulici tkaničky do bot. Anna Gorskinová pochází z Oděsy, mládí prožila ve Vilně. A paní Mortimerová je skotská emigrantka, žila od dětství na Floridě...“

A tihle všichni se tu setkávají ve stínu pařížského Notre Dame, a můj otec byl zase hajným na jednom z největších panství na Loire.“

Znovu se podíval na hodinky, ukázal na fotografii chlapce dívajícího se s bezmezným obdivem na bratra.

„Teď už musím jít. Jdu hledat tohohle!“

Vyklepal lulku do uhláku a divže nepřiložil ze zvyku do kamen.

Po jeho odchodu obrátil se soudce Coméliau na svého písaře, čistě si brýle ve zlatých obroučkách:

„Nezdá se vám taky, že je Maigret v poslední době nějaký divný? Zdál se mi... nevím, jak bych to přesně řekl... nu, trochu nervózní... Tak trochu...“

Potom popadl prudkým pohybem akta týkající se Mortimera-Levingstona a začal diktovat:

„Pište! Roku tisíc devět set...“

Inspektor Dufour stál v témž výklenku, kde jednoho rána za bouře číhal Maigret, až z vily vyjde muž v trenčkotu. V celé uličce nebylo totiž jiného vhodného úkrytu. Cestička vedla jen k několika vilám posazeným na skalnaté stráni a dole končila sešlapaným trávníkem.

Dufour měl černé kamaše, krátký svrchník s dragounem a námořnickou čapku, jakou nosí všichni muži, ve Fécarnpu a kterou si asi ihned po příjezdu koupil.

„Tak co?“ zeptal se Maigret přistupuje v šeru k němu.

„Všechno v pořádku, šéfe.“

To komisaře trochu poplašilo.

„Co je podle tebe v pořádku?“

„Muž tam nevešel, ani nevyšel. Jestli přijel do Fécarnpu přede mnou, tak tam pořád je.“

„Vypravuj mi dopodrobna, co všechno se tu dělo.“

„Včera ráno nic! Jen služka šla na nákup. Večer jsem se dal vy-střídat strážníkem Bornierem. V noci tam nikdo nepřišel. V deset hodin zhasli.“

„A dál?“

„Dnes ráno jsem se ujal hlídání zas já, Bornier se šel vyspat. Přijde mne zas vystřídat. Kolem deváté šla služka stejně jak včera na nákup. Před půlhodinou vyšla z domu mladá dáma. Musí se každou chvíli vrátit. Domnívám se, že šla někam na návštěvu.“

Maigret na to nic neřikal, jen si uvědomil, jak je takovéhle hlídání nedokonalé. Kolik lidí by však potřeboval, aby bylo hlídkování opravdu účinné?

Jenom k ohlídání vily by bylo zapotřebí nejméně tří mužů. A jeden policista by byl musel sledovat služku, druhý zas „mladou dámu“, jak říkal Dufour.

„Říkáš, že odešla před půlhodinou?“

„Ano. Koukněte! Tamhle jde Bornier. Teď se zas půjdu najíst já. Snědl jsem od rána jen jeden chléb a zebou mě nohy...“

„Tak jdi!“

Strážník Bornier byl ještě mladíček, u kriminální pátrací skupiny teprve začínal.

„Potkal jsem paní Swaanovou,“ hlásil.

„Kde? A kdy?“

„Na nábřeží. Před malou chvílí. Šla směrem k přístavní hrázi.“

„Byla sama?“

„Úplně sama. Měl jsem sto chutí jít za ní, ale pak jsem si říkal, že na mě tady Dufour čeká. Hráz stejně nikam nevede, nemůže dojít daleko.“

„Co měla na sobě?“

„Nějaký tmavý kabát. Ostatního jsem si nevšiml.“

„Můžu jít?“ ptal se Dufour.

„Už jsem ti řekl.“

„Kdyby se něco stalo, dáte mi vědět, že? Stačí, když do hotelu tři-krát za sebou dlouze zazvoníte.“

Byla to pitomost! Maigret ani neposlouchal. Rozkázal Bornierovi:

„Ty tu zůstaneš.“

A rozběhl se znenadání k mřížovým vrátkům a zvonil tam jako na poplach, divže zvonek nestrhal. Viděl, se svítí v přízemí, kde byla jídelna.

Když asi pět minut nikdo nepřicházel, přelezl nevysokou zídku a doběhl k domu, kde začal bušit na domovní dveře. Uvnitř nařikal nějaký vyděšený hlas:

„Kdo je tam?“

A do toho křičely děti.

„Policie. Otevřte!“

Chvilí čekal, když tu zaslechl kroky.

„Rychle otevřte!“

V chodbě byla tma. Rozeznal v šeru bílou skvrnu služčiny zástěry.

„Kde je pani Swaanová?“
Otevřely se jedny dveře a zahlédl děvčátko, které už viděl při první návštěvě.
Služka tam stála ochromena strachem, zády opřena o zeď.
„S kým ses to dnes ráno setkala?“
„Přisahám vám, pane inspektore...,“ a dala se do pláče.
„S panem Swaanem?“
„Ne! Já! Byl to... Byl to panin švagr. Poprosil mne, abych jí ode-vzdala dopis.“
„Kde to bylo?“
„Naproti řeznictví. Čekal tam na mě.“
„Už jsi někdy předtím podobné vzkazy vyřizovala?“
„Ne. Nikdy. Nikdy až dosud jsem se s ním venku nesetkala, vždycky jen tady.“
„A ty víš, kde si dal s tvou paní schůzku?“
„Nic nevím... Vím jen, že byla paní celý den rozčilená. Taky se mě na něho vyptávala. Chtěla vědět, jak vypadal. Řekla jsem jí pravdu, že vyhlízel jako někdo, kdo je všeho schopen. Ten mi ale nahnal strachu, když se tak znenadání přede mnou vynořil!“
Maigret se náhle obrátil, a odcházel, ani dveře za sebou nezavřel.

XVI

MUŽ NA SKÁLE

Když strážník Bornier, který byl, ve službě nováčkem, uviděl šéfa, jak kolem něho beze slova běží a nechává dveře vily za sebou otevřené, byl z toho celý vyjevený, nevěděl, co se děje. Dvakrát za ním za-volal:

„Komisaři! Komisaři!“

Maigret se ani neohlédl. Teprve za hodnou chvíli, když doběhl do Etretatské ulice, kde se trousilo už několik chodců, zvolnil krok, za-hnul doprava, probrouzдал se kalužinami bláta, dostihl nábreží a tam opět zrychlil krok, směřoval k přístavní hrázi.

Ani ne po sto krocích zahlédl ženskou postavu. Obešel nábreží, aby si nadešel. Nějaká rybářská loď tam vykládala ryby a na stožáro-vém lanu měla zavěšenou karbidovou lampu.

Zde se zastavil a čekal, až žena došla k světlu. Poznal rozrušenou tvář paní Swaanové. Měla vytřeštěný zrak, pospíchala, šla nejistě, jako by bloudila bažinami, a jen zázrakem se jí dařilo vyhnout se jim.

Komisař se už chystal ji oslovit, a udělal proto směrem k ní něko-lik kroků. Vtom však před sebou spatřil opuštěné molo, které se táhlo jako černá čára a ztrácelo se v temnotách, omývané z obou stran zpě-něnými vlnami.

Bez rozmyšlení se tím směrem rozběhl. Minul rybářskou loď, dál už nebylo živé duše. Svítla tam ve tmě na lávce jen dvě světla, ze-lené a červené. Maják tyčící se na skále prudce osvětlil každých pat-náct vteřin veliký úsek moře, paprsky jeho světla dopadly vždy jako blesk na skalní útes, který se pojednou strašidelně zjevil a hned zas zmizel.

Maigret klopýtal o sloupky, k nimž se uzavazují lodní lana, vystoupil na můstek namontovaný na pilířích a octl se obklopen ze všech stran ohlušujícím hlukem příboje.

Zrakem pátral v temnu. Zaslechl sirénu nějaké lodi, která se doža-dovala výjezdu z přístavu. Před ním hučelo tajemné a burácející moře. Za ním bylo město se svými světly, obchody, špinavou dlaž-bou.

Šel rychle, rozhlížel se, občas se zastavil, jeho úzkost rostla.

Nevyznal se tu, byl by si chtěl nadejít, zkrátit si cestu. Po lávce do-šel až k semaforu, kde byly tři černé koule, bezděky je spočítal.

O kousek dál se naklonil přes zábradlí nad širokou tůň po-krytou bílou pěnou, rozlévala se mezi vyčnívajícími tma-vými skalisky.

Ulétl mu klobouk. Rozběhl se za ním, ale nedohonil ho, ne-podařilo se mu ho chytit, spadl do moře.

Rackové proni-kavě křičeli a občas se proti tmavé obloze zabělalo bílé křídlo.

Cožpak paní Swaanová na schůzce nikoho nenašla? Nebo snad ten, s kým se tu měla setkat, předčasně odešel?

Nebyl snad v této chvíli už mrtev?

Maigret byl jako na trní, uvědomoval si, že rozřešení záhady je otázkou už jen několika vteřin.

Došel k zelenému světlu, obešel železný pilíř, na kterém byla lu-cerna upevněna.

Nikdo! A vlny jedna za druhou narážely mocně na hráz, mohutné, s bělavými hřebeny se od ní vzdalovaly a opět s novou prudkostí se vracely.

Bylo slyšet zvuk oblázků, jak na sebe navzájem narážely. Neurčitě se rýsující budova prázdného kasina.

Maigret hledal muže! Sešel na břeh mezi kameny, které potmě připomínaly obrovské brambory.

Nalézal se teď ve výši vln. Vodní tříšť mu občas ztropila tvář. Povšiml si, že je odliv a že moře je obklopeno černými skalisky, mezi nimiž vřela voda. Muže zahlédl jen zázrakem. Připadl mu na první pohled jako ne-živá věc, nejasný stín mezi stíny. Zadíval se pozorněji. Stál na posledním skalisku, tam, kde se vlny pěnily nejbouřlivěji, dřív než se roztřístily ve vodní prach.

Bylo tam určitě něco živoucího...

Aby se tam dostal, musel Maigret proklouznout mezi železnými sloupy podpírajícími lávku, po které před několika minutami přišel.

Kameny byly pokryty vodními řasami. Podrážky po nich klouzaly. Bylo slyšet tajemný šustot, jako by se stovky krabů dávaly na útěk, praskot vodních bublin nebo mořských bobulí a sotva postřehnutelný šum slávek jedlých, jimiž byla pokryta prkna až do poloviny.

Jednou Maigret špatně šlápl a nohou zapadl až po koleno do vodní díry.

Muže už neviděl, ale věděl, že jde správným směrem.

Ten musel dojít na místo, kde teď stál, když bylo moře nižší, pro-tože komisař se náhle octl před dva metry širokou louží. Zkoušel ohmatat dno pravou nohou a div tam nespádl.

Nakonec se přece jen přes ni dostal, zachytil se opěrných pilířů.

V takových okamžicích je lépe, když člověka nikdo nevidí. Dělá nepředvídané a směšné pohyby. Každou chvíli selže jako špatně cvičený akrobat. Ale přece jen silou vůle to nějak dokáže. Upadne a zase vstane. Šplíchá kolem sebe, nehezky se patlá v bahně.

Maigret si při tom rozsekl tvář a nemohl by říci, bylo-li to při tom, když se natáhl jak široký tak dlouhý břichem na kameny, anebo zda se škrábl o hřebík v prkně.

Znovu zahlédl muže. Nebyl si jist, zda ho neklamou smysly, pro-tože postava tam stála tak nehybně, že vypadala jako jedno z těch skalisek, která připomínají z dálky lidskou postavu.

Když došel do určité vzdálenosti, šplouchala mu mezi nohama voda. Nebyl námořníkem. Postupoval kupředu pomalu a opatrně. Nakonec se přece jen dostal na balvany, na kterých muž stál. Byl o metr výš než on. Asi deset až patnáct kroků od něho.

Nepřišlo mu ani na mysl, aby vytáhl revolver, šel po špičkách, pokud mu to terén dovoľoval, občas shodil nějaký kamínek, ale zvuk se v hluku příboje ztratil.

Potom znenadání a nečekaně skočil, uchopil tu nehybnou postavu pod krkem a zvrátil ji dozadu.

Taktak že oba při tom nesklouzli a neupadli. Byli by pohlaceni vl-nami, které v těch místech mocně bouřily. Nestalo se to jen čistou náhodou.

Muž neviděl, kdo ho přepadl, ale kroutil se jako úhoř. Ačkoli ho Maigret pevně držel za hlavu, vykrucoval se celým tělem s takovou obratností, která se za daných podmínek jevila až nadlidská.

Maigret ho nechtěl zardousit. Pokoušel se ho jen znehybnět, za-klesl se proto špičkou nohy o poslední sloupek a teď právě tahle noha je udržovala, aby se oba nezřítily do moře.

Mužův odpor netrval dlouho. Byla to jen spontánní, živelná re-akce.

Jakmile získal čas, aby mohl klidněji uvažovat, když se mohl po-dívat, kdo ho to vlastně přepadl, a poznal Maigreta, jehož tvář se dotýkala jeho obličeje, přestal se bránit.

Očima dal najevo, že se vzdává, a jakmile měl hrdlo uvolněné, ukázal mu na burácející mořské vlny kolem a pronesl příškrčeným, nejistým hlasem:

„Dejte pozor...“

„Chcete, abychom si spolu promluvili, Hansi Johannsone?“ řekl Maigret, jenž se přidržoval jen nehty zabořenými do slizkých moř-ských řas.

Když později o tom uvažoval, musel přiznat, že v té chvíli by ho byl mohl jeho společník jediným kopnutím shodit do vody. Trvalo to sice jen vteřinu, ale Johannson držící se pilíře toho nevyužil.

Později také Maigret upřímně přiznal, že když společně šplhali na skalnatý útes, musel se jednu chvíli přidržovat mužovy nohy.

Poté se oba beze slova vraceli ke břehu. Byl příliv, moře stoupalo. Pár kroků od pláže byli zaskočeni touže kaluží, kterou se musel přebrodit komisař, když sem šel, jenže teď byla hlubší.

Johannson se vrhl do vody první, brodil se asi tři metry a ztratil půdu pod nohama, upadl, čvachtal se ve vodě, napil se, plival a obje-vil se stojící ve vodě až po pás.

Maigret tam taky skočil. V jednu chvíli zavřel oči, měl dojem, že nebude schopen udržet svoje těžké tělo nad hladinou. Oba muži se sešli zmáčení až na kůži na kamenité pláži. Voda z obou jen crčela.

„Ona nic neřekla?“ zeptal se Johannson mrtvým hlasem, v němž nezaznělo nic lidského, v žádném případě nic, co udržuje člověka při životě.

Maigret mohl zalhat, měl k tomu právo. Raději však prohlásil:

„Nic neřekla... Ale já vím...“

Nebylo možné, aby tu tak stáli. Foukal studený vítr a z jejich zmá-čených šatů se stávaly ledové obklady. První začal cvakat zuby Jo-hannson. Maigret zahlédl v matném měsíčním světle, jak má zmod-ralé rty.

Neměl knírek. Viděl vzrušenou tvář Fedora Juroviče, obličej chlapce z Pskova, který hltal očima bratra. Zakalené šedé zorničky zíraly před sebe strnule, odrážela se v nich krutost.

Když se pootočili doprava, mohli oba uvidět skalnatou stráň, na níž blikala dvě nebo tři světélka. Jedno z nich bylo z vily paní Swaa-nové. A když přes útes přejelo světlo majáku, mohli nakrátko za-hlédnout střechu, pod kterou v této chvíli dlela vyděšená služka s dvěma děcký.

„Pojďte...“ řekl Maigret.
„Na komisařství?“
Hlas, jakým to pronesl, byl do osudu odevzdaný, spíš snad lho-stejný.
„Ne...“
Znal v přístavu jeden hotel, U Leona tam říkali, a všiml si, že má dva vchody. Jednoho se užívalo jen v létě pro těch několik hostů, kteří přijíždějí o sezóně do Fécampu. Těmi dvěma se vcházelo do místnosti, kterou v letní sezóně přeměňovali v jakousi dost luxusně zařízenou jídelnu.
V zimě rybáři popíjeli a pojídali ústřice a sledě v přední místnosti, kde se čepovalo.
Maigret vešel do hotelu těmito dveřmi. Prošli temným sálem a do-stali se do kuchyně, kde mladá služka, sotvaže je spatřila, spustila vyděšený pokřik.
„Zavolej pána!“
Ani se nehnula, jenom začala ječet:
„Pane Leone! Pane Leone!“
„Chtěl bych pokoj,“ řekl policista, když se pan Leon objevil.
„Pane Maigrete! Kristapána, vždyť vy jste celý promáčený! Copak jste...“
„Nějaký pokoj, a rychle!“
„Pokoje nejsou vytopeny a zahřívací láhev nestačí.“
„Jistě máte nějaké dva župany?“
„Ovšem. Dám vám svoje vlastní. Ale...“
Byl nejméně o tři hlavy menší než komisař.
„Tak je honem přineste!“
Vyšplhali se po starém schodišti s roztodivnými zákoutími. Pokoj byl čistý. Pan Leon sám zavřel okenice, navrhl:
„Co takhle grog? A hezky silný!“
„To je ono. Ale nejdřív ty župany.“
Maigret cítil, jak na něho doléhá nemoc a že se ke svému zranění ještě nastudil. Poraněnou stranu hrudi měl jako kus ledu.
Mezi ním a jeho společníkem zavládla na několik minut jakási důvěrnost, jaká vzniká mezi spolubydlícími. Začali se jeden před druhým svlékat. Pan Leon vstrčil pootevřenými dveřmi do pokoje ruku, přes kterou měl přehozeny dva župany.
„Mně dejte ten větší!“ řekl policista.
Johannson je poměřoval.
Když Maigretovi oblek podával, zahlédl promáčený obvaz a v obličeji mu nervózně zacukalo.
„Je to vážné?“
„Budou mi co nejdřív vyndávat dvě nebo tři žebra...“
Po těch slovech nastalo ticho. Přerušil je pan Leon, který za dveř-mi volal:
„Je všechno v pořádku?“
„Pojďte dál!“
Župan sahal Maigretovi sotva po kolena, takže měl silně chlupatá lýtká obnažena.
Drobný bledý Johannson se světlými vlasy a žensky štíhlými kot-níky vyhlížel zas v tomto oblečení jako elegantní klaun.
„Za chvíli přinesou grog! Dám vám usušit šatstvo, ano?“
A pan Leon s hromadou mokrého šatstva v náručí křičel seshora ze schodiště:
„Tak copak je s tím grogem, Jindřiško?“
Potom se ještě vrátil a poprosil je:
„Nedělejte moc hluku, nemluvte moc hlasitě. Ve vedlejších pokoji spí obchodní cestující z Le Havru. Odjíždí ráno pěti-hodinovým vla-kem.“

XVII

LÁHEVRUMU

Bylo by možná přehnané tvrdit, že při většině vyšetřování vznikají mezi policií a tím, koho se policie snaží zahnat do kouta, srdečné vztahy.
Přesto ale téměř vždycky, nejde-li ovšem o příliš zavlého surovce, se vytvoří jakási důvěrnost. Vyplývá to bezpochyby z toho, že poli-cista a zločinec se spolu po dlouhé týdny, někdy i měsíce, stýkají.
Vyšetřovatel se horlivě snaží poznat co nejpodrobněji minulý život vyšetřovaného, pokouší se vniknout do jeho myšlení, předvídat jeho sebemenší reflexy.
Jednomu jak druhému jde při této hře o kůži. A když se setkají, bývá to za dost dramatických okolností, takže zdvořilá lhostejnost, jaká obvykle vládne v každodenních vztazích mezi lidmi, tady roz-tává.
Často inspektoři, když se jim podaří po velkých obtížích zločince zatknout, pocítí mezitím k němu náklonnost, chodí za ním do vězení a jsou mu až do poslední chvíle, než jde na šibenici, morální oporou.
To částečně vysvětluje vztah našich dvou mužů, když se octlí spolu sami v pokoji.
Hoteliér jim přinesl ohřívadlo na dřevěné uhlí a konvici vřelé vody. Vedle ní, mezi dvěma sklenicemi a cukřenkou, stála vysoká láhev rumu.

Oběma bylo zima. Zachumláni do vypůjčených županů, krčili se nad ohřívadlem, které bylo příliš malé, aby je dokázalo zahřát.

V tomto jejich počinání se odráželo všechno; bylo to, jako když má stráž v kasárnách pohov, byla v tom nenucenost, která existuje jen mezi těmi, pro něž přestaly momentálně platit obvyklé společenské zvyklosti.

Snad to bylo prostě jen proto, že oběma bylo zima... Pravdě-po-dobněji však to bylo únavou, která je oba současně přepadla.

A tak tedy oba těžce usedli na židle, vztáhli ruce ke konvici a za-hleděli se na tu modře emailovanou nádobu, která mezi nimi tvořila spojení.

Johannson, uchopil láhev s rumem a pečlivými úkony připravil grog.

Maigret vypil několik doušků, pak se zeptal:

„Vy jste ji chtěl zabít?“

Muž odpověděl stejně prostě:

„Já nemohl.“

Vtom se jeho tvář zkřivila, byla opět zachvácená tím chorobným šhubáním, kterým asi často trpěl.

Oční víčka mu rychle několikrát za sebou spadla a rty se mu po-čaly stahovat v tu nebo onu stranu, nebo se mu zas stáhlo a roze-chvělo chřípí.

Na vzdornou a inteligentní Johannsonovu tvář padla clona. Byl tu pojednou tulák s přetaženými nervy. Maigret si jeho chování nevší-mal.

Proto ani nezpozoroval, jak druhá mužova ruka uchopila láhev s rumem. Naplnil si sklenici a rázem ji vypil. Oči mu začínaly hořet.

„Jejím manželem byl Petr? On a Olaf Swaan jsou jedna a táž osoba, že?“

Johannson povstal. Neměl nikde stání, nemohl vydržet na místě, hledal kolem sebe cigarety, žádné nenalezl, a zdálo se, že ho to pří-vádí z míry. Když šel kolem stolu, kde stálo ohřívadlo, nalil si opět rum.

„Tímhle bychom neměli začít,“ řekl.

Potom, dívaje se komisaři do tváře, se zeptal:

„Vy víte všechno, nebo skoro všechno, že?“

„Dva bratři z Pskova... Myslím, že dvojčata... Vy jste Hans, ten, který se bratrovi obdivoval a slepě ho ve všem poslouchal...“

„Už když jsme byli docela malí, bavilo ho zacházet se mnou jako se služebním. A to nejen, když jsme byli sami, ale i před ostatními. Neřikal mi sluha, říkal otrok... Viděl, že mi to dělá dobře. A mně to skutečně dělalo dobře, dodnes nechápu proč. Všechno jsem viděl jen jeho očima. Byl bych pro něho na místě umřel. Když potom poz-ději...“

„Kdy později?“

V tváři mu začalo opět šhubat, víčka mu prudce mrkala. Napil se zase rumu.

Pokrčil rameny, jako by říkal:

Co na tom teď už záleží.

A pokračoval zdrženlivým hlasem:

„Později jsem se zamiloval a to už jsem nebyl schopen tak velké oddanosti. V každém případě jsem už v té slepé poslušnosti polevil. Miloval jsem Petra jako... neumím to vyjádřit! Pral jsem se s kama-rády, když nechtěli uznat jeho nadvládu, a protože jsem byl z nich nejslabší, vždycky jsem prohrál, ale i ty rány, které jsem dostával, mi dělaly dobře.“

„Tahle nadvláda jednoho nad druhým je u dvojčat dost běžná,“ po-znamenal Maigret, míchaje si další grog. „Dovolíte na chvíli?“

Šel ke dveřím a zavolal Leona, aby mu poslal nahoru dýmku, která zůstala v kapse saka stejně jako tabák. Johannson mu připomenul:

„A pro mne cigarety, kdybyste byl tak hodný.“

„A cigarety, šéfe, modré!“

Zase se posadil. Oba mlčky čekali, až služka žádané přinesla a až za ní zapadly dveře.

„Byli jste spolu na universitě v Tartu,“ začal Maigret.

Muž nevydržel na jednom místě. Kouřil, cigaretu přitom žvýkal, vyplivoval kousky tabáku, chodil sem tam nervózním krokem, po-padl na krbu vázu, postavil ji jinam, mluvil stále horečnatěji.

„Ano, tam to všechno začalo! Bratr byl nejlepším studentem. Tvr-dili to o něm všichni profesori. Měl na ostatní studenty veliký vliv, takže ho zvolili za předsedu spolku Ugala, ačkoli byl ze všech nej-mladší. Pořádaly se pitky, pilo se hlavně pivo. Zejména já tomu pro-padl! Dodnes nevím, proč jsem se tak brzy dal na pití. Neměl jsem z toho tenkrát rozum. Já vlastně celý život pil...“

Snad jsem to dělal proto, že jsem po několika sklenicích fantazíro-val, představoval jsem si svět uspořádaný podle vlastních představ, svět, ve kterém bych já hrál nějakou význačnou úlohu...

Petr se ke mně choval tvrdě. Spílal mi, nadával mi.

V té době se lid v naší zemi často bouřil, můj bratr si vzal do hlavy, že založí spolek Ugala. V nestřežené chvíli se vloudili do ka-sáren, zmocnili se zbraní a začali uprostřed města pořádat bitky. Já osobně se jich neúčastnil, já byl zbabělý. Nemohl jsem za to. Měl jsem strach. Nedokázal jsem nikdy jít s nimi. V takových chvílích jsem zalezl někam do hospody, kde spustili okenice, a já po všechn ten čas, co se prali, pil...

Myslel jsem si o sobě, že jsem předurčen, abych se stal velkým dramatickým spisovatelem, něco jako Čechov, znal jsem všechna je-ho díla nazpaměť. Petr se mi vysmíval.

„Ty... Z tebe nikdy nic po-řádného nebude. Ty budeš vždycky jen ztracenou exis-tencí,“ říkával.

Zmatky a vzpoury trvaly po celý rok. Život v celé zemi byl vykořeněn. Vojsko nesta-čilo udržet pořádek, a proto se

obyvatelstvo organizovalo a tvořily se dobrovolné čety na obranu města.

Z bratra, předsedy spolku Ugala, se stala důležitá osobnost. I ti nejváženější občané ho brali vážně. V té době nenosil ještě vousy a už se o něm mluvilo jako o příštím státníkovi.

Když byl konečně pořádek obnoven, provalil se skandál, který musel být za každou cenu ututlán. Při kontrole účtů se zjistilo, že Petr užíval peněz spolku pro vlastní potřebu, bral si, kolik se mu zachtělo.

Byl členem několika komisií a falšoval podpisy členů. Byl přinucen odejít ze země. Odjel do Berlína. Napsal od tamtud, abych za ním přijel.

A tam to všechno začalo!“

Maigret pozoroval strašně rozrušenou Johannsonovu tvář.

„Kdo z vás falšoval podpisy?“

„Petr mě dal zapsat do kursů chemie. Naučil jsem se mistrně napodobovat jakékoliv písmo. Bydlel jsem v malém kutlochu, dával mi dvě stě marek měsíčně. On si za několik neděl koupil auto, v kterém vozil své milenky.

Falšovali jsme hlavně šeky. Z šeku, který zněl původně na deset marek, jsem udělal šek na sto tisíc. Petr si je dával poplácat v cizině, ve Švýcarech, Holandsku, a jednou si dokonce zajel až do Španělska.

Já v té době strašně pil. On mnou pohrdal, hrozně se mnou zacházel. Jednou by ho byli málem kvůli mně zavřeli.

Vyrobil jsem falzi-fikát trochu méně dokonalý. Ztloukl mne za to holí.

Já se nebráním! Já se mu pořád obdivoval. Nevím proč. On tak působil ostatně na všechny. Jednou se mohl oženit, kdyby byl chtěl, s dcerou říšského ministra. Neudělal to.

Kvůli tomu nepodařenému šeku jsme museli uprchnout do Francie, kde jsem bydlel v ulici U lékařské fakulty.

V té době už Petr nepracoval sám. Spolčil se s několika mezinárodními bandami. Jezdil mnoho do ciziny a mne potřeboval pořád míň a míň. Přišel za mnou občas, když potřeboval zfalšovat nějaký šek, protože já v tom nabyl mistrné obratnosti. Poskytoval mi trochu peněz.

„Ty budeš vždycky jen takový budižkničemu, ty dokážeš jen pít!“ říkával mi často.

Jednoho dne mi oznámil, že odjíždí za nějakou kolosální záležitostí do Ameriky. Ten podnik prý z něho udělá milionáře: Poručil mi, abych se usadil na venkově, protože jsme už byli několikrát vyslýcháni policií, oddělením pro evidenci cizinců.

„Chci na tobě jen jedno, chovej se co možná nenápadně. To není nakonec tak moc, co?“

V té době mi také poručil, abych vyrobil celou sérii falešných cestovních pasů. Udělal jsem to. Odjel jsem do Le Havru.“

„A tam jste poznal tu, která se stala později paní Swaanovou.“

„Jmenovala se Berta.“

Ticho. Johannson rozčilením naprázdno polykal.

Posléze vybuchl:

„Tehdy jsem si počal poprvé strašlivě přát, aby se ze mne stalo něco pořádného. Ona byla pokladní v hotelu, kde jsem bydlel. Vidala mne, jak jsem se vracel každého dne opilý. Domlouvala mi. Byla mladá, ale už tak vážná. Byla pro mne ztělesněním spořádaného domova, dětí...

Jednou večer, když mi zase tak domlouvala a já nebyl opilý až k bezvědomí, jsem se v jejím náručí rozplakal a myslím, že jsem tenkrát přísahal, že se změním, že se pokusím, aby se ze mne zase stal řádný člověk.

Věřím, že bych byl dokázal dodržet slovo. Měl jsem už všeho dost! Dost toho bídného života, vláčet se stále opilý. Vydřel jsem to asi měsíc. Možná že se tomu usmějete, že se vám to zdá naivní! Ale byl to krásný měsíc. Chodili jsme spolu v neděli na koncerty. Bylo to na podzim. Domů jsme se vracovali přístavem, pozorovali jsme lodě.

O lásce nepadlo ani slovo. Tvrdila, že je mou přítelkyní. Ale já věděl, že jednoho dne...

Ach ano! Jednoho dne se vrátil bratr. Nutně a bezodkladně mne potřeboval. Přivezl kufřík plný šeků a já je měl zfalšovat. Bylo dost divné, kde všude je sebral! Byly mezi nimi zejména šeky znějící na všechny velké světové banky.

V té době ze sebe dělal námořního důstojníka a dával si říkat Olaf Swaan.

Ubytoval se v hotelu, kde jsem bydlel já. A zatímco jsem po celé dlouhé týdny pracoval, falšovat šeky je dost choulostivá práce, objížděl on po celém pobřeží přístavy a hledal lodě, jež by mu vyhovovaly a které byly na prodej. Jeho nový podnik prosperoval. Svěřil se mi, že se dal dohromady s jedním z nejvýznamnějších amerických finančníků, ten ovšem měl hrát v celé té machinaci úlohu jen v pozadí.

Šlo o to, sjednotit všechny velké mezinárodní gangsterské bandy a podřídit je jednotnému vedení.

Už se mu podařilo dát dohromady všechny pašeráky lihovin. Potřebovali jen lodě s malou tonáží, na nichž by lihoviny pašovali.

Jak to bylo dál, vám snad už ani nemusím vykládat. Abych mohl pracovat, zabraňoval mi Petr v pití. Zavíral mne v mé světničce s hodinářskými lupami, kyselinami, pery, všemožnými inkousty, měl jsem tam dokonce i malou přenosnou tiskárnu.

Jednou jsem vešel neočekávaně k bratrovi. Leželi si s Bertou v náručí...”

Uchopil rozčileně láhev, kde bylo ještě trochu rumu, a vypil všechno naráz.

„Odjel jsem!“ Zakončil podivně zabarveným hlasem. „Nic jiného jsem nemohl udělat. Odjel jsem. Sedl jsem na vlak. Celé dlouhé dny jsem vytloukal všechny možné bary a všechny pařížské výčepy... Skončil jsem opilý na smrt v ulici U krále sicilského. A pak jsem se z toho smrtelně rozstolal!“

XVIII

HANSOVA DOMÁCNOST

„Nakonec jsem došel k přesvědčení, že vzbuzuji u žen jen soucit. Když jsem totiž přišel k sobě, skláněla se nade mnou nějaká Židovka a ošetřovala mne...

A tahle si taky vzala do hlavy, že mě zachrání, že mě odnaučí pití! Jednala se mnou jako s malým dítětem, stejně jako ta druhá!“

Dal se do smíchu, Oči měl zakalené. Bylo únavné ho sledovat, chodil nepokojně sem tam, také výraz jeho tváře se každou chvílí měnil.

„Jenomže tahle byla vytrvalejší. A co se Petra týče... Nejsme dvoj-čata jen tak zbůhdarma, máme přece jen mnoho společného, jsme v podstatě ze stejného těsta.

Už jsem se vám zmínil, že se mohl oženit s jednou Němkou z vy-soké společnosti. Tenkrát to neudělal! Oženil se o něco později s Bertou. Ta mezitím změnila místo, pracovala teď ve Fécampu. Sa-mozřejmě že jí neřekl o sobě pravdu.

To ostatně chápete, že? Cítil potřebu mít někde nějaký klidný, spořádaný koutek.

Narodily se jim děti.“

Bylo vidět, že tohle už bylo nad jeho síly! Oči se mu zakalily, byly to opravdové slzy, brzy mu však vyschly, jako by měl víčka příliš horká.

„Dnes ráno ještě byla přesvědčena, že je provdána za skutečného námořního kapitána.

Občas přijížděl a strávil u ní a u dětí tři dny, někdy celý měsíc.

Zatímco já se nemohl za žádnou cenu zbavit té druhé, Anny. Sám bůh ví, proč mne tahle tolik milovala. Protože ta mě docela určitě milovala.

A já s ní zacházel tak, jako se mnou po celý život zacházel můj bratr. Nadával jsem jí. Neustále ji ponižoval. Když jsem přišel opilý, dávala se do pláče. A já natruc pil tím víc.

Začal jsem dokonce jeden čas šňupat opium.

A dělal i mnoho jiných odporných věcí.

Všechno jí naschvál!

Nakonec to můj organismus nevydržel a já se zhroutil, těžce se roznemohl a ona se po celé týdny ode mne nehnula, ošetřovala mne. Koukejte, jak vypadám!“

S odporem ukázal na svoje vychrtlé tělo. Přitom zaprosil:

„Nemohl byste dát nahoru přinést něco k pití?“ Maigret chvíli vá-hal, potom vyšel na chodbu a zavolal:

„Přineste rum!“

Hans nepoděkoval.

„Občas jsem ji utíkal, jezdil jsem sem, do Fécampu a potuloval se kolem vily, kde bydlela Berta. Někdy jsem ji zahlédl, jak tlačí kočár-ek se svým prvorozeným.

Petr jí prozradil, že jsme bratři, to se nedalo popřít, byli jsme si tak podobní.

Jednou jsem připadl na myšlenku... Už jako malý chlapec jsem se tím zabýval. Vždycky jsem si přál podobat se ve všem Petrovi, na-podobit jeho chování; tehdy jsem po tom toužil, protože jsem se mu tolik obdivoval.

Tentokrát mi to nedalo a já se zkrátka jednou rozhodl, oblékl se přesně tak jako on a jel jsem do Fécampu. Přišla mi otevřít služka a byla z toho zjančená. Sotva jsem však vešel dovnitř, přiběhlo dítě a začalo volat:

„Tati! Tati!“

Jsem v podstatě zbabělý a hlupák! Tenkrát jsem vzal roha. Ale od té doby mi ten nápad nepřestával vrtat v hlavě.

Když Petr potřeboval něco zfalšovat, zavolal mě, vyzval mě občas na schůzku. A já vždycky šel, vždycky mu vyhověl! Sám nevím, proč jsem to dělal.

Tehdy totiž jsem ho už nenáviděl, ale pořád jsem mu podléhal. V té době on už manipuloval s milióny, bydlel v nejdražších hotelech, byl zván do vznešených společností.

Dvakrát byl přistižen při podvodu a pokaždé se z toho dokázal vy-vlěknout.

Nikdy jsem se přesně nezajímal o to, co vlastně dělá, ale vy jste asi uhodl, o co šlo, stejně jako nakonec i já. Pokud byl sám anebo měl k ruce jen hrst pomocníků, nepodnikal příliš velké akce. Povšiml si ho však Mortimer-Levingston, toho já poznal teprve nedávno. Bratr byl obratný, drzý, může se říct, že geniální. Šel do všeho mrtvola nemrt-vola. Ten druhý měl společenské postavení, dobré jméno a požíval všude vážnosti.

Petr dostal za úkol sjednotit všechny velké podvodníky, organizo-vat lupičské akce ve velkém. Mortimer-Levingston byl bankéřem podniku.

Mně do toho všeho nic nebylo. Já byl, jak o mne bratr už od stu-dentských let v Tartu prohlašoval, nadobro ztracená existence. A jako všichni takoví ztroskotanci jsem pil, střídaly se u mne stavy hlu-boké deprese se stavy exaltovaného nadšení...

Jediným světlým bodem v celém mém životě byla Berta. Dodnes přesně nevím, proč tomu tak bylo. Bezpochyby proto, že s ní jedinou jsem zahlédl jedinkrát v životě záblesky možného štěstí.

Před několika dny jsem se tam za ní vydal a to bylo moje neštěstí. Začala mi radit. Domlouvala mi a nakonec řekla:

„Pročpak vy si nevezmete příklad ze svého bratra?“

Ta slova mi vnikla tu myšlenku. Nevím, proč jsem na to nepo-myslel už dřív...

Vždyť já mohl být Petrem, kdykoli se mi zachtělo!

Za několik dní nato mi psal. Že přijíždí a že mne bude potřebovat.

Sedl jsem na vlak a odjel do Bruselu. Tam jsem na něho počkal. Vloul jsem se do vlaku, kterým jel a ukryl se mezi zavazadly. Když jsem viděl, že se zvedá a chystá se jít do umý-várny, pospíšil jsem si, abych tam byl před ním.

Zabil jsem ho! Předtím jsem vypil na kuráž litr belgické jalovcové. Nej-těžší ze všeho bylo svléci ho a obléknout ho do mých šatů...”

Hltavě se napil.

Maigret až dosud nikdy neviděl někoho tak hltavě pít.

„A co Mortimer-Levingston, když jste se s ním potom sešel v Majestiku, ten nic netušil?“

„Myslím, že tušil. Ale měl jen matné podezření. Já byl tehdy po-sedlý jen jednou myšlenkou, uvidět Bertu.

Měl jsem v úmyslu ke všemu se jí přiznat. Neměl jsem, jak by snad někdo čekal, výčitky svědomí, a přesto jsem nebyl s to, abych ze svého zločinu těžil. V Petrových zavazadlech bylo všechno možné oblečení. Převlékl jsem se za ošoupaného vandráka, cítil jsem se tak nejlépe. Vyšel jsem zadním vchodem. Cítil jsem, že mne Mortimer sleduje, a trvalo mi to celé dvě hodiny, než se mi podařilo ho setřást.

Najal jsem si auto a dal se zavést do Fécampu.

Berta byla mým příchodem celá zmatená. A já, když se jí octl tváří v tvář a ona se počala vyptávat, nenašel jsem dost odvahy přiznat se!

Onoho rána jste se objevil před vilou vy. Zhlédl jsem vás oknem. Nalhal jsem Bertě, že mne stíhá policie pro krádež, a prosil ji, aby mne zachránila.

Když jste odešel, řekla mi:

„A teď koukejte, ať jste odtud co nejdřív pryč! Zneuctíváte dům svého bratra.“

Takhle doslova mi to řekla! A já šel! Jeli jsme pak do Paříže stej-ným vlakem, vy i já.

Tam na mne čekala Anna. Udělala samozřejmě výstup. Brečela! O půlnoci přijel Mortimer a tentokrát hned věděl kolik uhodilo. Začal mi vyhrožovat, poroučel mi, že musím hrát Petrovu úlohu dál, jinak že mne zabije.

Pro něho to znamenalo všechno. Petr byl jedinou spojkou s ostatní bandou. Ovládal je jen jeho prostřednictvím. Bez něho byl bez-mocný.

A tak jsem se zase vrátil do Majestiku. A vy za mnou v patách! Zasluchl jsem, že tam zabili nějakého inspektora. Zpozoroval jsem, že se držíte nějak toporně.

Tehdy se mi zhnusil celý život. To se nedá popsat, jak mi bylo při pomýšlení, že bych měl hrát nadále a snad nadosmrťi bratrovu úlohu.

Pamatujete se na to malé bistro v Paříži? Na tu podobenku, kterou jste nechal vyklouznout z náprsní tašky?

Od té Mortimerovy návštěvy U krále sicilského se začala Anna vzpouzet. Pochopila, že úloha, kterou v celé věci hraje, je pro ni po-nižující. Uvědomila si, že moje proměna znamená naše odcizení.

Našel jsem toho večera ve svém pokoji v Majestiku kufrík a do-pis.“

„Šedivý konfekční oblek a lístek od Anny, kde vám oznamovala, že se chystá zabít Mortimera-Levingstona, a vyzývala vás, abyste se s ní někde sešel...”

Vzduch v pokoji byl hustý kouřem tak, že by se dal krájet. Věci kolem bylo sotva pro kouř vidět.

„Vy jste sem přijel s úmyslem, že zabijete Bertu,“ řekl Maigret pomalu a důrazně.

Jeho společník se napil. Dřív než odpověděl, vyprázdnil sklenici až na dno, musel se přidržovat krbu.

„Abych konečně se všim a se všemi skoncoval! Hlavně sám se sebou! Měl jsem všeho až po krk! Pronásledovala mne jediná myš-lenka. Toužil jsem zemřít společně s Bertou, navzájem sobě v ná-ručí...“

A zcela změněným hlasem dodal:

„Byla to blbost! Aby člověka napadlo něco tak blbého, musí dřív vypít litr špiritusu. Před vraty vily hlídal policajt. Cestou jsem trochu vystřízlivěl. Potuloval jsem se kolem. Ráno jsem dal služce lístek, žádal jsem v něm švagrovou, aby se se mnou sešla na přístavní hrázi, a připojil jsem, že jestliže mi nepřinese nějaké peníze, budu ztracen.

Hnusné, co?

Přišla...“

Po těchto slovech se náhle s lokty opřenými o mramor krbu roz-vzlykal. Neplakal, jako pláčí muži, nýbrž jako dítě. Dál už mluvil přerývaným hlasem:

„Nenašel jsem k tomu dost odvahy! Stáli jsme ve stínu. Moře bou-řilo. Já hleděl do její rozrušené tváře. Všechno jsem jí řekl. Všechno! I o té vraždě! Ano, i o tom, jak jsem se na záchodku převlékl. Ale potom, když začala vyvádět, když se chovala jako šílená, tak jsem zase všechno odvolal, začal přísahat, že nic z toho není pravda. Po-čkejte! Ne, o té vraždě ne, tu jsem nezapřel. Ale o tom, jaký byl Petr lump. Křičel jsem, že jsem si to všechno vymyslel, abych se pomstil. Musela tomu uvěřit. Takovým věcem člověk vždycky snadno uvěří. Pustila na zem kabelku, v které přinesla peníze. A řekla mi... Ne, nezmohla se ani na slovo.“

Zvedl hlavu, obrátil k Maigretovi rozrušenou tvář, pokusil se udě-lat několik kroků, zavrával, musel se chytit krbu.

„Podejte mi lá-hev, vy!“

V tom „vy“ zazněla trochu nakvašená sympatie.

„Poslyšte! Půjčte mi na chvíli tu podobenku. Víte, kterou...“

Maigret vytáhl z kapsy Bertinu fotografii. Ale to byl omyl, jediný snad omyl, kterého se v celé té věci dopustil.

Domníval se, že Han-sova mysl se v té chvíli nezabývá nikým jiným než mladou ženou.

„Ne, tu ne. Tu druhou...“

Tu, na které byli dva chlapci s vyšívanými námořnickými límci!

Hans ji popadl zahleděl se na ni jako ve snách. Komisař viděl fo-tografii sice obráceně, ale i tak rozpoznal obdiv, s jakým se ten chla-pec se světlejšími vlasy dívá na bratra.

„Odesli mi se šatstvem můj revolver!“ pronesl Hans pojednou mrtvým a lhostejným hlasem, rozhlížeje se kolem.

Maigretovi stoupla do tváře krev. Ukázal neobratně na postel, kde ležel jeho.

Hans se pustil krbu. Už nevrával. Musel asi v tom okamžiku sebrat všechnu svou vůli.

Prošel pevně kolem komisaře asi na metr. Oba byli v županech. Oba pili svorně rum z jedné láhve.

Stály tam ještě proti sobě dvě prázdné židle a mezi nimi ohřívadlo na dřevěné uhlí.

Pohleděli si do očí. Maigret nenašel dost síly odvrátit zrak. Doufal, že se Johansson alespoň na okamžik zastaví. Ale Hans kolem něho strnule přešel a usedl na postel, jejíž pera zaskřípala.

V jedné láhvi bylo na dně ještě trochu rumu. Komisař ji popadl. Hrdlo láhve zadrnčelo o sklenici. Pil pomalu. Nebo snad jenom před-stíral, že pije? Zadržoval dech.

Ozvala se konečně rána. V té chvíli do sebe zvrátil celý obsah sklenice.

Přeložen do úředního jazyka případ zněl:

Dne... prosince 19... v deset hodin dopoledne jmenovaný Hans Jo-hannson, narozený v Pskovu, bez zaměstnání, bytem v Paříži v ulici U krále sicilského, když se byl přiznal, že zavraždil ve vlaku Hvězda Severu dne... prosince téhož roku svého bratra Petra Johannsona, po svém zatčení, které provedl komisař Maigret z první pátrací skupiny kriminální policie, spáchal sebevraždu.

Střelil se do úst. Střela kalibru 6 mm mu prostřelila patro a uvázla v mozku. Smrt nastala okamžitě.

Tělo bylo převezeno za příčinou šetření do ústavu soudního lékař-ství v Paříži, kde vyňali kulku.

XIX

RANĚNÝ

Muži od záchranky odešli, paní Maigretová je ovšem nezapomněla dřív pohostit, nabídla každému sklenku slivovice, kterou sama vyráběla, když trávila letní dovolenou u sestry v alsaské vesnici, odkud pocházela.

Dveře za nimi sotva zapadly, bylo ještě slyšet na schodišti jejich kroky, a ona se už vřítla do ložnice, jejíž stěny byly vylepeny tapeta-mi s kyticemi růží.

Na široké posteli tam ležel Maigret ještě celý malátný a s modrými kruhy pod očima. V nohou postele trůnil veliký polštář s červeným hedvábným potahem.

„Bolí tě to?“ ptala se žena šukajíc po pokoji.

„Ani ne.“

„Můžeš jíst?“

„Snědl bych něco malého.“

„Když si pomyslíš, že tě operoval doktor, který operuje krále, který léčil lidi jako Clemenceua, jako Courtelina...“

Otevřela okno a vytřepala z něho kobereček, na němž jeden ze sanitářů zanechal šlápotu. Potom odešla do kuchyně a začala tam rachotit kastroly a pokličkami.

„Poslyš, Maigrete,“ řekla vracejíc se.

„Copak?“ zeptal se.

„Věříš té historce o vraždě ze žárlivosti?“

„O čem to mluvíš?“

„O té Židovce, Anně Gorskinové, s kterou dnes začíná proces. Víš, ta žena z ulice U krále sicilského, co tvrdí, že milovala Mortimera-Levingstona a že ho zastřelila ze žárlivosti...“

„Ach tak! To je dnes?“

„Mně se to nějak nezdá...“

„I co! Život je tak složitý, jak sama víš. Měla bys mi natřást polš-táře pod hlavou.“

„Myslíš, že ji osvobodí?“

„Osvobodili už tolik jiných!“

„To je moje řeč. Poslyš, nebyla ona nějak zapletena do toho pří-padu, cos vyšetřoval?“

„Tak trochu,“ povzdechl tiše.

Paní Maigretová pokrčila rameny.

„A to má člověk za muže komisaře od kriminálky!“

Pronášela to ovšem s úsměvem.

„Když se něco děje,“ pokračovala, „tak se to musím dozvídat od domovnice... Její synovec je žurnalista...“

Maigret se také usmál.

Před operací byl dvakrát Annu navštívit ve Svatolazarské věznici.

Při první návštěvě se na něho vrhla a poškrábala ho v obličej. Při druhé mu prozradila stopu a den nato byl zatčen v jednom hotýlku v Bagnolet Pepito Moretto, vrah Torrenceův a Josého Latourieho.

Potom neměl dlouhou řadu dní žádných zpráv. Občas jen nějaké stručné telefonické málo uspokojivé sdělení, které si mohli nechat od cesty, a tak jednoho krásného dne, když to nemohl Maigret bolestí už vydržet, klesl do křesla a zakoktal:

„Dojdi mi pro doktora...“

Běhala teď po bytě spokojena, hubovala jen tak naoko, míchala jídla, řinčela nádobím, přenášela vědra vody, otvírala a zavírala okna, ob-čas se zeptala:

„Nemáš chuť kouřit?“

Na poslední otázku nedostala odpověď.

Maigret spal napůl přikryt červenou peřinou, měl klidný, odpoči-nutý výraz, a kolem něho se ozývaly ty všechny tak důvěrné zvuky.

V justičním paláci zatím Anna Gorskinová hájila zuřivě svůj krk.

Ve vězení La Santé, v přísně střežené cele, si Pepito Moretto uvě-domoval, jaký osud ho čeká.

Chodil dokolečka, hlídán bdělým okem strážného, jehož tvář se občas objevila za mřížovým špehýrky.

V Pskovu stará žena s vyšívaným čepcem na hlavě staženým až na tváře jela asi v této době do kostela na saních, které klouzaly tiše po sněhu, a kočí nelítostně šlehal bičem vychrtlou kobyliku.

